

ROGER GARAUDY

Un om care este atât la fel ca toți oamenii, cât și
un om care este atât la fel ca nimeni și poate
să fie atât la fel ca toți oamenii, cât și la fel
ca nimeni.

Miturile fondatoare ale politicii israeliene

Roger Garaudy

**Miturile fondatoare
ale politicii
israeliene**

Traducere din limba franceză de
Alexandru Popescu

Fundația FRONDE

Editura ALMA TIP

ROGER GARAUDY
Les Mithes fondateurs
de la politique
israélienne
@ SAMISDAT

FRONDE - ALMA TIP

I.S.B.N. 973-98321-5-6

Tiparul executat sub comanda nr. 139/1998
la Imprimeria de Vest R.A., Oradea,
str. Mareșal Ion Antonescu nr. 105.

România:

Prefața autorului

Integrismele, generatoare de violențe și de război, sunt o maladie mortală a timpurilor noastre.

Această carte face parte dintr-o trilogie pe care am consacrat-o combaterii lor:

Grandeur et décadence de l'Islam, în care am denunțat epicentrul integrismului musulman: Arabia Saudită. L-am indicat acolo pe regele Fahd, complice la invazia americană în Orientul Mijlociu, drept o "prostituată politică", care face din islamism o boală a islamului.

Două cărți consacrate integrismului catolic roman care, pretinzând că "apără viața", poartă discuții savante asupra embrionului, dar care tace când 13 milioane și jumătate de copii mor în fiecare an de subnutriție și de foame, victime ale "monoteismului de piață" impus de dominația americană. Aceste cărți se intitulează *Avons-nous besoin de Dieu ?* și *Vers une guerre de religion ?* (împotriva monoteismului de piață).

Cea de a treia față a tripticului, *Les Mythes fondateurs de la politique israélienne*, anunță erezia sionismului politic care constă în substituirea Dumnezeuului lui Israel cu Statul lui Israel, transformat în portavion nuclear și în submersibil al stăpânilor provizorii ai lumii: Statele Unite care încearcă să ia în stăpânire petrolul din Orientul Mijlociu, nerv al creșterii economice de tip occidental. (Model de "creștere" care, prin

intermediul FMI, costă Lumea a Treia, la fiecare două zile, echivalentul în morți al Hiroșimei).

De la lordul Balfour care declara, atunci când dădea sioniștilor o țară care nu îi aparținea : «*Puțin ne interesează sistemul pus în practică pentru ca să ne păstrăm petrolul din Orientul Mijlociu. Esențial este ca acest petrol să rămână accesibil.*» (Kimhe John, *Palestine et Israël*, Ed. Albin Michel, 1973, p. 27), până la secretarul de stat american Cordell Hull: «*Trebuie înțeles bine că petrolul din Arabia Saudită constituie una din cele mai puternice pârghii ale lumii*» (ibidem, p. 240), o aceeași politică trasează o aceeași misiune conducătorilor sioniști israelieni, cea pe care a definit-o Joseph Luns, fost secretar general al NATO: «*Israelul a fost mercenarul cel mai puțin costisitor din epoca noastră modernă.*» (Nadav Shragai, *Haaretz*, din 13 martie 1992).

Un mercenar totuși bine plătit pentru că, de exemplu, între 1951 și 1959, două milioane de israelieni au primit, pe cap de locuitor, de o sută de ori mai mult decât două miliarde de oameni din Lumea a Treia; și mai ales un mercenar bine protejat: între 1972 și 1996, Statele Unite au opus de treizeci de ori veto-ul lor, la Națiunile Unite, oricărei condamnări a Israelului, în timp ce conducătorii acestuia aplicau programul lor de dezintegrare a tuturor statelor din Orientul Mijlociu, program expus de revista *Kivounim* (Orientări), nr. 4, februarie 1982, p. 50-59, pe vremea invadării Libanului. Această politică se întemeiază, grație sprijinului necondiționat al Statelor Unite, pe ideea că legea internațională este o «*bucată de hârtie*» (Ben Gurion) și că, de exemplu, rezoluțiile 242 și 338 ale Națiunilor Unite, care cer ca Israelul să se retragă din Cisiordania și din Golan, sunt sortite să rămână literă moartă, că și condamnarea unanimă a anexării Ierusalimului, votată chiar și de Statele Unite, dar excluzând orice sancțiune.

O-astfel de politică a cărui fond nu poate fi mărturisit, necesită o camuflare pe care cartea mea își propune să o înlăture.

Mai întâi, o pretinsă justificare «teologică» a agresiunilor printr-o lectură integristă a textelor revelate, transformând mitul în istorie: mărețul simbol al supunerii necondiționate a lui Avraam voinței lui Dumnezeu, și binecuvântarea sa către «toate neamurile pământului» transformată în contrariul său tribal, țara cucerită devenind «țara promisă», ca la toate popoarele Orientului Mijlociu, din Mesopotamia până la hitiți și la egipteni.

La fel ca și în cazul Exodului, acest etern simbol al eliberării popoarelor de opresiune și tiranie, invocat atât de Coran (XLIV, 31-32) cât și de actualii «teologi ai eliberării», atunci când se adresează tuturor popoarelor ce cred în voința unui Dumnezeu *Universal*, el devine un miracol unic și un privilegiu pe care l-ar fi acordat un Dumnezeu parțial și părtinitor unui *popor ales*, ca în toate religiile tribale și în toate naționalismele, care pretind a fi *poporul ales* a cărui misiune ar fi să împlinească voința lui Dumnezeu: *Gesta Dei per Francos* pentru francezi, *Gott mit uns* pentru germani, *Faire Christ Roi* pentru Franco, *In God we trust*, blasfemie înscrisă pe orice dolar, zeu atotputernic al monoteismului banului și pieței.

Apoi o mitologie mai modernă: cea a statului Israel care ar fi «răspunsul lui Dumnezeu la Holocaust», ca și cum Israelul era singurul refugiu al victimelor barbariei lui Hitler, în timp ce Itzac Shamir însuși (care îi oferise alianța sa lui Hitler până la arestarea sa de către englezi pentru colaborare cu dușmanul și pentru terorism) scrie: «*Contrar opiniei generale, cea mai mare parte a imigranților israelieni nu erau supraviețuitorii Holocaustului, ci evrei din țările arabe, băștinași în regiune*» (Itzac Shamir, *Looking back, looking ahead*, 1987, p. 574).

Trebuia deci umflat numărul victimelor. De exemplu, placa comemorativă a monumentului de la Auschwitz spunea, în 19 limbi, până în 1994: *patru milioane de victime*. Noile plăci proclamă astăzi: *"în jur de un milion și jumătate"*. Trebuia deci făcut să se creadă, prin mitul celor 6 milioane, că omenirea asistase la "cel mai mare genocid din istorie", uitând cele 60 de milioane de Indieni din America, cele 100 de milioane de Negri (pentru un captiv, 10 uciși); uitând chiar Hiroșima și Nagasaki, și cele 50 de milioane de morți ai celui de-al doilea război mondial, din care 17 milioane de slavi, ca și cum hitlerismul n-ar fi fost decât un vast pogrom și nu o crimă împotriva întregii umanități. Am fi oare antisemiți dacă am spune că evreii au fost foarte dur loviți, dar că nu au fost singurii, și asta numai pentru că televiziunea nu vorbește decât de aceste victime, nu și de celelalte?

În plus, pentru a completa camuflajul, trebuia, printr-un termen *teologic*: "Holocaust", să se dea un caracter sacru acestor masacre reale, și să fie introduse într-un fel de plan divin, ca de exemplu crucificarea lui Isus.

Cartea mea nu are alt obiectiv decât de a denunța acest camuflaj ideologic al unei politici, pentru a împiedica să fie confundată cu marea tradiție a profetilor lui Israel. Împreună cu prietenul meu Bernard Lecache, fondator al L.I.C.A. (devenită L.I.C.R.A.), deportat în același lagăr de concentrare ca și mine, i-am învățat pe tovarășii noștri despre grandoea, universalismul și puterea eliberatoare a acestor profeți evrei.

Acestui mesaj nu am încetat niciodată să-i fiu credincios, chiar și după 35 de ani ca militant al Partidului comunist și membru al Biroului său politic, din care am fost exclus în 1970 pentru a fi spus, din 1968, "Uniunea Sovietică nu este o țară socialistă". Cum spun astăzi: Teologia dominației practică de Curia romană nu-i este credincioasă lui Christos, Islamismul trădează Islamul, iar sionismul politic este la antipodul marelui profetism evreiesc.

Deja, atunci când în timpul războiului din Liban, în 1982, împreună cu părintele Lelong, pastorul Matthiot și Jacques Fauvet, am fost dați în judecată de către L.I.C.R.A. pentru a fi arătat, în *Le Monde* din 17 iunie 1982, prin bunăvoința directorului său, că invazia din Liban ținea de logica sionismului politic, tribunalul din Paris, prin sentința din 24 martie 1983, confirmată în apel, apoi rămasă definitivă prin hotărârea Curții de Casație, "*considerând că este vorba de critica lăcită a politicii unui stat și a ideologiei care o inspiră, și nu de o provocare rasială... respinge toate cererile formulate și o condamnă (L.I.C.R.A.) la plata cheltuielilor de judecată*".

Cartea de față rămâne în mod strict fidelă criticii noastre politice și ideologice de atunci, chiar dacă legea scelerată a "comunistului" Gayssot a vrut să înăsprească, de atunci, represiunea împotriva libertății de expresie, făcând din sentința de la Nuremberg criteriul adevărului istoric și instituind un "delict de opinie". Acest proiect de lege a fost combătut în Adunarea Națională de atunci de actualul ministru al justiției.

Sper că aduc o contribuție la lupta pentru o pace veritabilă, bazată pe respectul adevărului și al legii internaționale.

În mod curajos, chiar în Israel, evrei credincioși profetilor lor, "noii istorici" de la Universitatea ebraică din Ierusalim, și partizanii israelieni ai unei păci juste, după descoperirea caracterului lor nefast pentru statul Israel însuși și pentru pacea lumii, își pun întrebări asupra "miturilor" sionismului politic care au condus la asasinatele comise de Baruch Goldstein la Hebron și de Ygal Amir împotriva primului ministru Ytzak Rabin.

Adevărul s-a pus în mișcare, și nimic nu îl va putea opri.

Terorismul intelectual al unui "lobby" deja denunțat de generalul De Gaulle pentru "influența sa excesivă asupra informației" m-a silit, în Franța, să procedez la o prepublicare a acestui text într-un număr special al unei reviste, rezervat abonaților și nepus în vânzare publică. Acest fapt, expresie a situației existente în Franța, pare să fi reținut mai mult atenția comentatorilor decât conținutul textului meu. Îl public astăzi eu însumi, pe propria mea răspundere, sub formă de *Samizdat*, în sensul strict al acestui termen care înseamnă în rusă: "editat de autor".

Această carte este deja tradusă și în curs de publicare în Statele Unite, Italia, Liban, Turcia și Brazilia. Este în curs de traducere în germană și în rusă.

Împotriva mitologiilor deraiate, această carte va fi o nouă contribuție la istoria critică a lumii contemporane.

R. G.

INTRODUCERE

Această carte este istoria unei erezii.

Aceea care, printr-o lectură literală și selectivă a citivântului revelat, face din religie instrumentul unei politici, sacralizând-o.

Este o maladie mortală a acestui sfârșit de secol pe care deja am definit-o în *Intégrismes*.

Am combătut-o la musulmani în *Grandeur et décadences de l'Islam*, cu riscul de a-i nemulțumi pe cei cărora nu le place să spun: «Islamismul este o maladie a Islamului».

Am combătut-o la creștini în *Vers une guerre de religion*, cu riscul de a-i nemulțumi pe cei cărora nu le place să le spun: «Christosul lui Pavel nu este Isus».

O combat astăzi la evrei în *Miturile fondatoare ale politicii israeliene*, cu riscul de a-mi atrage fulgerele și tunetele israelo-sioniștilor cărora deja nu le plăcea ceea ce Rabinul Hirsch le-a reamintit: «*Sionismul vrea să definească poporul evreu ca o entitate națională... Este o erezie.*»

Sursă: *Washington Post*, din 3 octombrie 1978.

Ce este însă sionismul, cel denunțat în cartea mea (și nu credința evreiască)?

Adesea s-a definit el însuși:

1) Este o doctrină politică.

«După 1896, sionismul se bazează pe mișcarea politică fondată de Théodore Herzl»

Sursă: *Encyclopaedia of zionism and Israël*, Herzl Press, New York 1971, vol. II, p. 1262

2) Este o doctrină naționalistă care nu s-a născut din iudaism, ci din naționalismul european al secolului XIX.

Fondatorul sionismului *politic*, Herzl, nu se prevalează de religie: «Nu mă supun unui impuls religios.»

Sursă: Th. Herzl, *Diaries* (Memorii),
Ed. Victor Gollancz 1958

«Sunt un agnostic». (p. 54)

Ceea ce îl interesează, nu este în mod special țara sfântă: el acceptă, pentru obiectivele sale naționaliste, chiar Uganda sau Tripolitania, Ciprul sau Argentina, Mozambicul sau Congo.

Sursă: Herzl, *Diaries*.

Dar în fața opoziției amicilor săi de credință iudaică, el devine conștient de importanța puternicei legende («*mighty legend*»), așa cum el o numește (*Diaries* I, p. 56), care «constituie un strigăt de chemare de o putere irezistibilă».

Sursă: Herzl, *L'Etat juif*, p. 45.

Este un slogan mobilizator pe care această politică extraordinar de realistă nu-l poate ignora. Astfel încât el proclamă, traspunând *puternica legendă* a *reîntoarcerii* în realitate istorică: «*Palestina este patria noastră istorică de neuitat... acest nume el singur va fi un strigăt puternic de adunare pentru poporul nostru*».

Sursă: Herzl, *L'Etat juif*, p. 209.

«Problema evreiască nu este pentru mine nici o problemă socială, nici o problemă religioasă..., este o problemă națională».

3) Este o doctrină *colonială*. Nici aici lucidul Théodore Herzl nu-și ascunde obiectivele: ca primă etapă, realizarea unei «Companii cu statut special», sub protecția Angliei sau a oricărei alte puteri, în așteptarea transformării sale în stat evreu.

De aceea el se adresează celui care s-a dovedit maestrul acestui gen de operațiune: traficanțul colonial Cecil Rhodes care, cu ajutorul Companiei sale cu regim special, a știut să construiască Africa de Sud, pornind de la una din părțile sale, anume de la aceea ce-i poartă numele: Rhodesia.

Théodore Herzl îi scrie, la 11 ianuarie 1902:

«Vă rog, trimiteți-mi un text din care să rezulte că ați examinat programul meu și că sunteți de acord cu el. Vă veți întreba de ce mă adresez dumneavoastră, domnule Rhodes. Pentru că programul meu este un program colonial».

Sursă: Herzl, *Tagebuch*, vol. III, p. 105

Doctrină politică, naționalistă, colonială, acestea sunt cele trei caracteristici ce definesc sionismul politic pe care l-a făcut să triumfe la Congresul de la Basel, din august 1897, Théodore Herzl, genialul și machiavelicul său fondator, care putea spune, pe bună dreptate, la sfârșitul acestui Congres: «Am fondat Statul evreu».

Sursă: *Diaries*, p. 224

O jumătate de secol mai târziu aceasta va fi, cu adevărat, politica pe care o vor aplica întocmai discipolii săi creând, după metodele sale și urmând linia sa politică, Statul Israel (imediat după sfârșitul celui de al doilea război mondial).

Dar această întreprindere politică, naționalistă și colonialistă, nu era deloc în prelungirea credinței și spiritualității evreiești.

Chiar în timpul Congresului de la Basel, care nu se putuse ține la Munchen (așa cum prevăzuse Herzl) din cauza opoziției comunității evreiești germane, se ținea în America Conferința de la Montreal (1897) unde, la propunerea Rabinului Isaac Meyer Wise, personalitatea evreiască cea mai reprezentativă a Americii de atunci, a fost votată o moțiune care punea în mod radical în opoziție două interpretări ale Bibliei: interpretarea politică și tribală a sionismului și interpretarea spirituală și universalistă a Profeților.

«Dezaprobam în întregime orice inițiativă vizând crearea unui stat evreu. Tentative de acest gen pun în evidență o concepție eronată a misiunii lui Israel... pe care Profeții evrei au fost primii pe care au proclamat-o... Afirmăm că obiectivul iudaismului nu este nici politic, nici național, ci

spiritual ...El vizează o epocă mesianică, când toți oamenii vor recunoaște că aparțin unei singure mari comunități pentru instituirea Împărăției lui Dumnezeu pe Pământ».

Sursă: Conferința centrală a Rabinilor americani, Yearbook VII, 1897, p. XII

Aceasta a fost prima reacție a organizațiilor evreiești, începând cu "Asociația rabinilor din Germania" și până la "Alianța Israelită universală din Franța", a "Israelitische Allianz" din Austria ca și a Asociațiilor evreiești de la Londra.

Această opoziție la sionismul politic, inspirată de atașamentul la spiritualitatea credinței evreiești n-a încetat să se manifeste chiar și atunci când, în urma celui de-al doilea război mondial, profitând o dată în plus, la O.N.U., de rivalitățile dintre națiuni și mai ales de sprijinul necondiționat al Statelor Unite, sionismul israelian a ajuns să se impună ca o forță dominantă și, grație lobby-ului său, să inverseze tendința și să facă să triumfe, în opinii, politica de dominație israelo-sionistă, în dauna admirabilei tradiții profetice. Cu toate acestea, nu s-a ajuns la înăbușirea criticii marilor spirite.

Martin Buber declara la New York: «Sentimentul pe care îl încercam, acum 60 de ani, atunci când am intrat în mișcarea sionistă, este în esență cel pe care îl încerc astăzi... Speram ca acest naționalism să nu urmeze calea celorlalte – începând ca o mare speranță și degradându-se apoi până la a deveni un egoism sacru, îndrăznind chiar, ca Mussolini, să se proclame sacro egoismo, ca și când egoismul colectiv putea fi mai sacru decât egoismul individual. Atunci când ne-am reîntors în Palestina, întrebarea decisivă era: Vreți să veniți aici ca prieteni, ca frați, ca membri ai comunității popoarelor Orientului Apropiat, sau ca reprezentanți ai colonialismului și imperialismului?

Contradicția dintre scopul și mijloacele folosite pentru a-l atinge i-a divizat pe sioniști: unii doreau să primească de la Marile Puteri privilegii politice speciale, alții, mai ales tinerii,

doreau doar să li se permită să muncească în Palestina, împreună cu vecinii lor, pentru Palestina și pentru viitor...

Nu totul a fost întotdeauna perfect în raporturile noastre cu arabii, dar exista, în general, o bună vecinătate între satele evreiești și cele arabe.

Această fază organică a stabilirii în Palestina a durat până în vremea lui Hitler.

Hitler este cel care a împins masele de evrei să vină în Palestina, și nu o elită care venea să-și împlinească existența și să pregătească viitorul. Astfel că, unei dezvoltări organice selective, i-a urmat o imigrare de masă, cu nevoia de a găsi o forță politică care să-i asigure securitatea...Majoritatea evreilor a preferat mai curând să învețe de la Hitler decât de la noi...Hitler a arătat că istoria nu urmează calea spiritului, ci pe cea a puterii, și că atunci când un popor este suficient de puternic, el poate uide fără a risca să fie pedepsit... Aceasta este situația pe care o avem de combătut..."Thud"-lui îi propunem...ca evreii și arabii să nu se mulțumească să coexiste, ci să coopereze...Aceasta ar face posibilă o dezvoltare economică a Orientului Apropiat, grație căreia Orientul Apropiat ar putea aduce o mare, o esențială contribuție la viitorul omenirii».

Sursă: Jewish Newsletter din 2 iunie 1958

Adresându-se celui de-al XII-lea Congres sionist la Karlsbad, la 5 septembrie 1921, el spunea: «Vorbim de spiritul lui Israel și credem că nu suntem asemănători celorlalte națiuni...Dar dacă spiritul lui Israel nu este nimic mai mult decât sinteza identității noastre naționale, nimic mai mult decât o frumoasă justificare a egoismului nostru colectiv...transformat în idol, noi care am refuzat să acceptăm orice alt prinț decât Dumnezeu universului, atunci noi suntem ca celelalte națiuni și bem împreună cu ele din cupa care le îmbată. Națiunea nu este valoarea supremă...Evreii sunt mai mult decât o națiune: sunt membrii unei comunități de credință.

Religia iudaică a fost dezrădăcinată, și aceasta este esența maladiei al cărei simptom a fost nașterea naționalismului evreu la mijlocul secolului al XIX-lea. Această nouă formă a dorinței de pământ este substratul constituit din ceea ce iudaismul național modern a împrumutat de la naționalismul modern al Occidentului...

Ce are a face ideea de "alegere" a lui Israel în toate acestea? "Alegerea" nu conferă un sentiment de superioritate, ci un sens al destinului. Acest sentiment nu se naște dintr-o comparație cu ceilalți, ci dintr-o vocație și o responsabilitate de a îndeplini o sarcină pe care profeții nu au încetat să o reamintească: dacă vă lăudați că sunteți aleși în loc să trăiți în supunere față de Dumnezeu, comiteți un sacrilegiu.

Evocând această "criză naționalistă" a sionismului politic care este o denaturare a spiritualității iudaismului, el concluzionează:

«Speram să putem salva naționalismul evreu de eroarea de a face dintr-un popor un idol. Dar nu am reușit.»

Sursă: Martin Buber, *Israel and the word*, Ed. Schocken, New York, 1948, p. 263

Profesorul Judas Magnes, Președinte al Universității ebraice din Ierusalim, din 1926, considera că "Programul Biltmore" din 1942, care cerea crearea unui stat evreu în Palestina, «ar conduce la război împotriva arabilor».

Sursă: Norman Bentwich, *For Zion sake*, Biografia lui Judas Magnes, Philadelphia, Jewish Publication society of America, 1954, p. 352

Pronunțând, la începutul anului universitar 1946, discursul de deschidere al acestei Universități ebraice din Ierusalim pe care o prezida de 20 de ani, el spunea:

«Glasul cel nou al evreilor se face auzit prin țevile puștilor... Această este noua Thora a țării lui Israel. Lumea a fost subjucată de nebunia forței fizice. Cerul să ne păzească acum ca iudaismul și poporul evreu să nu fie subjucate de această nebunie. Un iudaism păgân a pus stăpânire pe o mare

parte a puternicei diaspore. Am crezut, în vremurile sionismului romantic, că Sionul trebuia să fie răscumpărat prin spiritul dreptății. Toți evreii din America poartă responsabilitatea acestei greșeli, acestei mutații... chiar și cei care nu sunt de acord cu uneltirile orientării păgâne, dar care stau cu brațele încrucișate. Anestezierea simfului moral duce la atrofierea sa»

Sursă: *ibidem*, p. 131

În America, într-adevăr, după Declarația Biltmore, conducătorii sioniști aveau din acel moment cel mai puternic protector: Statele Unite. Organizația sionistă mondială înlăturase opoziția evreilor fideli tradițiilor spirituale ale profeților lui Israel și pretindea crearea nu doar a unui "cămin național evreiesc în Palestina", folosind termenii (dacă nu și spiritul) Declarației Balfour din timpul primului război mondial, ci a unui stat evreu al Palestinei.

Deja, în 1938, Albert Einstein condamnase această orientare:

«Ar fi, după părerea mea, mai rezonabil să se ajungă la un acord cu arabii pe baza unei vieți comune pașnice decât să se creeze un stat evreu... Conștiința pe care o am despre natura fundamentală a iudaismului se opune ideii unui stat evreu dotat cu frontiere, cu o armată și cu un proiect de putere temporală, oricât de modest ar fi el. Mă tem de stricăciunile interne pe care iudaismul le va suferi datorită dezvoltării, în rândurile noastre, a unui naționalism îngust... Nu mai suntem evreii din perioada Macabeilor. A redeveni o națiune, în sensul politic al cuvântului, ar echivala cu îndepărtarea de la spiritualizarea comunității noastre, spiritualizare pe care o datorăm geniului profeților noștri.»

Sursă: Rabin Moshe Menuhin, *The Decadence of Judaism in our time*, 1969, p. 324.

Chemările la rațiune nu au lipsit după fiecare violare, de către Israel, a legii internaționale.

Nu vom cita decât două exemple, când s-a spus cu voce tare ceea ce milioane de evrei gândesc – dar fără a putea face public, datorită inchiiziției intelectuale a lobby-urilor israelo-sioniste: în 1960, în perioada procesului lui Eichmann de la Ierusalim, *American Council for Judaism* declara:

«Consiliul american al Judaismului a adresat ieri o scrisoare d-lui Christian Herter pentru a nega guvernului israelian dreptul de a vorbi în numele tuturor evreilor.

Consiliul declară că Judaismul este o chestiune de religie și nu una de naționalitate.»

Sursă: *Le Monde*, din 21 iunie 1960.

La 8 iunie 1982, profesorul Benjamin Cohen, de la Universitatea din Tel Aviv, în momentul invaziei sângeroase a israelienilor în Liban, îi scria lui P. Vidal-Naquet:

«Vă scriu ascultând radioul care tocmai anunță că „noi” suntem pe cale să ne atingem obiectivul în Liban: acela de a asigura „pacea” locuitorilor din Galileea. Aceste minciuni demne de Goebbels mă scot din minți. Este clar că acest guvern sălbatic, mai barbar decât toate cele precedente, nu are nimic de-a face nici cu atentatul de la Londra, nici cu securitatea Galileei...evreii, fiii lui Avram...evreii, victime ei înșiși ale atâtor cruzimi, pot ei deveni atât de cruzi?...Cel mai mare succes al sionismului nu este, deci, decât acesta: „deiudaizarea”...evreilor.

Faceți, dragi prieteni, tot ceea ce stă în puterea voastră ca alde Beghin și Sharon să nu-și atingă dublul lor obiectiv: lichidarea finală (expresie la modă aici în aceste zile) a palestinienilor ca popor și a israelienilor ca ființe umane.»

Sursă: Scrisoare publicată în *Le Monde* din iunie 1982, p. 9.

«Profesorul Leibowitz consideră politica israeliană în Liban drept iudeo-nazistă.»

Sursă: *Yediot Aharonoth*, 2 iulie 1982, p. 6.

Aceasta este miza luptei între credința iudaică profetică și naționalismul sionist, bazat, ca orice naționalism, pe respingerea celuilalt și pe propria sacralizare.

Orice naționalism are nevoie să-și sacralizeze pretențiile: după dezmembrarea creștinătății, statele-națiuni au avut fiecare pretenția de a fi primit moștenirea sacrului și investitura lui Dumnezeu.

Franța este „Fiica mai mare a Bisericii”, prin care se îndeplinește lucrarea lui Dumnezeu (*Gesta Dei per Francos*). Germania este „deasupra a tot” deoarece Dumnezeu este cu ea (~~cu~~ *mit uns*). Eva Peron proclamă că „misiunea Argentinei este de a-l aduce pe Dumnezeu lumii”, iar, în 1972, primul ministru al Africii de Sud, Vorster, celebru prin rasismul său sălbatic, profetiza la rândul său: „Să nu uităm că noi suntem poporul lui Dumnezeu, investit cu o misiune”...Naționalismul sionist se lasă purtat de această beție specifică tuturor naționalismelor.

Chiar și cei mai lucizi se lasă ispitiți de această „beție”.

Chiar un om ca profesorul André Neher, în frumoasa sa carte *L'essence du prophetisme* (Ed. Calman-Levy, 1972), după ce evocă atât de bine sensul universal al Alianței – alianța lui Dumnezeu cu omul – ajunge să scrie că Israel este «semnul, prin excelență, al istoriei divine în lume. Israel este axa lumii, este nervul, centrul, inima ei.» (p. 311)

Asemenea cuvinte evocă în mod penibil „mitul arian” a cărei ideologie a întemeiat pangermanismul și hitlerismul. Pe această cale te afli la antipodul învățăturilor Profetilor și al admirabilei *Eu și Tu* a lui Martin Buber.

Exclusivismul interzice dialogul: nu se poate dialoga nici cu Hitler, nici cu Beghin, pentru că superioritatea lor rasială sau alianța lor exclusivă cu divinul nu le mai lasă nimic de așteptat de la celălalt.

Pentru că știm că în epoca noastră nu există altă alternativă decât dialogul sau războiul, și că dialogul cere, așa

cum nu încetăm să repetăm, ca fiecare să aibe, de la început, conștiința a ceea ce îi lipsește propriei sale credințe și că are nevoie de celălalt pentru a umple în sine acest vid – condiție oricărei depășiri și a oricărei dorințe de împlinire (care este sufletul oricărei credințe vii).

Antologia noastră privitoare la crima sionistă situează în prelungirea eforturilor acelora dintre evrei care încercat să apere un iudaism profetic împotriva unui sionism tribal.

Ceea ce hrănește antisemitismul nu este critica politică sângeroasă de agresiune și de impostură a sionismului israelian, ci susținerea necondiționată a acestei politici care nu reține, din marile tradiții ale iudaismului, decât ceea ce ar justifica, printr-o interpretare literală, această politică, și o ridică deasupra oricărei legi internaționale, sacralizând-o prin miturile de ieri și de azi.

I

Miturile teologice

1. Mitul “promisiunii”: țară promisă sau țară cucerită?

“Urmașilor tăi voi da pământul acesta de la fluviul Egiptului până la fluviul cel mare al Eufratului”.

Facerea XV, 18

Lectura integristă a sionismului politic

• *“Dacă Biblia îi aparține, dacă este considerat poporul Bibliei, ar trebui să stăpânească toate teritoriile biblice”.*

General Moshe Dayan, *Jerusalem Post*, 10 august 1967

• La 25 februarie 1994, Doctorul Baruch Goldstein masacrează arabii aflați în rugăciune la mormântul patriarhilor.

• “Din ordinul lui Dumnezeu” și al grupului său de “războinici ai lui Israel”, de a executa pe oricine ar ceda arabilor “pământul făgăduit” al “Iudeei și Samarei” (actuala Cisiordanie), la 4 noiembrie 1995, Ygal Amir îl asasinează pe Ytzhak Rabin.

a) În exegeza creștină

Albert de Pury, profesor care predă Vechiul Testament la facultatea de Teologie protestantă din Geneva, rezumă astfel teza sa de doctorat «*Promesse divine et légende cultuelle dans le cycle de Jacob*» (2 volume, éd. Gabalda, Paris, 1975), în care include, discută și prelungește cercetările celor mai mari istorici și exegeți contemporani, printre care Albrecht Alt și Martin Noth (vezi *Histoire d'Israël*, de M. Noth, traducere franceză, Payot, 1954; *Théologie de l'Ancien Testament*, 1971, Ed. Labor et Fides, Geneve, de von Rad; R. de Vaux, *Histoire ancienne d'Israël*, 2 volume, Paris, 1971):

«*Tema biblică a cărții își are originea în "promisiunea patriarhală", adică în această promisiune divină făcută, conform tradiției Facerii, patriarhului Avraam. Textele Facerii ne relatează în mai multe rânduri și în forme diferite că Dumnezeu a promis patriarhilor și urmașilor lor stăpânirea țării în care erau pe cale de a se stabili. Făcută la Sichem (Facerea 12/7), la Betel (Facerea 13/14-17; 28/13-15; 35/11-12) și la Mamvri (lângă Hebron, Facerea 15/18-21; 17/4-8), deci în principalele locuri sfinte ale Samarei și Iudeei, această promisiune pare a se aplica înainte de toate regiunilor din actuala Cisiordanie.*

Naratorii biblici ne prezintă istoria originilor Israelului ca o înșiruire de epoci bine delimitate. Toate amintirile, istorisirile, legendele, basmele sau poemele care le-au parvenit, prin intermediul tradiției orale, ei le-au inserat într-un cadru genealogic și cronologic precis. După cum sunt de acord aproape toți exegeții moderni, această schemă istorică este fictivă.

Cercetările lui Albrecht Alt și ale lui Martin Noth au arătat în special că împărțirea în epoci succesive (Patriarhii – robia în Egipt – cucerirea Canaanului) este artificială¹ »

Rezumând, în acord cu teza lui Albert de Pury, cercetările exegezei contemporane, doamna Françoise Smyth, decan al facultății de teologie protestantă din Paris, scrie:

«Cercetarea istorică recentă a redus la stadiu de ficțiune reprezentările clasice ale exodului din Egipt, ale cuceririi Canaanului, ale unității naționale israelite înaintea exilului, ale unor frontiere precise; istoriografia biblică nu informează asupra a ceea ce se povestește, ci asupra celor care o elaborează».

Sursă: Françoise Smith, "Les protestantes, la Bible et Israël depuis 1948" în *La Lettre*, noiembrie 1984, nr. 313, p. 23

Françoise Smyth-Florentin a făcut o punere la punct riguroasă asupra mitului promisiunii în cartea sa *Les mythes illégitimes. Essai sur la "terre promise"*, éd. Labor et Fides, Geneve, 1994.

Albert de Pury continuă: «*Cea mai mare parte a exegeților au considerat și consideră promisiunea patriarhală în expresia sa clasică (cf., de exemplu, Facerea 13/14 - 17 sau Facerea 15/18 - 21) drept o legitimare post eventum a cuceririi israelite a Palestinei sau, și mai concret încă, a extinderii suveranității israelite sub domnia lui David. Cu alte cuvinte, promisiunea ar fi fost introdusă în povestirile patriarhale în scopul de a face din această epopee strămoșească un preludiu și o prevestire a epocii de aur davidiene și solomoniene.*

Putem acum să circumscriem pe scurt originile promisiunii patriarhale:

1. Promisiunea pământului, înțeleasă ca o promisiune de sedentarizare, a fost făcută prima dată unor grupuri de

¹ Cf. A. Alt, "Der Gott der Väter" (1929), în A. Alt, *Kleine Schriften zur Geschichte des Volkes Israel*, I, München, 1953 (=1963), p. 1-78 (tr. engl. în "Essays on old Testament History and Religion", Oxford, Blackwell, 1966, p. 1-77; "Die Landnahme der Israeliten in Palästina" (1925), în *Kleine Schriften*, I, p. 89-125 (trad. engl. idem, p. 133-169).

nomazi supuși regimului transhumantei și care aspirau să se fixeze undeva în regiunile locuibile. Sub această formă, promisiunea a putut face parte din patrimoniul religios și narativ al mai multor grupuri tribale diferite¹.

2. Promisiunea nomadă avea ca obiect nu cucerirea politică și militară a unei regiuni sau a unei întregi țări, ci sedentarizarea într-un teritoriu limitat.

3. La origine, promisiunea patriarhală despre care ne vorbește Facerea n-a fost făcută de Iahve (zeul care intră în Palestina cu "grupul Exodului"), ci de zeul canaanean, El, în una din ipostazele sale locale. Numai zeul local, stăpân al teritoriului, putea oferi unor nomazi sedentarizarea pe pământurile sale.

4. Mai târziu, atunci când clanurile nomade sedentarizate s-au regrupat cu alte triburi pentru a forma "poporul lui Israel", vechile promisiuni au căpătat o nouă dimensiune. Sedentarizarea era un obiectiv atins iar promisiunea căpăta de acum înaintea o anvergură politică, militară și "națională". Astfel reinterpretată, promisiunea a fost înțeleasă ca prefigurare a cuceririi definitive a Palestinei, ca prevestirea și legitimarea imperiului davidian».

¹ « Lectura textelor sacre ale Orientului Mijlociu ne arată că toate populațiile din zonă au primit promisiuni asemănătoare de la zeii lor, care le-au promis teritorii, din Mesopotamia până în Egipt, trecând pe la hitiți.

În Egipt, pe stela de la Karnak, ridicată de Tutmos al III-lea (între 1480 și 1475 î. Hr.) pentru a celebra victoriile pe care le raportase pe direcția Gaza, Megiddo, Chedesh, și până la Carehemish (pe Eufurat), dumnezeu declară: "Îți atribui, prin hotărâre, pământul în lung și în lat. Am venit și îți dau să nimicești pământurile de la Apus".

La celălalt capăt al "cornului fertil", în Mesopotamia, în a șasea tăbliță a "Poemului babilonian al Creației", dumnezeu, Marduk, "fixază ficcăruiă lotul său" (versetul 46) și, pentru a pecetlui Alianța, ordonă să se construiască Babilonul și templul său. » (a)

Între acestea două, hitiții cântă către Arinna, zeita solară:

« Tu veghezi la siguranța cerului și a pământului,

Tu stabilești frontierele țărilor. » (b)

Dacă evreii nu ar fi primit o astfel de promisiune, atunci ei ar fi constituit într-adevăr o excepție. (c)

(a) - "Les religions du Proche-Orient", de René Labat, Ed. Fayard, 1970, p. 60.

(b) - Ibidem, p. 557

(c) - Vezi, asupra promisiunii, teza Părintelui Landouzie, la Institutul Catolic din Paris, despre "Darul pământului Palestinei" (1974), pp. 10-15

Conținutul promisiunii patriarhale

«Dacă promisiunea "nomadă", vizând sedentarizarea unui clan de păstori, urcă fără îndoială către o origine ante eventum, nu același lucru se întâmplă cu promisiunea extinsă la dimensiunile "naționale". Dat fiindcă triburile "israelite" nu s-au unit decât după instalarea lor în Palestina, reinterpretarea promisiunii nomade într-o promisiune de suveranitate politică trebuie să fi fost operată post eventum. Astfel, promisiunea din Facerea 15/18-21, care ia în considerare suveranitatea poporului ales asupra tuturor regiunilor situate "între râul Egiptului (=wadi'Arish) și râul cel mare al Eufratului" și asupra tuturor popoarelor ce locuiau acolo, este în mod vădit un vaticinium ex eventu, inspirat de cuceririle davidice.

Cercetările exegetice au permis să se demonstreze că extinderea promisiunii "nomade" într-o promisiune "națională" trebuie să se fi făcut înainte de prima punere în scris a textelor patriarhale.

Yahvistul, care poate fi considerat drept primul mare narator (sau mai degrabă editor de narațiuni) al Vechiului Testament, a trăit în vremea lui Solomon. El a fost prin urmare contemporanul și martorul acelor câteva decenii când promisiunea patriarhală, reinterpretată în lumina lui David, părea să se fi realizat dincolo de orice așteptare.

Pasajul din Facerea 12/3 este unul din textele cheie pentru înțelegerea operei Yahvistului. Conform acestui text, binecuvântarea lui Israel trebuie să aibă drept corolar binecuvântarea tuturor "neamurilor pământului ('adâmâh)". Neamurile pământului sunt, înainte de toate, cele care împart cu Israel Palestina și Transiordania.

Așadar nu suntem în măsură să afirmăm că, la un moment sau altul în istorie, Dumnezeu s-ar fi prezentat în fața unui personaj numit Avraam și că i-ar fi conferit acestuia

titlurile legale de stăpânire a țării Canaanului. Din punct de vedere juridic, nu avem în mână nici un act de donație semnat "Dumnezeu", și avem chiar motive întemeiate să credem că scena din Facerea 12/1-8; 13/14-18, de exemplu, nu este reflectarea unui eveniment istoric.

În consecință, este oare posibilă actualizarea promisiunii patriarhale? Dacă a actualiza promisiunea înseamnă a te servi de ea ca de un titlu de proprietate sau a o pune în slujba unei revendicări politice, atunci cu siguranță nu.

Nici o politică nu are dreptul să revendice pentru ea însăși garanția morală a promisiunii.

Nu ne putem rală în nici un fel acelora dintre creștini care consideră promisiunile din Vechiul Testament drept o legitimare a revendicărilor actuale ale statului Israel.

Sursă: Toate aceste texte sunt extrase din conferința ținută la 10 februarie 1975, la Cret-Bérard (Elveția) cu ocazia unui colocviu asupra interpretărilor teologice ale conflictului israelo-arab, publicate în revista *Études théologiques et religieuses*, nr.3, 1976 (Montpellier).

b) În exegeza profetică evreiască

(Conferința Rabinului Elmer Berger, fost președinte al Ligii pentru iudaism din Statele Unite)

«Este inadmisibil pentru oricine să pretindă că implantarea actuală a statului Israel este împlinirea unei profeții biblice și, în consecință, că toate acțiunile întreprinse de Israelieni pentru instaurarea și menținerea statului lor sunt dinainte aprobate de Dumnezeu.

Politica actuală a lui Israel a distrus sau, cel puțin, a întunecat semnificația spirituală a lui Israel.

Îmi propun să examinez două elemente fundamentale ale tradiției profetice.

a) – În primul rând, atunci când Profetii au evocat restaurația Sionului, nu pământul era cel care avea prin el însuși un caracter sacru. Criteriul absolut și indiscutabil al concepției profetice a Mântuirii era restaurarea Alianței cu Dumnezeu, într-un timp când această Alianță fusese ruptă de rege și de poporul său.

Miheiia o spune cu toată claritatea: "Ascultați aceasta voi, căpetenii ale casei lui Iacob, judecători ai casei lui Israel, voi ce urâți binele și iubiți răul,...care zidiți Sionul cu fărâdelegi și Ierusalimul cu strâmbătăți...din pricina voastră Sionul va fi arat cu plugul ca o țarină și Ierusalimul va fi prefăcut într-un morman de ruine și muntele templului va ajunge o înălțime acoperită de pădure".

Sursă: Miheiia III, 1-12.

Sionul nu este sfânt decât dacă Legea lui Dumnezeu domnește asupra sa. Și aceasta nu înseamnă că orice lege promulgată la Ierusalim este o lege sfântă.

b) – Nu doar pământul depinde de respectarea Alianței și de credința în aceasta: poporul reînstatat în Sion este supus acelorași exigențe de justiție, de dreptate și de fidelitate față de Alianța cu Dumnezeu.

Sionul nu putea aștepta o restaurație a unui popor sprijinindu-se pe tratate, pe alianțe, pe raporturi militare de forță, sau pe o ierarhie militară prin care să se încerce stabilirea superiorității sale asupra vecinilor lui Israel.

...Tradiția profetică arată cu claritate că sfîntenia țării nu depinde de solul său și nici cea a poporului său de simpla prezență pe acest teritoriu.

Așadar, actualul stat al lui Israel nu are nici un drept de a se prevala de înfăptuirea proiectului divin pentru o eră mesianică...

Este vorba aici de o pură demagogie privitoare la sfîntenia teritoriului și a sângelui.

Nici poporul și nici țara nu sunt sfinte și nu merită nici un privilegiu spiritual din lume.

Totalitarismul sionist care caută să-și supună întregul popor evreu, chiar prin violență și forță, face ca acesta să fie un popor printre altele și asemănător altora.»

Sursă: Rabin Elmer Berger, "Prophecy, Zionism and the state of Israël. "Ed. American Jewish Alternatives to Zionism. Conferința ținută la Universitatea din Leyda (Olanda), la 20 martie 1968.

Ygal Amir, asasinul lui Ytzhak Rabin, nu este nici un vagabond, nici un nebun, ci un produs pur al educației sioniste: copil de rabin, student emerit al Universității clericale Bar Ilan (în apropiere de Tel Aviv), hrănit cu învățăturile școlilor talmudice, soldat de elită în Golan, având în bibliotecă sa biografia lui Baruch Goldstein (cel care asasinase, cu câteva luni înainte, la Hebron, 27 de arabi aflați în rugăciune la mormântul patriarhilor). El putuse să vadă, la televiziunea oficială israeliană, marele reportaj despre grupul "Eyal" (Războinicii lui Israel) jurând, la mormântul fondatorului sionismului politic, Théodore Herzl, să «execute pe oricine ar ceda arabilor "țara promisă" a Iudeei și Samarei» (actuala Cisiordanie).

Asasinarea premierului Rabin (ca și cea ce va perpetua numele lui Goldstein) se înscrie în logica strictă a mitologiei sioniștilor integriști: ordinul de a ucide, spune Ygal Amir, «a venit de la Dumnezeu», ca în vremea lui Iosua.

Sursă: *Le Monde* (A. F. P.) din 8 noiembrie 1995.

Acesta nu era un caz izolat în societatea israeliană: în ziua asasinării lui Ytzhak Rabin, colonii din Kiryat Arba și din Hebron dansau de bucurie și recitau psalmii lui David în jurul mausoleului ridicat întru gloria lui Baruch Goldstein.

Sursă: *El País* (Spania) din 7 noiembrie 1995, p.4

Ytzhak Rabin era o țintă simbolică nu pentru că, așa cum a pretins Bill Clinton la funeraliile sale, ar fi "luptat întreaga sa viață pentru pace". (Comandant al trupelor de ocupație la începutul *Intifadei*, el este cel care a dat ordinul de a "rupe oasele brațelor" copiilor din teritoriul palestinian, care nu aveau altă armă decât bătrânele pietre al țării lor, ridicate și ele pentru a apăra pământul strămoșesc).

Dar Ytzhak Rabin, cu realism, înțelese (precum Americanii în Vietnam sau Francezii în Algeria) că nici o soluție militară definitivă nu este posibilă atunci când o armată se izbește nu de o altă armată, ci de un popor întreg.

El se angajase, deci, împreună cu Yasser Arafat, pe calea unui compromis: era acordată o autonomie administrativă unei părți din teritoriile a căror ocupare fusese condamnată de Națiunile Unite, menținând însă protecția militară israeliană asupra "coloniilor" furate autohtonilor și devenite, ca la Hebron, școli ale urii.

Era deja prea mult pentru integriștii beneficiari ai acestui colonialism: ei au creat împotriva lui Rabin, pe care au reușit să-l prezinte drept un "trădător", climatul care a condus la infamia asasinării sale.

Ytzhak Rabin a fost, după mii și mii de palestinieni, victima mitului "țării promise", pretext milenar al colonialismelor sângeroase.

Acest asasinat fanatic demonstrează, o dată în plus, că o pace veritabilă între un stat al lui Israel aflat în siguranță între frontierele fixate prin partajul din 1947, și un stat palestinian total independent, necesită eliminarea radicală a colonialismului actual, adică a tuturor coloniilor ce constituie, în interiorul viitorului stat palestinian, neîntrerupte surse de provocare și tot atâtea detonatoare pentru războaie viitoare.

2. Mitul "poporului ales"

*"Așa zice Domnul Dumnezeu al evreilor:
Israel este fiul Meu, întâi-născutul meu."
Ieșirea IV, 22.*

Lectura integristă a sionismului politic

- – «Locuitorii lumii pot fi împărțiți între Israel și celelalte națiuni luate în bloc. Israel este poporul ales: dogmă capitală.»

Sursă: Rabbin Cohen, în cartea sa,
Le Talmud, Paris, 1986, p.104.

Acest mit este credința, fără nici un fundament istoric, conform căreia monoteismul s-ar fi născut odată cu Vechiul Testament. Din contră, chiar din Biblie, rezultă că cei doi principali redactori ai săi, Yahvistul și Elohistul, nu erau nici unul nici celălalt monoteiști: ei proclamă doar superioritatea Dumnezeului evreu asupra celorlalți zei, și "gelozia" sa față de aceștia (Ieșirea XX, 2-5). Dumnezeul Moabului, Chemoș, este recunoscut (Judecători XI și II Regi, 27) ca și "ceilalți zei" (I. Samuel XXVII, 19).

Traducerea Ecumenică a Bibliei subliniază într-o notă: «Foarte mult timp, în Israel s-a crezut în existența și în puterea zeilor străini» (p.680, nota d).

Numai după exil, și mai ales la Profeți, monoteismul se va afirma, adică se va trece de la formule ca aceea din Ieșirea: «Să nu ai alți dumnezei în afară de Mine!» (XX, 3), la unele care nu se mulțumesc să ceară numai supunerea către Yahve, și nu și către ceilalți dumnezei, (cum este chiar repetat în Deuteronomul: «Să nu mergeți după alți dumnezei...»

(VI,14), dar care proclamă: «Eu sunt Dumnezeu și nu este altul» (Isaia XLV, 22). Această afirmare indiscutabilă a monoteismului datează din a doua jumătate a secolului al VI-lea (între 550 și 539 î. Hr.).

Monoteismul este într-adevăr fructul unei lungi maturizări a marilor culturi din Orientul Mijlociu, cea a Mesopotamiei și cea a Egiptului.

Încă din secolul al XIII-lea, faraonul Akhenaton stersese din toate templele pluralul cuvântului "Dumnezeu". Într-unul său închinat soarelui este parafrizat aproape textual în Psalmul 104. Religia babiloniană se îndrepta și ea către monoteism; evocându-l pe zeul Marduk, istoricul Albright marchează etapele acestei transformări: «Când s-a recunoscut că numeroasele divinități diferite nu sunt decât manifestările unui singur Dumnezeu ... nu mai este de făcut decât un singur pas pentru a ajunge la o formă de monoteism».

Sursă: Albright, *Les religions dans le Moyen-Orient*, p. 159

"Poemul babilonian al Creației" (care datează din secolul al XI-lea î. Hr.) aduce mărturie despre acești "ultimi pași": «Dacă oamenii sunt împărțiți în ceea ce privește zeii, noi, prin toate numele cu care îl vom numi, El să fie Dumnezeul nostru.»

Această religie a atins acel grad de interiorizare în care apare imaginea celui Drept adus în suferință:

«Vreau să-l proslăvesc pe Domnul înțelepciunii...
Dumnezeul meu m-a părăsit...

Treacă ca un stăpân și mă târăsc pe lângă ziduri...

În fiecare zi gem ca un porumbel și lacrimile îmi ard obraji.

Și totuși rugăciunea era pentru mine înțelepciune, iar sacrificiul legea mea.

Mă credeam în slujba lui Dumnezeu,

dar cine poate înțelege planurile divine, în profunzime?

*Cine deci, dacă nu Marduk, este stăpânul reînviat?
Voi cei modelați de el din argila originară,
Cântați gloria lui Marduk. »*

Sursă: *Op. cit.*, p. 329 - 341.

Această imagine a lui Iov îi este anterioară cu mai multe secole. O imagine asemănătoare a celui drept adus în suferință, cea a lui Daniel (nu cel din Biblia evreiască) pedepsit de Dumnezeu și readus de acesta pe pământ, se găsește în textele ugaritice de la Ras Shamara, în ceea ce s-a putut numi "Biblia cananeeană", anterioară celei a evreilor deoarece Iezechiel îl citează pe Daniel alături de Iov (Iezechiel XIV, 14 și 20).

Sunt aici parabole a căror semnificație spirituală nu depinde deloc de verificarea lor istorică.

Este, de exemplu, cazul acestei minunate parabole a rezistenței la oprimare și cea a eliberării, care este povestea Exodului.

Are mai puțină importanță că «*trecerea peste marea de trestii nu poate fi considerată drept un eveniment istoric*»¹, scrie Mircea Eliade, și că nu privește ansamblul evreilor, ci numai câteva grupuri de fugari. Din contră, este semnificativ că fuga din Egipt, în această versiune grandioasă, a fost "pusă" în legătură cu celebrarea Paștelui... revalorizată și integrată în istoria sfântă a yahvismului².

Începând din 621 înainte de Hristos, celebrarea ieșirii ia într-adevăr locul unui rit agrar cananeean al Paștelui, primăvara: sărbătoarea reînvierii lui Adonis. Ieșirea devenea astfel actul fondator al renașterii unui popor smuls din sclavie de dumnezeul său.

Experiența divină a acestei smulgeri a omului din vechile sale servituri se regăsește la popoarele cele mai diverse: lunga rătăcire, în secolul al XIII-lea, a tribului aztec

"mexica", care după mai mult de un secol de încercări ajunge în valea căutată sub conducerea zeului său. El îi deschide calea acolo unde nici un drum nu fusese până atunci trasat. Sau, călătoriile inițiatice către libertate ale africanului Kaidara. Fixarea pe un teritoriu a triburilor nomade sau rătăcitoare este legată la toate popoarele – în special în Orientul Mijlociu – de primirea unui pământ promis de către un dumnezeu.

Miturile jalonează drumul umanizării și al divinizării omului. Cel al Potopului, prin care Dumnezeu pedepsește greșelile oamenilor și reîncepe creația, se regăsește la toate civilizațiile, de la Ghilgames, din Mesopotamia, până la Popol Vuh, la Mayași (partea I, cap. 3).

Imnurile de proslăvire ale lui Dumnezeu se nasc în toate religiile, precum psalmii în onoarea lui Pachamama, zeita mamă, sau în onoarea Dumnezeului Incașilor:

*« Wiraqocha, rădăcina ființei,
Dumnezeul mereu apropiat ...
care creează zicând:
să fie bărbatul !
să fie femeia !
Wiraqocha, stăpân luminos,
Care faci să existe și care faci să moară ...
Tu care reînnoiești creația
Dă creației tale
zile lungi
pentru a se putea
desăvârși
mergând pe calea cea dreaptă. »*

De ce să nu se poată dezvolta o gândire teologică asupra momentelor ce dezvăluie sensul vieții, pornindu-se de la textele sacre care sunt propriul "Vechi Testament" al fiecărui popor? Fiindcă stavila este o judecată etnocentrică.

¹ *Mircea Eliade: Histoire des croyances et des idées religieuses, tome I, p. 190.*

² *Ibidem, p. 191.*

Numai după dispariția ei mesajul adus de viața și cuvântul lui Iisus ar atinge adevărata universalitate: pentru că ar avea rădăcini în orice experiență trăită în contact cu divinitatea, și nu ar fi strămtorat și chiar înăbușit de o tradiție unilaterală. Propria viață a lui Iisus, viziunea sa radical nouă asupra Împărăției lui Dumnezeu, întemeiată nu pe puterea conducătorilor din lumea aceasta, ci pe speranța celor sărmani, nu ar mai fi diminuate în folosul unei scheme istorice care merge doar de la făgăduințe de victorie făcute unui popor până la împlinirea lor.

Nu am evocat aici, prioritar, decât religiile Orientului Apropiat, în sânul cărora a germinat monoteismul și printre care s-au format evreii.

În alte culturi, neoccidentale, evoluția spre monoteism este și mai veche încă.

De exemplu în India, în *Vede*.

«Înțelepții dau Ființei Unice mai mult decât un nume.»
(*Rig Veda* III, 7).

Virhaspati «este Tatăl nostru, care conține toți zeii»
(III, 18).

«Acela care este Tatăl nostru, a zămislit și conține toate ființele. Dumnezeu unic, el îi face pe ceilalți zei. Tot ceea ce există îl recunoaște ca stăpân ... Îl știți pe Cel ce a făcut toate lucrurile, este același care este în interiorul vostru.»
(CXI, 11).

«Numele sale sunt mai multe, dar El este Unul.»

Aceste texte sfinte se întind între secolele al XVI-lea și al VI-lea î. Hr., și părintele Monchanin (S.J.) în efortul său intuitiv de a se situa în interiorul Vedelor, le numește:
«*Poemul liturgic absolut*»

Sursă: Jules Monchanin, *Mystique de l'Inde, mystère chrétien*, p. 229-231.

3. Mitul lui Iosua: purificarea etnică

« Iosua, împreună cu toți israeliții, au trecut de la Lachis la Eglon. Și a dat-o Yahve și pe aceasta în mâinile lui Israel. Și a luat-o pe ea și pe regele ei și au trecut-o prin ascuțișul sabiei pe ea și toată suflarea din ea; pe nimeni n-a lăsat în ea, care să nu moară sau care să fugă... și de la Eglon, Iosua împreună cu toți israeliții au mers la Hebron... »

Iosua X, 34-36.

Lectura integristă a sionismului politic

• La 9 aprilie 1948, Menahem Beghin, împreună cu trupele sale Irgun, masacrează cei 254 de locuitori ai satului Deir Yassin, bărbați, femei și copii.

Nu vom cerceta decât într-un caz particular această trecere de la fosilizarea mitului în istorie și de la pretențiile acestei "făcături istorice" la justificarea unei politici: acela al instrumentalizării textelor biblice, deoarece ele nu au încetat să joace un rol determinant în evoluția Occidentului, acoperind faptele sale cele mai sângeroase, de la persecutarea evreilor de către Romani, apoi de către creștini, ajungând la Cruciade, la Inchiziție, la Sfintele Alianțe, la dominația colonială exercitată de "popoarele alese", până la pretențiile exagerate ale statului Israel, nu numai prin politica sa de expansiune în Orientul Mijlociu, ci și prin presiunile lobby-urilor sale, din care cel mai puternic, în "cea mai puternică putere" – Statele Unite – joacă un rol de prim ordin în politica americană de dominație mondială și de agresiune militară.

Acesta este motivul alegerii noastre: exploatarea unui trecut mitic orientează viitorul spre ceea ce ar putea deveni o sinucidere planctară.

*

Biblia, dincolo de descrierea masacrelor ordonate de un "Dumnezeu al armelor" conține marile profeții ale lui Amos, Isaia, Iezechiel și Iov, până la anunțarea unei "noi alianțe" cu Daniel.

Această nouă alianță (acest *Nou Testament*) va marca, în același timp, cea mai mare schimbare în istoria oamenilor și a zeilor, cu venirea lui Isus, în care, cum spun Părinții Bisericii Orientului: «*Dumnezeu s-a făcut om pentru ca omul să poată deveni Dumnezeu*». Apoi a fost reîntoarcerea, cu sfântul Pavel, la viziunea tradițională a Dumnezeului suveran și atotputernic, dirijând din exterior și de sus viața oamenilor și a comunităților, de această dată nu prin "legea" evreiască, ci printr-un "har" creștin presupus a avea aceeași exterioritate ce înlătură responsabilitatea omului. «*Căci în har sunteți mântuiți, prin credință, și aceasta nu este de la voi; este darul lui Dumnezeu*» (Efesieni, II, 8).

Nu ne vom ocupa de Biblie în general, ci numai de partea din care pretind că se inspiră astăzi regimul teocratic israelian și mișcarea sionistă: *Tora* (pe care creștinii o numesc *Pentateuhul*, adică cele cinci cărți inițiale: *Facerea*, *Ieșirea*, *Leviticul*, *Numeri* și *Deuteronomul*) și anexele sale zise "istorice", cărțile lui *Iosua*, ale *Judecătorilor*, ale *Regilor* și ale lui *Samuel*. Din *Tora* evreiască nu face parte marea critică profetică ce amintește tot timpul că "alianța lui Dumnezeu cu oamenii" este condițională și universală, legată de respectarea legii divine și deschisă tuturor popoarelor și tuturor oamenilor.

*

Tora (*Pentateuhul*) și cărțile "istorice" (cum de mai bine de un secol au dovedit exegeții) sunt o compilație scrisă a

unor tradiții orale, făcută de cronicari ai secolului al IX-lea și scribi ai lui Solomon a căror preocupare centrală era să legitimizeze, amplificându-le, cuceririle lui David și ale imperiului său, despre care nu există de altfel nici o posibilitate de reconstituire istorică, nici prin vestigii arheologice, nici prin alte documente decât textele biblice. Primul eveniment confirmat de istorii din afară se referă la Solomon, ale cărui urme le găsim în arhivele asiriene.

Până la acel moment nu există nici o sursă străină textelor Bibliei pentru a-i controla istoricitatea.

De exemplu, vestigiile arheologice din Ur, în Irak, nu ne dau mai multe informații despre Avraam decât săpăturile de pe ruinele Troiei despre Hector sau Priam.

În cartea *Numerilor* (XXXI, 7-18) ni se povestesc faptele "fiilor lui Israel" învingători ai Madianiților «*cum poruncise Domnul lui Moise, au ucis pe toți cei de parte bărbătească... iar pe femeile și copiii lor i-au luat fiii lui Israel în robie... și toate cetățile lor cu toate satele lor le-au incendiat*». Când s-au întors spre Moise, «*Moise s-a mâniat... Pentru ce ați lăsat vii toate femeile? spune el... Ucide-ți dar toți copiii de parte bărbătească și toate femeile ce-au cunoscut bărbat... iar pe fetele care n-au cunoscut bărbat, lăsați-le pe toate vii pentru voi*». (XXXI, 14-18)

Succesorul lui Moise, Iosua, a urmat și el, de o manieră sistematică, în timpul cuceririi Canaanului, această politică de "purificare etnică" comandată de Dumnezeul armelor.

«*Tot în acea zi Iosua a cucerit Macheda și a trecut-o prin sabie, pe ea și pe regele ei, și a nimicit pe locuitorii ei și toată suflarea care se afla în ea; pe nimeni n-a crușat să nu moară sau să fugă și a făcut cu regele din Macheda tot așa cum făcuse cu regele Ierihonului*».

Apoi s-a dus Iosua împreună cu toți Israelii de la Macheda la Libna și a împresurat-o. Și a dat-o Domnul și pe

aceasta în mâinile lui Israel de a luat-o pe ea și pe regele ei și Iosua a trecut-o prin ascuțișul sabiei pe ea și toată suflarea din ea; pe nimeni n-a lăsat în ea, care să nu moară sau să fugă și a făcut cu regele ei cum făcuse cu regele Ierihonului.

De la Libna s-a dus Iosua împreună cu toți Israelii la Lachiș și l-a împresurat, începând războiul cu ei. Și a dat Domnul Lachișul în mâinile lui Israel și l-a luat a doua zi, l-a trecut prin sabie pe el și toată suflarea din el și l-a pierdut, cum făcuse și cu Libna.

Atunci s-a ridicat în ajutorul Lachișului Horam, regele din Ghezer. Dar Iosua l-a lovit și pe el și pe poporul lui cu sabia, încât n-a lăsat pe nimeni dintre ai lui care să nu moară sau să fugă.

Din Lachiș s-a dus Iosua împreună cu toți Israelii la Eglon și l-a împresurat, începând războiul împotriva lui. Și Domnul l-a dat în mâinile lui Israel și l-a luat în aceeași zi și a lovit cu sabia pe el și toată suflarea ce era în el și l-a dat în ziua aceea blestemului, cum făcuse și cu Lachișul.

De la Eglon, Iosua împreună cu toți Israelii s-au dus la Hebron.»

Sursă: Iosua X, 29-36.

Și litania continuă, enumerând "exterminările sacre" care au avut loc în Cisiordania.

În fața acestor texte trebuie să ne punem două întrebări fundamentale:

1. Aceea a adevărului lor istoric.
2. Aceea a consecințelor unei imitări literale a acestei exaltări a unei politici de exterminare.

a) Asupra primului punct

Ne lovim aici de arheologie. Săpăturile par să fi demonstrat că Israelii, sosind la sfârșitul secolului al XIII-lea înainte de Hristos, n-au putut să cucerească Ierihonul deoarece acesta era atunci nelocuit. Orașul din epoca bronzului mijlociu

a fost distrus spre 1550 și apoi abandonat. În secolul al XIV-lea el a fost parțial reocupat: s-a descoperit ceramică din această epocă în morminte din epoca bronzului mijlociu care a fost reutilizată, și o casă în care s-a găsit un urciș din perioada de mijloc a secolului al XIII-lea. Nu există urme de fortificații din epoca bronzului târziu. Concluzia lui K.M. Kenyon este aceea că este imposibil să asociezi distrugerea Ierihonului cu intrarea Israelitilor la sfârșitul secolului al XIII-lea înainte de Hristos.

Sursă: Cf. K.M. Kenyon, *Digging up Jericho*, London 1957 p. 256-265; Jericho, în *Archaeology and Old Testament Study*, ed. D. Winton, Oxford, 1967 în special p. 272-274; H.J. Franken, *Tell es-Sultan and Old Testament Jericho*, în *OTS*, 14(1965), p. 189-200; M. Welppert, *Die Landnahme der israelitischen Stämme*, p. 54-55.

La fel și în ceea ce privește ocuparea cetății 'Ay.

«Dintre toate textele referitoare la cuceriri, acesta este cel mai detaliat; el nu comportă nici un element miraculos și apare drept cel mai verosimil. Din păcate, este dezmințit de arheologie.

Așezarea a fost cercetată arheologic de două expediții diferite. Rezultatele sunt concordante: Et-Tell era în epoca bronzului timpuriu un oraș mare, al cărui nume nu-l cunoaștem, și care a fost distrus în bronzul timpuriu III, spre 2400 înainte de Hristos. Așezarea a rămas nelocuită până după 1200, când s-a instalat pe o parte a ruinelor sale un mic sat nefortificat. Acesta n-a supraviețuit decât cel târziu până la începutul secolului al X-lea înainte de Hristos; după care așezarea a fost abandonată definitiv. În momentul sosirii Israelitilor nu exista orașul 'Ay, nici un rege al cetății 'Ay ci numai o ruină veche de 1200 de ani ».

Sursă: Părintele de Vaux (O.P.), *Histoire ancienne d'Israël*, Ed. Lecoffre et Gabalda, Paris 1971, tome I, p. 565; Vezi: între 1933-1935 săpăturile făcute de Judith Marquet-Krause în *Les fouilles de 'Ay (Et-Tell)*, Paris, 1949.

Din 1964 săpăturile au fost continuate de J.A. Callaway; Cf. J.A. Callaway, *Basor* 178 (apr. 1965), p. 13-40; RB, 72 (1965), p. 409-415; K. Schoonover, *RB* 75 (1968) p. 423-426; J.A. Callaway, *Basor*, 196 (dec. 1969), p. 2-16

b) Asupra celui de-al doilea punct

De ce, atunci, un evreu pios și integrist (adică unul care respectă textual lectura Bibliei) nu ar urma exemplul unor personaje atât de prestigioase ca Moise și Iosua?

Nu se spune oare în Numerii, când începe cucerirea Palestinei (Canaanului): «*Și a ascultat Domnul glasul lui Israel și a dat pe Canaaneeni în mâinile lui și el i-a nimicit pe ei și orașele lor...*» (Numerii XXI, 3), apoi, în ceea ce îi privește pe Amoriți și regele lor: «*Și l-a bătut pe el, pe fiii lui și pe tot poporul lui, de n-a lăsat viu nici pe unul din ai lui, și a cuprins țara lui*» (Numerii XXI, 35).

Deuteronomul repetă, cerând nu numai jefuirea pământului și expulzarea autohtonilor, dar și masacrul: «*Când Domnul Dumnezeuul tău te va duce în pământul la care mergi ca să-l moștenești și va izgoni din fața ta neamurile cele mari și multe... și le va da Domnul Dumnezeuul tău în mâinile tale și le vei bate, atunci să le nimicești, să nu faci cu ele legământ și să nu le cruți*» (Deuteronomul VII, 1-2) «*și tu le vei stârpi*» (Deuteronomul VII, 24).

De la Sharon până la Rabinul Meir Kahane, vedem prefigurarea manierei în care sioniștii se comportă cu Palestinienii.

Calea lui Iosua n-a fost și cea folosită de Menahem Beghin când, la 9 aprilie 1948, cei 254 de locuitori ai satului Deer Yassin, bărbați, femei și copii, erau masacrați de trupele sale "Irgun" ca, prin teroare, să-i pună pe fugă pe arabii dezarmați?

Sursă: Menahem Beghin, *La revolte: Histoire de l'Irgoun*, Ed. Albatros, 1978, p. 200

El făcea apel la evrei «*nu numai să-i respingă pe Arabi, ci să ocupe toată Palestina*».

N-a fost calea lui Iosua și cea pe care o indica Moshe Dayan spunând: «*Dacă posedăm Biblia și dacă ne considerăm drept poporul din Biblie, ar trebui să posedăm și pământurile din Biblie*»?

Sursă: *Jerusalem Post*, din 10 august 1977.

N-a fost calea lui Iosua cea pe care o definea Yoram Ben Porath în marele jurnal israelian *Yediot Aharonoth*, la 14 iulie, 1972: «*Nu există sionism, nici colonizare a statului evreu, fără ridicarea drepturilor arabilor și exproprierea pământurilor lor*»?

În ceea ce privește mijloacele acestei depozedări de pământuri, ele erau fixate de Y. Rabin, atunci când era comandant șef în teritoriile ocupate: să fie zdrobite oasele aruncătorilor de pietre ai Intifadei.

Care este reacția școlilor talmudice din Israel? Să împingă la putere pe unul din responsabili cei mai direcți ai celor întâmplare la Sabra și Chatila: pe generalul Rafael Eytan care cere «*întărirea coloniilor evreiești existente*».

Animat de aceleași certitudini, Dr. Baruch Goldstein, colon de origine americană, din Kiryat Arba. (Cisiordania) a făcut 27 de morți și peste 50 de victime mitraliind palestinienii în timp ce se rugau la Mormântul Patriarhilor. Membru al unui grup integrist fondat sub patronajul lui Ariel Sharon (sub protecția căruia au avut loc masacrele de la Sabra și Chatilla, pentru care a fost promovat ministru al locuințelor însărcinat să dezvolte "coloniile" din teritoriile ocupate), Baruch Goldstein este astăzi obiectul unui adevărat cult din partea integristilor care vin să-i pună flori și să-i sărute mormântul, pentru că a rămas în mod riguros fidel tradiției lui Iosua de a extermina toate popoarele din Canaan pentru a pune stăpânire pe pământurile acestora.

*

Această purificare "etnică", devenită sistematică în statul Israel de astăzi, decurge din principiul purității etnice ce interzice amestecul sângelui evreiesc cu "sângele impur" al tuturor celorlalți.

Pe linia care urmează porunca lui Dumnezeu de exterminare a populațiilor date pe mâna supușilor săi, Domnul îi recomandă lui Moise ca poporul său să nu ia în căsătorie fiicele acestor popoare (Ieșirea XXXIV, 16).

În Deuteronom, poporul "ales" (Deut. XVII, 6) nu trebuie să se amestece cu ceilalți: «*pe fiica ta să nu o dai după fiul lui și pe fiica lui să nu o iei pentru fiul tău*» (Deut. XVII, 3). Acest *apartheid* este singura modalitate de a împiedica murdărirea rasei alese de Dumnezeu și a credinței care o leagă de El.

Această separare de Celălalt a rămas lege: în cartea sa despre "Talmud" (Paris, Payot, 1986, p. 104) Rabinul Cohen scrie: «*locuitorii lumii pot fi împărțiți în fiii lui Israel și celelalte națiuni luate la un loc. Israel este poporul ales: dogmă capitală*».

La întoarcerea din exil, Ezdra și Neemia veghează la restabilirea acestui *apartheid*:

Ezdra plânge pentru că «*rasa sfântă (sic !) s-a amestecat cu popoarele țărilor*» (Ezdra XIX, 2)...Pinhas trage în teapă un cuplu mixt...Ezdra poruncește selecția rasială și excluderea: «*toți cei care luaseră femei străine le-au trimis înapoi, femei și copii*» (Ezdra X, 44). Neemia spune despre evrei: «*astfel i-am purificat eu de toți străinii*» (Neemia XIII, 30).

Această mixofobie și această respingere a Celuilalt depășesc dimensiunea rasială. Când refuzi sângele celui alt, prin căsătoria mixtă, refuzi de asemenea religia sa, cultura sa sau modul său de a fi.

Astfel Iahve tună și fulgeră împotriva celor care se îndepărtează de adevărul său, singurul de altfel posibil: Sofonie luptă împotriva modelor vestimentare străine; Neemia împotriva limbilor străine: «*Tot atunci am văzut eu Iudei luându-și femei așdoniene, amonite și moabite. Jumătate din copii lor vorbeau limba așdoniană și nu știau să vorbească evreiește; nu știau decât limba unuia sau altuia din acele popoare. Eu i-am muștrat aspru și pe aceștia și i-am blestemat; ba pe unii i-am lovit și le-am smuls părul...*» (Neemia XIII, 23-26).

Cei care încalcă legea sunt aspru judecați. Rebecca, soția lui Isaac și mama lui Iacoov, afirma: «*Sunt scârbită de viață din cauza fiicelor lui Het (femeile hitite). Dacă Iacoov ia o femeie ca acestea, ce rost mai are să trăiesc?*» (Facerea XXVII, 46). Părinții lui Samson, exasperați de căsătoria fiului lor cu o filistină, exclamă: «*Au doară nu se găsesc femei printre fiicele fraților tăi și în tot poporul meu, de te duci să-ți iei soție de la filistenii cei netăiați împrejur?*» (Judecătorii XIV, 3).

Haim Cohen, fost judecător la Curtea Supremă din Israel, constată: «*Amara ironie a sorții a făcut ca aceleași teze biologice și rasiste propagate de naziști și care au inspirat infamantele legi de la Nuremberg, să servească drept bază la definirea iudaicității în sânul Statului Israel*» (vezi Joseph Badi, *Fundamental laws of the State of Israel*, New-York, 1960, p. 156).

Într-adevăr, la procesul criminalilor de război de la Nuremberg, în timpul interogatoriului "teoreticianului" rasei, Julius Streicher, este pusă problema:

«*În 1935, la Congresul de la Nuremberg al Partidului, au fost promulgate "legile rasiale". În momentul pregătirii acestui proiect de lege ați fost consultat și ați participat în vreun fel la elaborarea acestor legi?*»

Acuzatul Streicher: — Da, cred că am participat în sensul că, de mai mulți ani, scriam că trebuie împiedicat pe viitor amestecul de sânge german cu sânge evreiesc. Am scris articole în acest sens și am repetat mereu că noi trebuie să luăm ca model rasa evreiască și poporul evreu. Am repetat întotdeauna în articolele mele că evreii trebuie considerați ca model de către celelalte rase, căci ei și-au dat o lege rasială, legea lui Moise, care spune: "Dacă mergeți într-o țară străină, să nu vă luați femei străine". Și aceasta, domnilor, este de o importanță capitală când se judecă legile de la Nuremberg. Legile evreiești au fost luate ca model. Când, câteva secole mai târziu, legislatorul evreu Ezdra a constatat că, în ciuda acestor opreliști, mulți Evrei se căsătoriseră cu femei neevreice, aceste căsătorii au fost rupte. Acest fapt a servit evreimii care, datorită legilor sale rasiale, a supraviețuit timp de secole, în timp ce toate celelalte rase și toate celelalte civilizații au fost distruse».

Sursă: Procesul marilor criminali de război în fața Tribunalului Militar Internațional (Nuremberg, 14 noiembrie 1945 - 1 octombrie 1946. Textul oficial în limba franceză. Dezbaterile din 26 aprilie 1946, vol. XII, D. 321).

Într-adevăr, astfel au elaborat juriștii, consilieri ai Ministerului de Interne nazist, «Legile de la Nuremberg privind dreptul populației Reich-ului și protecția sângelui german și a onoarei germane». Acești consilieri juridici, Bernard Losener și Friedrich Knost, comentază astfel textul, în lucrarea: "Legile de la Nuremberg":

«Conform dorinței Führer-ului, legile de la Nuremberg nu implică efectiv măsuri pentru a accentua ura rasială și a o perpetua; dimpotrivă, astfel de măsuri marchează începutul unei acalmii în relațiile dintre poporul evreu și poporul german.

Dacă evreii ar avea deja propriul lor stat, în care s-ar simți la ei acasă, problema evreiască ar putea fi considerată ca

rezolvată, atât pentru evrei cât și pentru germani. Acesta este motivul pentru care sioniștii cei mai convinși n-au ridicat nici cea mai mică obiecție împotriva spiritului legilor de la Nuremberg».

Acest rasism, model al tuturor celorlalte rasisme, este o ideologie care are menirea să justifice dominația diferitelor popoare.

Interpretarea ad-literam conduce la perpetuarea unor masacre precum cele înfăptuite de Iosua:

«Colonii puritani din America, în vânatoarea lor împotriva Indienilor cărora le ocupau pământurile, îl invocau pe Iosua, și "exterminările sacre" ale amaleciților și filistenilor».

Sursă: Thomas Nelson, *The Puritans of Massachusetts*, Judaism, vol. XVI, nr. 2, 1967.

Ca o poziție intermediară între Shoah-ul canaaneean și mixofobie se inserează astăzi ideologia transferului de populații, pe oare o susțin majoritatea rabinilor din Iudeea și Samaria. Această poziție se bazează pe lectura integristă a textelor sacre. *Litera* Leviticului impune evreilor să nu practice amestecul speciilor (Leviticul XIX, 19), și le poruncește să distingă "purul" de impur (Leviticul XX, 25) așa cum Dumnezeu însuși a deosebit pe Israel de celelalte popoare (Leviticul XX, 24), pentru a opera o discriminare rasială. «Voi face deosebire între poporul meu și poporul tău» (Ieșirea VIII, 23).

Astfel, în 1993, marele Rabin Sitruk poate spune, fără teama de a fi chemat în fața unei instanțe oarecare: «Aș dori ca tinerii evrei să nu se căsătorească niciodată decât cu fete evreice».

Astfel, Israel care va fi sfânt (Leviticul XX, 26) nu trebuie să se murdărească (Ezdra IX, 11) prin contactul cu alte nații de care Dumnezeu este scârbit (Leviticul XX, 23). Această interdicție este repetată de nenumărate ori. «Să nu te

încuscrești cu ele (cu națiile cananeene): pe fiica ta să nu o dai după fiul lui și pe fiica lui să nu o iei pentru fiul tău ...» (Deut. VII, 3-4). «Iar dacă vă veți alătura la popoarele acestea rămase și veți intra în înrudire cu ele și ele vor veni la voi, atunci să știți că Domnul Dumnezeuul vostru nu va mai alunga de la voi popoarele acestea, ci ele vor fi pentru voi laț și mreajă, bici pentru spinările voastre și spin pentru ochii voștri, până veți fi stârpiți cu toții din această țară bună pe care v-a dat-o Domnul Dumnezeuul vostru» (Iosua XXIII, 12-13).

La 10 noiembrie 1975, în ședință plenară, ONU a considerat că sionismul este o formă de rasism și de discriminare rasială.

După prăbușirea URSS, Statele Unite și-au impus legea la ONU, și au obținut la 16 decembrie 1991 abrogarea justei rezoluții din 1975. Or, în fapt, nimic nu s-a schimbat din 1975, ci dimpotrivă: represiunea, genocidul lent al poporului palestinian, colonizarea au luat o amploare fără precedent.

II

Miturile secolului XX

1. Mitul antifascismului sionist

În 1941, Itzac Shamir comite «o crimă de neiertat din punct de vedere moral: aceea de a susține o alianță cu Hitler, cu Germania nazistă, contra Marii Britanii».

Bar Zohar, Ben Gourion, *Le Prophète armé*, Paris, 1966, p. 99

Când a început războiul împotriva lui Hitler, cvasitotalitatea organizațiilor evreiești s-au angajat alături de aliați iar unii dintre cei maieminenți conducători, ca Weizmann, au luat poziție în favoarea aliaților. Dar grupul sionist german, care de altfel era minoritar la acea epocă, a adoptat o atitudine inversă și, din 1933 până în 1941, s-au angajat într-o politică de compromis și chiar de colaborare cu Hitler. Autoritățile naziste, în timp ce-i persecutau pe evrei, de exemplu, într-o primă fază, înlăturându-i din funcțiile publice, dialogau cu conducătorii sioniști germani și le acordau un tratament de favoare, deosebindu-i de evreii "integraționiști" pe care îi vâna.

Acuzația de cârdășie cu autoritățile hitleriste nu se adresează imensei majorități a evreilor, dintre care unii nici nu au așteptat războiul pentru a lupta – cu arma în mână – în

Spania, între 1936 și 1939, în Brigăzile internaționale¹ împotriva fascismului. Alții, până la cei din ghetto-ul Varșoviei, au creat un "Comitet evreiesc de luptă" și au știut să moară luptând. Dar această acuzație de cărdășie se aplică minorității foarte organizate a conducătorilor sioniști ce aveau ca unică preocupare crearea unui stat evreiesc puternic.

Preocuparea lor unică de a crea un stat evreiesc puternic și viziunea lor rasistă asupra lumii, îi făcea mult mai antienglezi decât antinaziști.

După război ei au devenit, ca Menahem Beghin sau Itzac Shamir, conducători de prim rang ai statului Israel.

*

La 5 septembrie 1939, două zile după ce Anglia și Franța declaraseră război Germaniei, Chaim Weizmann, președintele agenției evreiești, îi scria lui Chamberlain, primul ministru al Marii Britanii, o scrisoare prin care îl informa că «noi, evreii, suntem alături de Marea Britanie și vom lupta pentru democrație» precizând că «*reprezentanții evreilor sunt gata să treacă imediat la un acord pentru a permite utilizarea tuturor forțelor și capacităților lor umane, tehnice și materiale*». Reprodusă în *Jewish Chronicle* din 8 septembrie 1939, această scrisoare constituia o adevărată declarație de război a lumii evreiești împotriva Germaniei. Ea pune problema internării tuturor evreilor germani în lagăre de concentrare ca «*apartenând unui popor în stare de război cu Germania*» cum au făcut americanii cu proprii lor cetățeni de

¹ Mai mult de 30% din Americanii Brigăzii Abraham Lincoln erau evrei, pe care presa sionistă îi denunța pentru că se băteau în Spania în loc să meargă în Palestina. În brigada Dombrowski, din 5.000 de Polonezi, 2.250 erau evrei. Acestor evrei eroici care au luptat pe toate fronturile lumii alături de forțele antifasciste, conducătorii sioniști, într-un articol al reprezentantului lor la Londra, articol intitulat «Trebuie evreii să participe la mișcarea antifascistă?», le răspundeau: «Nu!»...și fixau un obiectiv unic: «Construirea pământului lui Israel» (Sursă: *Jewish Life*, aprilie 1938, p. 11).

origine japoneză, pe care i-au internat în lagăre când au intrat în război împotriva Japoniei.

*

Conducătorii sioniști au dat dovadă, în epoca fascismului hitlerist și mussolinian, de un comportament echivoc, mergând de la sabotarea luptei antifasciste la tentative de colaborare.

■ ■ Obiectivul esențial al sioniștilor nu era acela de a salva vieți evreiești, ci de a crea un stat evreu în Palestina. Primul conducător al statului Israel, Ben Gurion, proclama senin la 7 decembrie 1938, în fața conducătorilor sioniști ai "Labour"-ului: «*Dacă aș ști că pot fi salvați toți copiii din Germania ducându-i în Anglia, și numai jumătate dintre ei transportându-i în Eretz Israel, eu aș alege a doua soluție. Căci noi trebuie să ținem cont nu numai de viața acestor copii, dar și de istoria poporului lui Israel.*»

Sursă: Yvon Gelbner, *Zionist policy and the fate of European Jewry*, în *Yad Vashem Studies*, Jerusalem, vol. XII, p. 199.

«Salvarea evreilor din Europa nu figura în capul listei de priorități a clasei conducătoare. Primordială în ochii lor era fondarea statului.»

Sursă: Tom Seghev, *Le septieme million*, Ed. Liana Levi, Paris, 1993, p. 539.

«(...) Oare trebuie să-i ajutăm noi pe toți cei care au nevoie fără să ținem seama de caracteristicile fiecăruia? Oare nu trebuie să dăm acestei acțiuni un caracter național sionist și să încercăm să salvăm cu prioritate pe cei care pot fi utili Pământului lui Israel și iudaismului? Știu că poate părea crud să pui astfel problema, dar trebuie din păcate să stabilim clar dacă suntem capabili să salvăm 10.000 de persoane dintre cele 50.000 care pot contribui la construirea țării și la renașterea națională sau să salvăm un milion de evrei care vor deveni o

povară sau, în cel mai bun caz, o greutate inutilă; trebuie să ne limităm să-i salvăm pe cei 10.000 care pot fi salvați – cu toate acuzațiile și apelurile milionului lăsat în voia sortii.»

Sursă: Memorandum al Comitetului de Salvare al Agenției Evreiești, 1943. Citat de Tom Seghev, *op. cit.*

Acest fanatism inspiră, de exemplu, atitudinea delegației sioniste la Conferința de la Evian din iulie 1938, unde 31 de națiuni se reuniseră pentru a discuta despre absorbirea refugiaților din Germania nazistă: delegația sionistă a cerut, ca singură soluție posibilă, admiterea a 200.000 de evrei în Palestina.

Statul evreu era mai important pentru ei decât viața evreilor.

Inamicul principal pentru conducătorii sioniști este asimilarea. În acest punct ei se întâlnesc cu preocuparea fundamentală a oricărui rasism, inclusiv cel hitlerist: puritatea sângelui. De aceea, ținând seama chiar de antisemitismul sistematic care îi determina să urmărească scopul monstruos de a-i alunga pe evrei din Germania și apoi din Europa, când mai târziu au devenit stăpânii ei, naziștii îi considerau pe sioniști drept interlocutori valabili, pentru că ei serveau acest scop.

Există probe ale acestei căldășii. *Federația Sionistă din Germania* adresează partidului nazist la 21 iunie 1933 un memorandum, declarând:

«În procesul de fondare al noului stat, care a proclamat principiul rasei, noi dorim să adaptăm comunitatea noastră la aceste noi structuri... recunoașterea naționalității noastre evreiești ne permite să stabilim relații clare și sincere cu poporul german și realitățile sale naționale și rasiale. Tocmai pentru că nu vrem să subestimăm aceste principii fundamentale, pentru că și noi suntem împotriva căsătoriilor mixte și în favoarea menținerii purității grupului evreiesc... Evreii conștienți de identitatea lor, în numele cărora noi vorbim, își pot găsi locul în structura statului german căci sunt

eliberați de resentimentul pe care trebuie să-l aibe evreii asimilați;.. noi credem în posibilitatea unor relații loiale între statul german și evreii conștienți de comunitatea lor.

Pentru a-și atinge obiectivele practice, sionismul speră să fie capabil de a colabora chiar cu un guvern fundamental ostil evreilor... Realizarea sionismului nu este deranjată decât de resentimentele evreilor din exterior împotriva orientării germane actuale. Propaganda de boicotare – orientată acum împotriva Germaniei – este prin esență nesionistă.»

Sursă: Lucy Dawidowicz, *A Holocaust Reader*, p. 155

Memorandumul mai adăuga că «în cazul în care germanii ar accepta această cooperare, sioniștii s-ar strădui să îi deturneze pe evreii din străinătate de la chemarea la boicotul antigerman».

Sursă: Lucy Dawidowicz, *The War Against Jews (1933-1945)*, Ed. Penguin Books, 1977, p. 231-232.

Conducătorii hitleriști au primit favorabil orientarea șefilor sioniști care, prin dorința lor exclusivă de a-și constitui statul lor în Palestina, răspund dorinței lor de a se debarasa de evrei. Principalul teoretician nazist, Alfred Rosenberg, scrie: «sionismul trebuie susținut cu vigoare astfel încât un contingent de evrei din Germania să fie transportat anual în Palestina».

Sursă: A. Rosenberg, *Die Spur des Juden im Wandell der Zeiten*, München, 1937, p. 153.

Reinhardt Heydrich, mai târziu "Protectorul" din Cehoslovacia, scria în 1935, pe vremea când era șeful Serviciilor de Securitate SS, în *Das Schwarze Korps*, organ oficial al SS-ului, un articol despre "Dușmanul vizibil", în care făcea distincție între evrei: «Trebuie să separăm evreii în două categorii: sioniștii și partizanii asimilării. Sioniștii sunt adepții unei concepții strict rasiale și, prin emigrația în Palestina, ajută la construirea propriului lor stat evreiesc... urările noastre de bine și bunăvoința noastră oficială pentru ei.»

Sursă: Hohne, *Order of the Death's Head*, p. 333

«Betar-ul german a primit un nou nume: Herzlia. Activitățile acestei mișcări în Germania trebuiau, bineînțeles, aprobate de Gestapo; în realitate, Herzlia acționa chiar sub protecția acestuia. Într-o zi un grup SS a atacat o tabără de vară a Betar-ului. Șeful mișcării s-a plâns Gestapo-ului și, câteva zile mai târziu, poliția secretă îl anunța că SS-iștii în chestiune fuseseră pedepsiți. Gestapo-ul a întrebat Betar-ul ce compensație i se pare mai potrivită. Mișcarea a cerut ca recenta interdicție care li se făcuse de a purta cămăși brune să fie ridicată; cererea le-a fost satisfăcută.»

Sursă: Ben-Yerham, *Le livre de Betar*, tome II, p. 350

O circulară din Wilhelmstrasse indica: «obiectivele ce și le-a asumat această categorie (de evrei ce se opun asimilării și care sunt favorabili unei regrupări a coreligionarilor lor în sânul unui cămin național), din care fac parte în primul rând sioniștii, sunt acelea care se îndepărtează cel mai puțin de scopurile urmărite în realitate de politica germană față de evrei».

Sursă: Circulară a lui Bülow-Schwante către toate misiunile diplomatice ale Reich-ului, nr. 83 din 28 februarie 1934.

«Nu există nici un motiv, scria Bülow-Schwante Ministerului de Interne, de a împiedica prin măsuri administrative activitatea sionistă în Germania. Căci sionismul nu este în contradicție cu programul național-socialist al cărui obiectiv este să scoată progresiv evreii din Germania.»

Sursă: Scrisoarea nr. ZU 83-21, 82/8 din 13 aprilie 1935

Această directivă, care confirma măsuri anterioare, era aplicată a la lettre. În virtutea statutului privilegiat al sionismului în Germania nazistă, Gestapo-ul din Bavaria, la 28 ianuarie 1935, adresa poliției următoarea circulară: «Membrii organizației sioniste, datorită activității lor orientate spre emigrarea în Palestina, nu trebuie tratați cu rigoarea cu care este necesar să fie tratați membrii celorlalte organizații evreiești germane (asimilaționiste)».

Sursă: Kurt Grossmann, «Sionistes et nonsionistes sous la loi naziste dans les années '30», Yearbook, vol VI, p. 310.

«Organizația sionistă a evreilor germani avea o existență legală până în 1938, cinci ani după venirea lui Hitler la putere. "Judische Rundschau" (ziar al sioniștilor germani) a apărut până în 1938.»

Sursă: Leibowitz, *Israël et Judaïsme*, Ed. Desclée de Brouwer, 1993, p. 116.

În schimbul recunoașterii lor oficiale ca singuri reprezentanți ai comunității evreiești, conducătorii sioniști se ofereau să spargă boicotul pe care încercau să-l realizeze toate forțele antifasciste din lume.

Din 1933 a început colaborarea economică. Au fost create două companii: "Haavara Company" la Tel Aviv și "Paltreu" la Berlin.

Mecanismul operațiunii era următorul: un evreu care dorea să emigreze depunea, la Wasserman Bank din Berlin, sau la Warburg Bank din Hamburg, o sumă de minim 1.000 de lire sterline. Cu această sumă, exportatorii evrei puteau cumpăra mărfuri germane cu destinația Palestina și plăteau valoarea corespunzătoare în lire palestinienne, în contul Haavarei, la Banca anglo-palestiniană, din Tel Aviv. Când emigrantul sosea în Palestina, el primea echivalentul sumei pe care o depusese în Germania.

Mai mulți viitori prim-miniștri ai Israelului au participat la activitatea Haavarei, în special Ben Gourion, Moshe Sharret (care se numea pe atunci Moshe Shertok), Golda Meir care sprijinea operațiunea de la New-York, și Levi Eshkol, reprezentantul Haavarei la Berlin.

Sursă: "Ben Gourion et Shertok", în *Black: L'accord de la "Haavara"*, p. 294. Citat de Thomas Segev, *op. cit.*, p. 30 și p. 595

Operațiunea era avantajoasă pentru ambele părți: naștii reușeau astfel să spargă blocada (sioniștii ajungeau astfel să vândă mărfuri germane chiar în Anglia); iar sioniștii realizau o emigrare "selectivă", așa cum își doreau: numai milionarii (ale căror capitaluri permiteau dezvoltarea coloni-zării sioniste în Palestina) puteau emigra. În conformitate cu

scopurile sioniste, era mai important de salvat din Germania nazistă capital evreiesc – care să permită dezvoltarea întreprinderilor – decât vieți de evrei săraci, ori inapți de muncă sau de război, care ar fi constituit o povară.

Această politică de colaborare a durat până în 1941 (adică timp de 8 ani după venirea lui Hitler la putere). Eichmann făcea legătura cu Kastner. Procesul lui Eichmann a dezvăluit, cel puțin în parte, mecanismul acestor înțelegeri, acestor “schimburi” între evreii sioniști “utili” la crearea statului evreu (personalități bogate, tineri capabili să întârească o armată, etc.) și o masă de evrei mai puțin avantajați abandonată în mâinile lui Hitler.

Președintele acestui comitet, Ytzhak Gruenbaum, declara la 18 ianuarie 1943: «*Sionismul-mai înainte de orice... Vor spune că sunt antisemit, că nu vreau să salvez Exilul, că nu am “a warm yiddish heart”... N-au decât să spună ce vor. Eu nu voi cere Agenției evreiești să aloce suma de 300.000, nici de 100.000 de lire sterline, pentru a ajuta iudaismul european. Și cred că oricine ar cere așa ceva, ar săvârși un act antisionist.*»

Sursă: Gruenbaum, *Jours de destruction*, p. 68.

Acesta a fost și punctul de vedere al lui Ben Gourion:

«*Sarcina sionismului nu este de a salva “restul” evreilor care se află în Europa, ci de a salva pământul Israelului pentru poporul evreu.*»

Citat de Tom Segev, *op. cit.*, p. 158.

«*Conducătorii Agenției evreiești erau de acord asupra faptului că minoritatea care putea fi salvată trebuia aleasă în funcție de necesitățile proiectului sionist în Palestina.*»

Sursă: *ibidem*, p. 125.

Hannah Arendt, eminentă apărătoare a cauzei evreiești prin studiile și cărțile sale, a asistat la dezbaterile procesului Eichmann. Ea i-a consacrat o carte, *Eichmann à Jérusalem*, în care a arătat (p. 134-141) pasivitatea, și chiar complicitatea “consiliilor evreiești” (*Judenrat*), din care două treimi erau conduse de sioniști.

Conform cărții lui Isaiah Trunk, *Judenrat* (Ed. Mac Millan, New York, 1972), «*după calculele lui Freudiger, 50% din evrei s-ar fi putut salva dacă n-ar fi urmat instrucțiunile Consiliilor evreiești*» (p. 141).

Este semnificativ faptul că, la comemorarea a 50 de ani de la revolta din ghetto-ul Varșoviei, șeful statului israelian i-a cerut lui Lech Walesa să nu i se dea cuvântul lui Marek Edelman, comandant adjunct al insurecției și unul dintre supraviețuitori.

Într-adevăr, Marek Edelman dăduse un interviu lui Edward Alter în jurnalul israelian *Haaretz*, în 1993, în care el amintea cine fuseseră adevărații instigatori și eroi ai *Comitetului evreiesc de luptă* din ghetto-ul Varșoviei: socialiști din Bund¹, antisioniști, comuniști, troțkiști, tipi ca Mihail Rosenfeld și Mala Zimetbaum, împreună cu Edelman și o minoritate de sioniști de stânga din Poalei Zion și din Hashomer Hatzair.

Aceștia au luptat împotriva nazismului cu arma în mână cum au făcut-o evreii voluntari în Brigăzile internaționale din Spania, sau în Franța, în timpul ocupației, membrii evrei ai M.O.I.²

Nahum Goldman, președinte al Organizației sioniste mondiale, apoi al Congresului mondial evreiesc, povestește, în Autobiografia sa, dramatica lui întâlnire cu ministrul de externe ceh Eduard Beneš din 1935, care reproșa sioniștilor spargerea boicotului împotriva lui Hitler prin “Haavara” (acordurile de transfer) și refuzul organizației sioniste mondiale de a organiza rezistența împotriva nazismului.

«*În viața mea a trebuit să iau parte la numeroase conversații penibile, dar nu m-am simțit niciodată atât de*

¹ Bund (Uniunea generală evreiască a muncitorilor din Lituania, Polonia și Rusia), partid socialist evreiesc fondat în Rusia în 1897, activ în Polonia până în 1948. (N. tr.)

² Main d'œuvre immigré (Mână de lucru imigrată) (N. tr.)

nefericit și de jenat ca în aceste două ore. Simțeam, din toată ființa mea, că Beneș avea dreptate.»

Sursă: Nahum Goldman, *Autobiographie*, op. cit., p. 157-158.
Ibidem, p. 260.

Mizând pe opoziția sa față de Anglia, conducătorii sioniști luaseră legătura cu Mussolini încă din 1922. Acesta îi primise după marșul asupra Romei din octombrie 1922, la 20 decembrie 1922.

Sursă: Ruth Bondy, *The Emissary: a life of Enzo Sereni*, p. 45

Weizmann a fost primit de Mussolini la 3 ianuarie 1923, și încă o dată la 17 septembrie 1926; Nahum Goldman, președintele Organizației sioniste mondiale, s-a întreținut, la 26 octombrie 1927, cu Mussolini care i-a spus: «*Vă voi ajuta să creați acest stat evreu*». (Nahum Goldman, *Autobiographie*, op. cit., p. 170)

Această colaborare constituie deja o sabotare a luptei antifascismului internațional. Ea subordona întreaga politică sionistă numai planului de a construi un stat evreu în Palestina și a continuat în timpul războiului, chiar și atunci când persecuția hitleristă a evreilor europeni era cea mai atroce.

În momentul deportării evreilor din Ungaria, vicepreședintele organizației sioniste, Rudolf Kastner, negocia cu Eichmann pe următoarea bază: dacă Eichmann permitea plecarea în Palestina a 1684 de evrei "utili" în construirea viitorului stat Israel (capitaliști, tehnicieni, militari, etc. ...), Kastner îi promitea lui Eichmann să-i facă să creadă pe cei 460.000 de evrei maghiari că nu era vorba de o deportare la Auschwitz, ci de un simplu transfer.

Judecătorul Halevi reamintește la procesul lui Eichmann că Rudolf Kastner intervenise pentru a-l salva pe unul dintre interlocutorii săi nazisti: unul din oamenii lui Himmler, Standartenführer-ul Kurt Becher.

Judecătorul este categoric: «*Nu a existat nici adevăr, nici bună credință în mărturia lui Kastner... Kastner a comis cu bună știință un sperjur, în mărturia sa în fața acestei Curți, atunci când a negat că a intervenit în favoarea lui Becher. În plus, el a ascuns acest fapt important: că demersul său în favoarea lui Becher a fost făcut în numele Agenției evreiești și al Congresului mondial evreiesc... Este clar că recomandarea lui Kastner nu a fost făcută în numele său personal, ci în numele Agenției evreiești și al Congresului mondial evreiesc... și de aceea Becher a fost eliberat de Aliți.*»

După proces, opinia publică israeliană a fost zguduită. În ziarul *Haaretz*, la 14 iulie 1955, Dr. Moshe Keren scria: «*Kastner trebuie inculpat pentru colaborare cu nazistii...*». Dar ziarul de seara *Yediot Ahanarot* explica (la 23 iunie 1955) de ce nu se putea așa ceva... «*Dacă Kastner este trimis în judecată, întregul guvern riscă o prăbușire totală în fața națiunii în urma a ceea ce acest proces va scoate la lumină*».

Ceea ce risca să se descopere era faptul că R. Kastner nu acționase singur, ci cu acordul altor conducători sioniști care, în momentul procesului, făceau parte din guvern. Singura modalitate de a evita ca R. Kastner să vorbească și ca scandalul să izbucnească era ca acesta să dispară. El muri, într-adevăr, la momentul oportun, asasinat pe culoarele palatului de justiție, iar guvernul israelian a introdus un recurs la Curtea Supremă pentru a-l reabilita, reabilitare pe care a obținut-o.

Această politică de colaborare atinge punctul culminant în 1941, atunci când grupul cel mai extremist de sioniști, "Lehi" (Luptătorii pentru eliberarea lui Israel), condus de Abraham Stern și, după moartea sa, de un triumvirat din care făcea parte Itzak Shamir, comite «*o crimă de neiertat din punct de vedere moral: proslăvește o alianță cu Hitler, cu Germania nazistă, împotriva Marii Britanii*».

Sursă: Bar Zohar, *Ben Gourion. Le Prophète armé*, Fayard, Paris, 1996, p. 99.

Eliezer Halevi, cunoscut sindicalist laburist și membru al Kibboutz-ului Gueva, destăinuie în hebdomarul *Hotam* din Tel Aviv (din 19 august 1983) existența unui document semnat de Itzak Shamir (care se numea atunci Yezernitski) și Abraham Stern, remis ambasadei germane de la Ankara în momentul în care războiul cuprinsese Europa, iar trupele mareșalului Rommel erau deja pe pământ egiptean. În el se spune printre altele: « *În materie de concepții, noi ne identificăm cu voi. De ce deci să nu colaborăm unii cu alții?* ». *Haaretz*, în ediția sa din 31 ianuarie 1983, citează o scrisoare cu mențiunea *secret* trimisă în ianuarie 1941 de ambasadorul lui Hitler la Ankara, Franz Von Papen, superiorilor săi, în care prezintă contactele cu membri ai grupului Stern. Se adaugă un memorandum al agentului serviciilor secrete naziste la Damasc, Werner Otto Von Henting, asupra convorbirilor cu emisarii lui Stern și Shamir, în care se spune: « *cooperarea între mișcarea de eliberare a Israelului și noua ordine din Europa va fi conformă cu unul din discursurile cancelarului celui de-al III-lea Reich, discurs în care Hitler sublinia necesitatea de a utiliza orice fel de alianță pentru a izola și înfrânge Anglia* ». Se mai spune că grupul Stern « *este strâns legat de mișcările totalitare din Europa, de ideologia și structurile lor* ». Aceste documente se găsesc la Memorialul Holocaustului (Yad Vachem) de la Ierusalim, clasate sub numărul E234151-8.

Unul din conducătorii istorici ai grupului Stern, Israel Eldad, confirmă, într-un articol publicat în cotidianul *Yediot Aharonoth* din Tel Aviv, la 4 februarie 1983, autenticitatea acestor convorbiri între mișcarea sa și reprezentanții oficiali ai Germaniei naziste. El afirmă deschis că tovarășii săi au prezentat națistilor ca foarte probabilă o identitate de interese între o nouă ordine în Europa, după concepția germană, și aspirațiile poporului evreu în Palestina, reprezentat de conducătorii pentru libertatea Israelului (grupul Stern).

Iată principalele pasaje ale acestui text:

« *Principii de bază ale Organizației militare naționale (NMO) în Palestina (Irgun Zevai Leumi) privind soluționarea problemei evreiești în Europa și participarea activă a NMO la război alături de Germania.* »

« *Din discursurile conducătorilor Statului național-socialist german rezultă că o soluționare radicală a chestiunii evreiești implică o evacuare a maselor evreiești din Europa (Judenreines Europa).* »

Această evacuare a maselor evreiești din Europa este prima condiție a soluționării chestiunii evreiești, dar acest lucru nu este posibil fără instalarea acestor mase în Palestina, într-un stat evreu, cu frontierele sale istorice.

Rezolvarea chestiunii evreiești în mod definitiv și eliberarea poporului evreu sunt obiective ale activității politice și a lungilor ani de luptă a "mișcării pentru libertatea Israelului" (Lehi) și a Organizației sale militare naționale în Palestina (Irgun Zevai Leumi).

NMO, cunoscând poziția binevoitoare a guvernului Reich-ului față de activitatea sionistă în interiorul Germaniei și față de planurile sioniste de emigrație, estimează că:

1) *Ar putea exista interese comune între instaurarea, în Europa, a unei ordini, conform concepției germane, și adevăratele aspirații ale poporului evreu, aspirații întruchipate de Lehi.*

2) *Cooperarea între noua Germanie și o națiune evreiască restaurată (Völkisch Nationalen Hebräertum) ar fi posibilă.*

3) *Așezarea statului istoric evreu pe o bază națională și totalitară și legarea lui printr-un tratat de Reich-ul german, ar putea contribui la menținerea și întărirea, în viitor, a poziției Germaniei în Orientul Apropiat.*

Cu condiția de a fi recunoscute aspirațiile naționale ale „Mișcării pentru libertatea Israelului” (Lehi) de către guvernul german, Organizația militară națională (NMO) se oferă să participe la război alături de Germania.

Cooperarea mișcării de eliberare a Israelului ar funcționa în sensul recentelor discursuri ale Cancelarului Reich-ului german, în care Domnul Hitler sublinia că orice negociere și alianță trebuie să contribuie la izolarea Angliei și la înfrângerea sa.

În conformitate cu structura sa și cu concepția sa despre lume, NMO este strâns legată de mișcările totalitare europene.»

Sursă: Textul original, în germană, se găsește în cartea lui David Yisraeli, *Le problème palestinien dans la politique allemande de 1889 à 1945*, Bar Ilan University, Ramat Gan, Israel, 1974, Appendice nr. 11, p. 315-317.

Conform presei israeliene care a publicat o duzină de articole asupra acestui subiect, nici un moment naștii nu au luat în serios propunerile lui Stern, Shamir și ale amicilor lor.

Tratativele au fost întrerupte când trupele aliate l-au arestat pe Naftali Lubentchik, emisarul lui Abraham Stern și al lui Itzak Shamir, chiar în biroul serviciilor secrete naziste de la Damasc. Alți membri ai grupului au continuat contactele până la arestarea lui Itzak Shamir de către autoritățile britanice, în decembrie 1941, pentru „terorism și colaborare cu inamicul nazist”.

Un atare trecut nu-l împiedică pe Itzak Shamir să devină prim ministru și să fie, și astăzi încă, șeful unei puternice „opozitii”, cea mai inversunată în menținerea ocupării Cisiordaniei. Ceea ce arată că, în realitate, conducătorii sioniști, în ciuda rivalităților lor interne, urmăresc același obiectiv rasist: alungarea din Palestina, prin teroare, expropriere sau expulzare, a tuturor autohtonilor arabi, pentru a rămâne singurii ei stăpâni.

Ben Gourion declara:

« *Beghin aparține în mod incontestabil tipului hitlerist. Este un rasist dispus să distrugă toți arabii în visul său de unificare al Israelului, gata, pentru a realiza acest scop sacru, să facă uz de toate mijloacele.* »

Sursă: E. Haber, *Menahem Beghin, the man and the legend*, Ed. Delle Book, New York, 1979, p. 385.

Același Ben Gourion n-a crezut niciodată în posibilitatea unei coexistențe cu arabii. Cu cât vor fi mai puțini arabi în limitele viitorului stat (Israel), cu atât va fi mai bine. El nu o spunea explicit, dar impresia care se degajă din intervențiile și remarcile sale este clară: « (...) Poate fi acuzat de rasism dar atunci va trebui făcut procesul întregii mișcări sioniste, care este edificată pe principiul unei entități pur evreiești în Palestina. »

Sursă: Bar Zohar, *op. cit.*, p. 146.

La procesul lui Eichmann de la Ierusalim, Procurorul general Haim Cohen reamintea judecătorilor: « *Dacă asta nu coincide cu filosofia voastră, puteți să-l criticați pe Kastner... Dar ce are asta de-a face cu colaborarea ? ... Întotdeauna a fost în tradiția noastră sionistă selecționarea unei elite pentru organizarea imigrației în Palestina... Kastner n-a făcut nimic altceva.* »

Sursă: “Court Record” 124/53. Jérusalem district court.

Acest înalt magistrat invoca într-adevăr o doctrină constantă a mișcării sioniste: ea nu avea drept obiectiv să salveze evrei, ci să construiască un stat evreu puternic.

La 2 mai 1948, Rabbin Klaussner, însărcinat cu *Persoanele transferate* prezenta un raport în fața Conferinței evreiești americane:

« *Sunt convins că oamenii trebuie forțați să meargă în Palestina ... Pentru ei, un dolar american le apare drept cel mai de seamă dintre obiective. Prin cuvântul “forță” sugerez un program... El a fost deja de folos, și încă foarte recent. El a*

servit la evacuarea evreilor din Polonia, și în povestea "Exodului"...

Pentru a aplica acest program trebuie, în loc să asigurăm confort "persoanelor transferate", să le creem cât mai mult inconfort posibil... Într-o a doua etapă, să recurgem la o procedură care să facă apel la Haganah pentru a-i hărțui pe evrei.»

Sursă: Alfred S. Lilienthal, *What Price Israel*, Chicago, 1953, p. 194-195.

Variantele acestei metode de incitare și chiar de coerciție au fost multiple.

În 1940, pentru a provoca indignare împotriva englezilor care decisese să-i salveze pe evreii amenințați de Hitler, primindu-i în insula Mauritius, conducătorii sioniști ai "Haganah" (al cărei șef era Ben Gourion) nu au ezitat să arunce în aer, la 25 decembrie 1940, cargoul francez *Patria* care îi transporta și care făcuse escală în portul Haiffa, provocând astfel moartea a 252 de Evrei și a membrilor englezi ai echipajului.

Sursă: Dr. Herzl Rosenblum, directorul jurnalului *Yediot Aharonoth*, a dezvăluit acest lucru în 1958, iar justificarea este dată în *Jewish Newsletter*, N.Y., Novembre 1958.

Yehuda Bauer confirmă în cartea sa *Juifs à vendre*, ed. Liana Levi, Paris, 1996, p. 84, realitatea acestui "sabotaj" comis de Haganah, și numărul victimelor.

Alt exemplu, Irakul:

Comunitatea evreiască (110.000 de persoane în 1948) era bine înrădăcinată în această țară. Marele Rabin din Irak, Khedouri Sassoon, declarase: «*Evreii și arabii se bucură de aceleași drepturi și privilegii de o mie de ani și nu se consideră drept elemente separate în această națiune.*»

Atunci, în 1950, au început acțiunile teroriste israeliene la Bagdad. În fața reticențelor evreilor irakieni de a se înscrie pe listele de imigrare către Israel, serviciile secrete

israeliene nu au ezitat, pentru a-i convinge pe evrei că erau în pericol, să arunce asupra lor bombe. Atacul împotriva sinagogii Shem-Tov a ucis trei persoane și a rănit câteva zeci. Astfel a început exodul botezat "Operațiunea Ali Baba".

Sursă: *Ha'olam hazeh*, din 20 aprilie și 1 iunie 1966, și *Yediot Aharonoth* din 8 noiembrie 1977.

Este vorba aici de o metodă aplicată constant de când Théodore Herzl a înlocuit definirea prin religie a evreului, cu cea prin rasa acestuia.

Articolul 4b al legii fundamentale a statului Israel (care nu are Constituție), care definește "legea reîntoarcerii" (5.710 din 1950), stipulează: «*este considerat evreu cel născut din mamă evreică, sau convertită*». (Criteriu rasial sau criteriu confesional)

Sursă: *L'Etat Juif*, éd. Dunod, Paris, p. 156.

Aceste prevederi se situează pe linia doctrinei fondatoare a lui Théodore Herzl, care nu încetează să insiste asupra acestui lucru în "Memoriile sale" (*Diaries*). Prin 1895 el precizează unui interlocutor german (Speidel): «*Înțeleg antisemitismul. Noi, evreii, am rămas, chiar dacă nu din vina noastră, niște corpuri străine în interiorul diverselor națiuni.*»

Sursă: *Diaries*, p. 9.

Câteva pagini mai departe el este și mai explicit: «*Antisemiții vor deveni prietenii noștri cei mai siguri iar țările antisemite aliatele noastre.*»

Sursă: *Diaries*, p. 19.

Scopul era într-adevăr același: adunarea tuturor evreilor într-un ghettou mondial.

Faptele i-au dat dreptate lui Théodore Herzl.

Evreii pioși, ca de altfel și mulți creștini, repetau în fiecare zi: «*anul viitor la Ierusalim* » Ei făceau din Ierusalim nu un teritoriu determinat, ci simbolul Alianței lui Dumnezeu cu oamenii, și al efortului personal pentru a o merita. Dar "Reîntoarcerea" nu s-a produs decât sub impulsul amenințărilor antisemite din țările străine.

La 31 august 1949, adresându-se unui grup de americani în vizită în Israel, Ben Gourion declara: «*Deși am realizat visul de a crea un stat evreu, suntem încă doar la început. Nu sunt astăzi decât 900.000 de evrei în Israel, în timp ce majoritatea poporului evreu se află încă în străinătate. Sarcina noastră viitoare este de a-i aduce pe toți evreii în Israel.*»

Obiectivul lui Ben Gourion era de a aduce în Israel patru milioane de evrei între 1951 și 1961. Au venit 800.000. În 1960 nu au fost decât 30.000 de imigranți în întregul an. În anii 1975-1976 emigrația în afara Israelului a depășit imigrația.

Doar marile persecuții, precum cele din România, dăduseră un anumit impuls "Reîntoarcerii".

Nici chiar atrocitățile hitleriste nu au reușit să împlinească visul lui Ben Gourion.

Dintre victimele evreiești ale nazismului refugiate în străinătate, doar 8,5% au mers să se instaleze în Palestina. Statele Unite au limitat primirea lor la 182.000 (mai puțin de 7%), Anglia la 67.000 (mai puțin de 2%). Imensa majoritate, adică 75%, și-a găsit refugiu în Uniunea Sovietică.

Sursă: "Institute for Jewish Affairs" din New York, reluat de Cristophe Sykes în *Crossroads to Israël*, Londra, 1965, și de Nathan Weinstock, *Le sionisme contre Israël*, p. 146.

Un exemplu tipic al manipularilor istoriei de către istoricii oficiali ne este furnizat de ultima carte a lui Yehuda Bauer, membru al *Institutului de istorie contemporană a evreilor* la Universitatea ebraică din Ierusalim. Cartea se intitulează *Juifs à vendre*, cu subtitlul "*Les négociations entre nazis et juifs. 1933-1945*" (Ed. Liana Levi, Paris, 1996). Traducere din engleză de Denis Authier (Yale University Press, 1994).

Lucrarea are toate aparențele exterioare ale unei munci științifice, cu cele 523 de note de referință ce ocupă 49 de pagini, cu bibliografie, index, etc.

Doar aparențe, pentru că anumite surse tratând același subiect și pe care autorul nu putea să le ignore, sunt trecute sub tăcere (fără îndoială deoarece erau împotriva tezei sale ce încearcă să dovedească grija conducătorilor sioniști de a-i smulge din ghearele lui Hitler pe evreii cei mai neajutorați, când în realitate aceștia făceau, și ei, o *selecție*; (Cf. p. 61, textele lui Tom Segev).

Printre mărturiile cu privire la poziția lui Ben Gurion, nici o referință la celebra biografie, totuși apologetică, scrisă de Bar Zohar - *Ben Gourion. Le Prophète armé*, éd. Fayard, 1966 - care nu figurează nici în bibliografie, nici în Index. Fără îndoială, aprobarea de către Ben Gourion a afacerii "Haavara", principiul său de salvare selectivă a evreilor care să fie primiți în Palestina, aprecierea sa de către Shamir ca "*apartinând tipului hitlerist*", l-au exclus din orizontul istoric al lui Bauer.

Din aceleași motive studiile lui Yvon Gelbner, care totuși figurează în *Yad Vashem studies*, vol. XII, p. 189, nu sunt nici ele menționate.

Cu toate acestea, aceste lucrări emană din familia spirituală sionistă. Printre multe alte "omisii" de acest gen este și *Le septième million* a lui Tom Segev care și-a făcut și el studiile la Universitatea ebraică din Ierusalim. Actualmente el este cronicar la "Haaretz", cel mai mare jurnal israelian.

Tot așa, în cele 7 rânduri consacrate organizației Irgun Zevai Leumi (fără măcar o notă), nu este amintită ostilitatea acesteia față de Anglia în 1944. Nici cea mai mică aluzie la propunerile din 1941, de colaborare cu Hitler, iar autorii acestor propuneri, printre care și Shamir, nu sunt deloc amintiți. (Și asta într-o carte consacrată "negocierilor dintre naziști și evrei" !)

Cartea lui Hannah Arendt pe aceeași temă: *Eichmann à Jerusalem*, și judecata sa foarte aspră asupra "consiliilor evreiești" în raporturile lor cu naziștii, este trecută sub tăcere atât în bibliografie cât și în index. La fel și cartea lui Marek Edelman, comandantul adjunct al insurecției din ghetto-ul Varșoviei, care firește nu figurează, la pagina 352 a cărții lui Yehuda Bauer, în palmaresul "eroilor" săi, în care însă figurează Kastner, chiar «vinovat de a fi sustras justiției naziști» – cum recunoaște totuși Bauer – și chiar dacă pusese mâna, în folosul lui Hitler, pe cea mai mare întreprindere de armament din Ungaria, uzina Weiss. Bauer face o listă a acestor "negociatori cu Hitler", adăugând (p. 352) «*Toți au fost niște eroi*», «*Toți merită o anume recunoștință*» (p. 354), fără însă a aduce cel mai mic omagiu luptătorilor evrei din rezistență căzuți în lupta împotriva fascismului, de la voluntarii din Brigăzile Internaționale din Spania împotriva lui Franco, aliat al lui Hitler, până la luptătorii din M.O.I., în Franța, și la martirii răscoalei din ghetto-ul Varșoviei.

Dar dincolo de aspectele științifice ale acestor distorsionări ale realității de către unul din istoricii oficiali care exaltă sau justifică orice fel de negociere cu Hitler (dar ascunzându-le esențialul), ce să mai spui despre acest *a priori* politic și moral: eroi sunt numai cei ce au negociat cu Hitler ! Nu cei care i-au rezistat cu armele în mâini !

Tot așa, nu sunt eroi cei care preconizaseră boicotarea lui Hitler la scară mondială, boicot căruia Bauer îi minimizează importanța strategică amintind doar schimburile economice dintre Germania nazistă și Palestina (favorizate prin "negocierea Haavarei", inamic al boicotului).

Scopul cărții constă în încercarea de a masca un adevăr fundamental: preocuparea centrală a conducătorilor sioniști, în timpul domniei lui Hitler, nu era de a-i salva pe evrei din infernul nazist ci, conform proiectului sionismului politic fondat de Théodore Herzl, de a crea un "Stat evreu" puternic.

Acest program cerea deci ca în orice negociere să se *selecteze* pentru imigrare un "material uman util" (care să aducă cu el capitaluri sau competențe tehnice ori militare) și să nu se înduioșeze de soarta celor neajutorați (bătrâni, imigranți fără resurse sau bolnavi în urma prostului tratament din lagăre) și care ar fi fost o povară și nu un ajutor în construirea noului stat.

A doua teză esențială a cărții lui Bauer constă în a face să se creadă că războiul lui Hitler «*este un război împotriva evreilor*» (p. 72) și nu, înainte de toate, un război împotriva comunismului, care l-a făcut să-și aducă cea mai mare parte a puterii sale militare în Est și să caute să facă o "pace separată" cu Statele Unite și chiar cu Anglia, cu scopul de a-și asigura dominația întregii Europe fără a avea de luptat pe două fronturi.

«*Toți istoricii sunt de acord în a spune că Himmler prefera o pace separată cu Occidentul pentru a utiliza toate forțele sale împotriva amenințării bolșevice*» (Bauer, p. 167). «*Von Papen credea cu fermitate într-o viitoare înțelegere cu Statele Unite și Anglia pentru a pune stavilă comunismului*» (Bauer, p. 189).

"Negocierile" între sioniști și naziști aveau tocmai acest subiect, și de aceea Bauer este obligat să recunoască, și chiar să amintească adesea, că Hitler îi permitea lui Himmler să negocieze cu sioniștii.

«*O notă personală a lui Himmler, redactată la 10 decembrie 1942, spune: "L-am întrebat pe Führer ce crede despre ideea de a elibera evreii în schimbul unei răscumpărări. Mi-a dat depline puteri pentru a încuviința operațiuni de acest tip"*» (citată de Bauer, p. 148).

Aceste raporturi economice și aceste "schimburi" aveau o rațiune politică mai profundă pe care Bauer însuși o recunoaște: «*utilizarea filierelor evreiești pentru a intra în contact cu puterile occidentale*» (Bauer, p. 283). Această

preocupare prelua asupra celorlalte, deoarece naștii cunoșteau greutatea lobby-urilor sioniste pe lângă conducătorii occidentali.

«Naștii știau, spre deosebire de ruși, că guvernul Majestății sale și cel al Statelor Unite au slăbiciunea politică de a se supune presiunilor pe care evreii le exercită asupra lor» (Citat de Bauer, p. 260).

Acești conducători hitleriști făceau să treacă cu ușurință antisemitismul lor în planul secund: «La sfârșitul lui 1944, voința lui Himmler de a stabili contacte cu Vestul servindu-se în acest scop, între altele, de evrei, devenise manifestă» (Bauer, p. 326).

Conducătorii sioniști jucau foarte bine acest rol de intermediari.

În aprilie 1944, Eichmann îi propunea delegatului sionist Brand să schimbe un milion de evrei contra 10.000 de camioane (Bauer, p. 227 și 229), care ar fi fost utilizate numai pe frontul rusesc.

Ben Gurion și Moshe Sharett (Shertok) au sprijinit această ofertă, Ben Gurion trimițându-i chiar un apel personal lui Roosevelt pentru «a nu permite să se lase să treacă această șansă unică și poate ultima de a-i salva pe ultimii evrei din Europă» (Bauer, p. 265). Scopul era clar: «A schimba evrei contra unor echipamente strategice, ori chiar stabilirea unor contacte diplomatice cu Vestul, contacte care ar putea să ducă la o pace separată, ba chiar – aceasta era speranța – la un război care să alăture germanii și occidentalii împotriva sovieticilor» (Bauer, p. 343).

Acesta era scopul lui Himmler și conducătorii sioniști acceptau să îi servească de intermediari.

Acest complot a eșuat atunci când americanii și englezii i-au informat pe sovietici despre aceste tratative care conduceau la o adevărată trădare față de evrei înșiși, față de toți luptătorii din rezistență și de toate victimele nazismului,

căci Bauer însuși este obligat să recunoască: «Rolul esențial al URSS în lupta împotriva Germaniei naziste a fost principalul sprijin al fermității aliaților. Wehrmachtul a fost învins în Rusia de Armata Roșie: invadarea Franței, la 6 iunie 1944, a contribuit cu siguranță la această victorie finală, dar nu a fost factorul decisiv. Fără sovietici, fără teribilele lor suferințe și fără eroismul lor de nedescris, războiul ar mai fi durat încă ani și poate că n-ar fi fost cu adevărat câștigat» (Bauer, p. 347).

Ce să gândești atunci despre cei care, pentru “egoismul lor colectiv”, cum spunea Buber, i-au propus lui Hitler material strategic, însoțit de promisiunea că nu va fi folosit decât pe frontul rusesc? Dacă acest târg, între conducătorii sioniști și naștii, ar fi reușit, sistemul al cărui simbol este Auschwitzul și-ar fi putut continua crimele.

Cu atât mai mult cu cât, și este o idee care impregnează întreaga carte, era vorba de un “egoism colectiv”.

Pentru a ne limita la perioada tratată de Bauer, 1933-1945, toate negocierile conducătorilor sioniști cu naștii, de la Haavara care spărgea boicotul împotriva lui Hitler, până la afacerea camioanelor îndreptate împotriva acelor care, la Stalingrad, răniseră mortal bestia nazistă și suportau, în 1944, greutatea a 236 de divizii ale naștilor și ale sateliților lor, în timp ce numai 19 divizii germane se opuneau în Italia trupelor americane, și doar 64 erau repartizate din Franța până în Norvegia – toate aceste “negocieri” au aprobată lui Bauer.

Adevărul este că, de la început și până la sfârșit, conducătorii sioniști (care toți au ajuns la putere în guvernele israeliene, inclusiv cei care, în 1941, îi propuneau lui Hitler colaborarea lor, precum Shamir) nu s-au gândit decât la ridicarea unui stat puternic în Palestina, trimițând acolo “un material uman utilizabil”, și numai în subsidiar evrei mai puțin eficace, dar nici un moment nu s-au gândit la responsabilitățile ce reveneau întregii comunități a celor ce rezistau lui Hitler, ca și cum naștii nu avuseseră alți inamici

și alte victime decât evreii și ca și cum era vorba de a-i salva numai pe evrei.

Chiar englezii au sfârșit prin a fi indignați de această dorință de a ignora suferințele celor 50 de milioane de victime ale hitlerismului și de chemarea în ajutorul exclusiv al evreilor, și încă nu a tuturor acestora ci înainte de toate în favoarea celor care puteau ajuta la crearea unui stat puternic în Palestina.

«Când delegația londoneză a Congresului mondial evreiesc sugera ideea unei declarații comune a Papei și a Puterilor occidentale, un membru al Foreign Office nota: "Să fim noi instrumentele acestor oameni? De ce Papa ar condamna exterminarea evreilor din Ungaria mai degrabă decât utilizarea bombelor incendiare împotriva țării noastre?"» (Citat de Bauer, p. 393).

2. Mitul justiției de la Nuremberg

« Acest tribunal reprezintă o continuare a eforturilor de război ale națiunilor aliate. »

Robert H. Jackson,
Procuror general al Statelor Unite
(ședința din 26 iulie 1946)

La 8 august 1945, conducătorii americani, englezi, francezi și ruși se reuneau la Londra pentru a pune la punct «urmărirea și pedepsirea marilor criminali de război ai puterilor europene ale Axei», creând un «Tribunal militar internațional» (articolul I, a).

Crimele erau definite la capitolul II, articolul 6.

1. «Crime împotriva păcii» cu referire la cei care erau responsabili de declanșarea războiului.

2. «Crime de război» pentru violarea legilor și cutumelor războiului.

3. «Crime împotriva umanității» adică în mod fundamental împotriva populației civile.

Constituirea unei atare jurisdicții reclamă deja câteva remarce:

1. Nu este un tribunal internațional deoarece el nu este constituit decât din învingători și, prin urmare, nu vor fi reținute decât *crimele comise de învinși*.¹ Cum o va recunoaște, pe bună dreptate, procurorul general al Statelor Unite, Robert H. Jackson, care a prezidat ședința din 26 iulie

¹ Să ne imaginăm că din acest tribunal ar fi făcut parte reprezentanți ai unor țări neutre, reprezentanți ai unor țări colonizate. Indieni din Asia sau America, Negri din Africa, Asiatice care sufereau de 500 de ani dominația pe care Hitler a aplicat-o albilor.

1946: «*Alianții se găsesc încă, din punct de vedere tehnic, în stare de război cu Germania...Ca tribunal militar, acest tribunal reprezintă o continuare a eforturilor de război ale națiunilor aliate.*»

2. Era vorba deci de un tribunal excepțional constituind ultimul act al războiului și excluzând, prin chiar principiul său, orice responsabilitate a învingătorului și în primul rând în declanșarea războiului.

S-a exclus de la bun început orice referire la ceea ce a fost prima cauză: la Nuremberg nu s-a pus întrebarea dacă nu cumva Tratatul de la Versailles cu toate consecințele sale, în special înmulțirea falimentelor și mai ales a șomajului, a permis ascensiunea lui Hitler cu asentimentul unei majorități a poporului german¹. De exemplu, impunând Germaniei învinse în 1918 (legea celui mai tare făcând deja figură de "drept") să plătească, cu titlu de reparații, 132 miliarde de mărci-aur (echivalentul a 165 miliarde de franci-aur), în timp ce la acea vreme averea națională a Germaniei era evaluată la 260 miliarde de mărci-aur.

Economia germană s-a văzut astfel ruinată, iar poporul german adus la disperare; falimentul economic, prăbușirea monedei și mai ales șomajul, au permis ascensiunea lui Hitler și au dat cele mai simple argumente sprijinirii principalului său cuvânt de ordine: anularea Tratatului de la Versailles cu întregul său cortegiu de mizerii și umilințe.

Cea mai bună dovadă este creșterea paralelă a șomajului și a succeselor "Partidului național-socialist" în diferitele alegeri.

¹ În 1919, celebrul economist Lord George Maynard Keynes, spunea: «*Cu un astfel de tratat, în 20 de ani veți avea un nou război.*»

I. Din 1924 până în 1930

Data	Voturi obținute	%	Locuri	Numărul șomerilor
04/05/24	1.918.000	6,6	32	320.711
07/12/24	908.000	3,0	14	282.645
20/05/28	810.000	2,6	12	269.443

II. Din 1930 până în 1933

Data	Voturi obținute	%	Locuri	Numărul șomerilor
14/04/30	6.407.000	18,3	107	1.061.570
31/07/32	13.779.000	37,3	230	5.392.248
06/11/32	11.737.000	33,1	196	5.355.428
05/03/33	17.265.800	43,7	288	5.598.855

Apoi, când Hitler obține, cu alianți săi politici, majoritatea absolută în Reichstag, ajutorul dat reînarmării sale de oamenii dolarului, ai lirei și ai francului. Nu doar "Casa de bani centrală pentru propagandă" a partidului lui Hitler era alimentată de banca germană Schreider, dar reînarmarea a fost generos finanțată de marile trusturi americane, engleze și franceze.

Este cazul Consorțiului chimic american Dupont Nemours și al trustului englez *Imperial Chemicals Industry* care au subvenționat *I.G. Farben* cu care și-au împărțit piața mondială a prafului de pușcă; ca și cazul băncii Dillon din New York, care a subvenționat *Vereinigte Stahlwerke*, trust german al oțelului. Alții au fost subvenționați de Morgan sau Rockefeller etc. ...

Astfel Lira și Dolarul au luat parte la complotul cu ajutorul căruia Hitler a fost adus la putere.

Cât despre Franța, la o întrebare adresată ministrului Economiei naționale de către senatorul Paul Laffont asupra

cantităților de minereu de fier exportate în Germania după 1934, răspunsul a fost următorul:

« *Cantitățile de minereu de fier (Nr. 204 din tariful vamal) exportate cu destinația Germania în cursul anilor 1934, 1935, 1936 și 1937, sunt consemnate în tabelul următor:*

Anul	Cantitate (chintale metriche)
1934	17.060.916
1935	58.616.111
1936	77.931.756
1937	81.329.234

Sursă: *Journal officiel de la République française*,
din 26 martie 1938.

Dar nici conducătorii grupurilor Dupont de Nemours, Dillon, Morgan, Rockefeller, nici François de Wendel, nu au fost interpeși la Nuremberg la capitolul consacrat "complotului împotriva păcii".

Notă: Statele Unite au produs pe parcursul războiului aproape 135.000 tone de substanțe chimice toxice, Germania 70.000, Marea Britanie 40.000, iar Japonia 7.500 tone.

Sunt invocate adesea imprecățiile lui Hitler și ale principalilor conducători naziști la adresa comuniștilor și a evreilor. În particular capitolul XV al celui de-al doilea volum din *Mein Kampf* în care Hitler evocă trecutul: cel al războiului cu gaze toxice inițiat de englezi în timpul primului război mondial, capitol ce se intitulează: "Dreptul la legitimă apărare":

«Dacă, o singură dată, la începutul sau în cursul războiului, ar fi fost expuși gazelor toxice zece sau cincisprezece mii din acești evrei corupători ai poporului, tratament pe care sute de mii dintre cei mai buni din

muncitorii noștri germani, de toate originile și de toate profesiile, a trebuit să-l îndure pe front, sacrificiul milioane de oameni nu ar fi fost zadarnic. Din contră, dacă s-ar fi produs la timp debarasarea de aceste câteva zeci de mii de ticăloși, s-ar fi putut salva viața unui milion de buni și bravi germani ce aveau în față viitorul».

Într-un discurs în fața Reichstagului, la 30 ianuarie 1939, el spune de asemenea:

«Dacă mediile evreiești ale finanțelor internaționale din interiorul și din exteriorul Europei ar reuși să azvârle încă o dată popoarele într-un război mondial, rezultatul nu va fi bolșevizarea pământului, ce are drept corolar victoria iudaismului, ci nimicirea (Vernichtung) rasei evreiești în Europa ... Căci a trecut vremea când celelalte popoare erau abandonate fără apărare în fața propagandei evreiești. Germania național-socialistă și Italia fascistă dispun acum de instituțiile care permit, de fiecare dată când este necesar, să lămurească lumea asupra tuturor detaliilor unor probleme pe care numeroase popoare le presimt în mod instinctiv, dar nu le pot explica.

Evreii pot să-și urmeze campania lor de hărțuire în anumite state, protejați cum sunt de monopolul pe care îl exercită asupra presei, cinematografului, propagandei radiofonice, teatrelor, literaturii, și așa mai departe. Totuși, dacă acest popor va reuși încă o dată să azvârle milioane de oameni într-un conflict total absurd pentru aceștia, chiar dacă acest conflict ar putea fi profitabil pentru interesele evreiești, atunci se va dovedi eficacitatea unei munci de explicare care a permis în câțiva ani, numai în Germania, doborârea totală (restlos erlegen) a iudaismului.»

Sursă: I.M.T., Vol. XXXI, p. 65.

La 30 ianuarie 1941, Hitler spune tuturor evreilor din Europa că «în cazul unui război generalizat, și-ar termina de jucat rolul». Apoi, într-un discurs din 30 ianuarie 1942, el declară că războiul ar aduce «anihilarea iudaismului în Europa».

Testamentul politic al lui Hitler publicat de Tribunalul Militar Internațional de la Nuremberg abundă în afirmații de acest fel. Se poate citi în el:

«Dar nu am lăsat să existe nici o îndoială în această privință, dacă acești complotiști internaționali ai lumii banului și ai finanțelor vor reîncepe să trateze popoarele Europei în pachete de acțiuni, acest popor, care este adevăratul responsabil al acestui conflict distrugător, va da socoteală: evreii! (Das Judentum !)

Nu am lăsat pe nimeni în incertitudine în ceea ce privește soarta ce îl așteaptă pe cel din cauza căruia milioane de copii ai popoarelor ariene din Europa ar trebui să moară de foame, milioane de bărbați adulți ar trebui să piară și sute de mii de femei și de copii ar fi arși și ar muri în orașele lor sub bombardamente. Chiar dacă acest lucru trebuie să se facă cu mijloace mai umane, vinovatul va trebui să-și ispășească vina.»

Hitler vorbește de distrugerea unei "influențe"; Himmler vorbește mai direct de distrugerea unor persoane.

Iată, de exemplu, ce spunea Himmler într-un discurs adresat unor comandanți ai forțelor navale la Weimar, la 16 decembrie 1943:

«Când undeva am fost forțat să dau într-un sat ordinul de a porni împotriva partizanilor și împotriva comisarilor politici evrei, atunci, în mod sistematic, am dat ordinul de a fi uciși de asemenea și soțiile și copiii acelor partizani și comisari.»

Mai târziu, vorbind în fața unor generali, la 5 mai 1944, la Sonthofen, el adăuga:

«În acest conflict cu Asia, trebuie să ne obișnuim să uităm regulile jocului și uzanțele din cursul războaielor europene trecute, chiar dacă ele ne-au devenit scumpe și se potrivesc mai bine mentalității noastre.»

Această sălbăticie nu era, din nefericire, apanajul unei singure tabere.

La 4 septembrie 1940, Hitler declara la *Sportpalast*:

«Dacă aviația engleză aruncă trei sau patru mii de kilograme de bombe, noi vom arunca o sută, o sută și cincizeci, două sute, trei sute, patru sute de mii de kilograme și mai mult într-o singură noapte.»

Ceea ce constituie o exagerare nebunească a posibilităților de bombardament strategic ale Luftwaffe, dar arată la ce nivel de ură s-a ajuns în cele două tabere.

În replică, Clifton Fadiman, editor al magazinului hebdomadar "New Yorker" și figură de prim-plan a "Writers War Board", agenție literară semi-oficială a guvernului, cerea, în 1942, scriitorilor *«să suscite o ură arzătoare împotriva tuturor germanilor, nu doar împotriva conducătorilor nazisti»*.

Aceste cuvinte stârnind o controversă, Fadiman adaugă: *«singura modalitate de a te face înțeles de germani este să-i ucizi. Și cred că nici atunci nu vor înțelege.»*

În aprilie 1942, făcând elogiul unei cărți a lui De Sales, *The making of tomorrow* ("Să pregătim ziua de mâine"), el își dezvoltă concepția rasială și scrie: *«actuala agresiune nazistă nu este opera unui grup de bandiți, ci mai degrabă expresia finală a celor mai profunde instincte ale poporului german. Hitler este încarnarea unor forțe mai mari decât el. Erezia pe care o predică este veche de 2000 de ani. Ce este această erezie? Nici mai mult nici mai puțin decât revolta împotriva civilizației occidentale, revoltă care începe cu Arminius... astfel dimensiunile acestui război apar cu o mare claritate...»*

El aproba sugestia lui Hemingway: *«singura soluție finală (the only ultimate settlement) ar fi sterilizarea nazistilor, în sensul chirurgical al cuvântului»* și ridiculariza pe Dorothy Thomson care făcea o distincție între nazisti și ceilalți Germani.

Nu era o opinie izolată. După discursul lui Hitler de la *Sportpalast*, ziarul londonez *Daily Herald* publica un articol al reverendului C.W. Wipp, care declara:

« Cuvântul de ordine trebuie să fie: "să-i măturăm" și, pentru aceasta, să ne concentrăm știința în descoperirea unor noi explozibile mai terifiante... Un pastor al Evangheliei nu trebuie poate să se lase purtat de astfel de sentimente, dar mărturisesc deschis că, dacă aș putea, aș șterge Germania de pe hartă. Este o rasă diabolică ce a fost blestemul Europei timp de secole. »

Din fericire s-au ridicat proteste împotriva unor astfel de aberații în Anglia, unde poporul, ca și poporul german și înalta sa cultură, nu puteau fi confundate cu niște conducători sângeroși și niște propovăduitori ai urii și ai morții.

Prin ianuarie 1934, conducătorul sionist Wladimir Jabotinski declara jurnalului evreiesc *Natscha Retsch*:

« Interesele noastre evreiești cer nimicirea definitivă a Germaniei, poporul german în totalitatea sa reprezintă pentru noi un pericol. »

Churchill, la rândul său, îi destăinuia lui Paul Reynaud la 16 mai 1940:

« Vom înfometa Germania. Îi vom demola orașele. Îi vom arde recoltele și pădurile. »

Sursă: Paul Baudoin, *Neuf mois au gouvernement, La table Ronde*, 1948, p. 57.

În iulie 1944, Winston Churchill adresa șefului său de Stat Major, generalul Hastings Imay, un memorandum de patru pagini în care propunea:

« Vreau să reflectați foarte serios asupra acestei chestiuni a gazelor asfixiante... »

Este absurd a lua în considerare moralitatea în această afacere când toată lumea le-a folosit (gazele asfixiante) pe parcursul ultimului război fără să existe proteste din partea moralistilor sau a Bisericii. Pe de altă parte, la acea vreme, bombardarea orașelor deschise era considerată interzisă; azi

toată lumea o practică ca pe un lucru de la sine înțeles. Este vorba pur și simplu de o modă, comparabilă cu evoluția lungimii fustei femeilor...

Vreau să se examineze la rece cât de rentabilă ar fi utilizarea gazelor asfixiante... Nu trebuie să ne lăsăm mâinile legate de principii neghioabe...

Am putea inunda orașele din regiunea Ruhr și alte orașe din Germania, astfel încât majoritatea populației să reclame îngrijiri medicale constante... Va trebui să așteptăm poate câteva săptămâni sau chiar câteva luni înainte de a vă cere să inundați Germania cu gaz asfixiant și, dacă o vom face, să o facem fără înconjur. Până atunci aș vrea ca această problemă să fie examinată la rece de oameni raționali și nu de o echipă în uniformă de cântăreți în strănă cum se întâlnesc pe ici pe colo.»

Sursă: *American Heritage*, august-septembrie 1985.

Nici Churchill, nici Stalin, nici Truman nu au luat loc pe banca criminalilor de război.

Cum de altfel nu au fost puși în cauză nici autorii celor mai josnice apeluri la crimă. Nu vom cita decât două exemple dintre cele mai delirante: chemarea la "genocid", de această dată în adevăratul sens al cuvântului, lansată în 1942 de cartea evreului american Theodor Kaufman *Germany must perish* ("Germania trebuie să piară") a cărei teză de căpătâi este următoarea: «Germanii (oricum ar fi ei: antinaziști, comuniști, chiar filosemiți) nu merită să trăiască. În consecință, spune el, după război vom mobiliza 20.000 de medici pentru a steriliza fiecare 25 de germani sau germane pe zi, astfel încât în 3 luni nu va mai exista nici un singur German capabil să se reproducă, iar în 60 de ani rasa germană va fi total eliminată.»

A fost o ocazie fericită pentru a hrăni antisemitismul: Hitler a pus să se citească extrase din această carte la toate posturile de radio. Sau "Apelul către Armata Roșie", publicat de scriitorul sovietic Ilya Ehrenburg în octombrie 1944:

«*Ucideți, ucideți ! Printre Germani nu există nevinovați, nici printre cei vii, nici printre cei ce sunt gata să se nască. Executați instrucțiunile tovarășului Stalin nimicind pentru totdeauna bestia fascistă în bârlogul ei. Zdrobiți prin violență orgoliul femeilor germane. Luați-le ca pradă legitimă. Ucideți, ucideți, viteji soldați ai Armatei Roșii, în asaltul vostru irezistibil.*» (Citat de Amiralul Doenitz, *Dix ans et 20 jours*, p. 343-344).

Nici aceștia nu au figurat printre acuzații de la Nuremberg, și nici șefii de state care i-au acoperit.

Nici acei responsabili anglo-americani ai bombardamentului de la Dresda, care a făcut 200.000 de victime civile, și fără nici un interes militar, fiindcă Armata Roșie își depășise deja obiectivele.

Nici vinovatul de Apocalipsul atomic de la Hiroșima și Nagasaki, Truman, care a făcut 300.000 de victime civile, și acolo fără o necesitate militară, deoarece capitularea Japoniei fusese deja decisă de Împărat.

Nici Beria și Stalin, de exemplu, care au aruncat asupra germanilor răspunderea masacrării miilor de ofițeri polonezi la Katyn.

*

Procedeele folosite relevă aceleași principii (sau mai degrabă aceeași lipsă de principii), ca și alegerea acuzaților doar dintre învinși.

Statutul acestui tribunal este astfel definit:

• **Articolul 19:** Tribunalul nu va fi supus regulilor tehnice relative la administrarea probelor. El va adopta și va aplica atât cât este posibil o procedură rapidă (versiunea engleză spune "expeditivă") și nu formalistă, și va admite orice mijloc pe care-l va considera ca având o valoare probatorie.

• **Articolul 21:** Tribunalul nu va pretinde să fie adusă proba faptelor de notorietate publică, ci le va considera drept incontestabile. El va considera de asemenea drept probe autentice și rapoartele oficiale ale guvernelor Aliatilor.

Conform legii Gayssot-Fabius din 13 iulie 1990, acesta este monstrul juridic ale cărui decizii trebuie canonizate și considerate drept criterii ale unui adevăr istoric de neatins.

Acest text introduce într-adevăr, în legea asupra libertății presei din 1981, un articol 24 bis ce spune:

«*Vor fi sancționați cu pedepsele prevăzute la aliniatul al șaselea din articolul 24 (închisoare de la o lună la un an, și cu o amendă de la 2.000 la 300.000 F, sau numai cu una din aceste două pedepse) cei care vor contesta, prin unul din mijloacele enumerate la articolul 23, existența uneia sau mai multor crime împotriva umanității așa cum sunt ele definite de articolul 6 al statutului tribunalului militar internațional, anexat la acordul de la Londra din 8 august 1945, și care au fost comise fie de membrii unei organizații declarate criminală în aplicarea articolului 9 al zisului statut, fie de către o persoană recunoscută capabilă de astfel de crime de către o jurisdicție franceză sau internațională.*

Tribunalul va putea în plus să ordone:

1° Afișarea deciziei sale în condițiile prevăzute de articolul 51 din Codul penal;

2° Publicarea acesteia sau inserarea într-un comunicat în condițiile prevăzute de articolul 51 din Codul penal, astfel încât cheltuielile de publicare sau inserare să nu poată depăși maximul amendei aplicate.»

*

O atare procedură a Tribunalului de la Nuremberg a ridicat obiecții până și din partea juriștilor americani de la cel mai înalt nivel: cei de la Curtea Supremă.

Să începem chiar cu judecătorul Jackson, care i-a fost președinte. Historicul englez David Irving, care recunoaște că inițial l-a judecat greșit, aduce această mărturie:

«Unor juriști de renume în lumea întreagă li s-a făcut rușine de procedura de la Nuremberg. Cu siguranță, judecătorului Robert H. Jackson, președintele american al acuzatorilor, i-a fost rușine de aceste procedee; acest lucru rezultă evident din "jurnalul său personal" pe care l-am citit.

Am avut privilegiul de a avea acces la "Memoriile" judecătorului Jackson la Biblioteca Congresului... La puțin timp după ce Robert H. Jackson primise din partea președintelui Truman sarcina de a conduce judecătorii americani la procesul de la Nuremberg (mai 1945), luând cunoștință de planurile americane privitoare la folosirea bombelor atomice, el s-a simțit stânjenit în sarcina ce-i fusese încredințată: să urmărească, în numele unei națiuni, niște acte pe care ea însăși le-a comis, căci era conștient că Statele Unite urmau să comită o crimă și mai mare încă.» (33.9392 și 9394)¹.

Referindu-se la cartea lui Alpheus Thomas Mason despre Harlan Fiske Stone: *Pilier de la loi* (Harlan Fiske Stone era *Chief Justice of the Supreme Court of United States*), avocatul Christie citează pagina 715 a acestei cărți, unde Stone îi scrie directorului magazinului "Fortune" nu numai că dezaprobă o astfel de procedură, dar consideră că este vorba de "linșaj la scară mare" (high-grade lynching party în Nuremberg). (5.995-996) p. 716.

Judecătorul Wennerstrum, de la Curtea Supremă de Justiție a Statelor Unite, președinte al unuia dintre tribunale (23.5915-5916), a fost "atât de dezgustat" de întreaga atmosferă și de comportamentul interpreților, avocaților,

procurorilor... încât a refuzat numirea sa și a părăsit brusc Germania pentru a se întoarce în Statele Unite. El și-a expus în *Chicago Daily Tribune* din 23 februarie 1948 obiecțiile cu privire la organizare și la procedură, menționând în special climatul de ură și părerile preconceptuate ale «străinilor care tocmai obținuseră naționalitatea americană»².

«Cât despre principalii acuzați: Höss, Streicher, Pohl, ei au fost torturați.» (23.5919)

În virtutea statutelor de la Nuremberg, conform cărora rapoartele comisiilor de anchetă aliate aveau valoare de probe, raportul sovietic despre Katyn, care acuza pe germani de masacrarea a 11.000 de ofițeri polonezi, a fost acceptat de către învingători, la 8 august 1945, ca "probă autentică", indiscutabilă.

Sursă: Document URSS 54, în volumul 39 al T.M.I. (p. 290 . 32).

Procurorul general sovietic, generalul Rudenko, a putut spune că, în conformitate cu articolul 21 al Statutului Tribunalului Internațional de la Nuremberg, «acesta nu poate face obiectul unei contestații». (XV, p. 300)

La 13 aprilie 1990 presa internațională anunța că masacrul de la Katyn îi avea ca autori pe Beria și autoritățile sovietice. Profesorul Naville, de la Universitatea din Geneva, examinând cadavrele, găsisse în buzunarele lor documente din 1940 probând că execuția avusese loc la acea dată. În 1940 regiunea Smolensk era ocupată de sovietici.

*

Pentru a rămâne la tema noastră, "miturile fondatoare ale statului Israel", ne vom axa pe examinarea unuia din neadevărurile care fac încă, după mai bine de o jumătate de

² În cartea sa *The Jewish Paradox* (Grosset & Dunlap, 1978, p. 122), Dr. Goldman precizează: «În timpul războiului, Congresul mondial evreiesc a înființat un institut pentru afacerile evreiești la New York. Directorii erau doi mari juriști evrei lituanieni, Jacob și Nehemiah Robinson. Grație aportului lor, institutul a elaborat două idei absolut revoluționare: tribunalul de la Nuremberg și reparațiile germane.»

¹ Referințele ce se rezumă la un număr, trimit la minutele încheiate la procesul de la Toronto din 1988, publicate de Barbara Kulaszka, Toronto, august 1992.

secol, cele mai multe ravagii în lumea actuală, nu numai în Orientul Apropiat: mitul celor 6 milioane de evrei exterminați devenit o dogmă ce justifică, sacralizează (cum o impune chiar cuvântul: *Holocaust*) toate pretențiile și abuzurile statului Israel în Palestina, în întregul Orient Apropiat, în Statele Unite și, prin intermediul Statelor Unite, în întreaga politică mondială, punându-le deasupra oricărei legi internaționale.

Tribunalul de la Nuremberg a oficializat această cifră care n-a încetat, de atunci, să servească la manipularea opiniei publice în presa scrisă sau vorbită, în literatură și cinema, și chiar în manualele școlare.

Or această cifră nu se sprijină decât pe două mărturii: una a lui Hoettl și alta a lui Wisliceny.

Iată ce declara primul:

«În aprilie 1944, spune judecătorilor de la Nuremberg Obersturmbannführerul Dr. Wilhelm Hoettl, șef adjunct al biroului secției a IV-a a Oficiului central de securitate al Reich-ului, *S.S. Obersturmbannführer Adolf Eichmann*, pe care îl cunoșteam din 1938, a avut o discuție cu mine în apartamentul meu din Budapesta... Știa că era considerat drept criminal de război de către Națiunile Aliate deoarece avea mii de vieți de evrei pe conștiință. L-am întrebat câți avea pe conștiință și el mi-a răspuns că, deși numărul era un mare secret, din informațiile pe care le deținea ajunsese la următoarea concluzie: în diferitele lagăre de exterminare, în jur de 4 milioane de evrei fuseseră omorâți, iar două milioane își găsiseră moartea în alte feluri.»

Sursă: Procès de Nuremberg, tome IV, p. 657.

Și al doilea:

«El (Eichmann) spunea că va intra răzând în mormânt, deoarece senzția de a avea cinci milioane de persoane pe conștiință ar fi fost pentru el sursa unei extraordinare satisfacții» (Op. cit.)

Despre aceste două mărturii, Poliakov însuși spune:

«Ar fi posibil să se obiecteze că o cifră atât de imprecis obținută trebuie considerată suspectă».

Sursă: *Revue d'Histoire de la seconde guerre mondiale*, oct. 1956.

Jurnalul ebraic din New York *Der Aufbau* din 30 iunie 1965 semnala că la acea dată 3.375.000 de persoane făcuseră cereri de "reparații" cu titlul de daune suferite în timpul dominației lui Hitler.

Să mai adăugăm că principala mărturie, cea mai completă și cea mai precisă, este cea a lui Hoettl, agent al Intelligence Service.

Sursă: revista engleză *Week end* din 25 ianuarie 1961 având pe copertă portretul lui Hoettl, cu această legendă:

«*"Istoria unui spion" mai bizară decât ficțiunea: acest prieten al conducătorilor naziști avea drept șef un om din serviciile secrete britanice...*»

Confirmând obiecțiile marilor juriști de la Curtea Supremă a Statelor Unite, și a multor alora, asupra anomaliilor juridice ale "Tribunalului de la Nuremberg", vom arăta doar, cu titlu de exemplu, violările regulilor constante de procedură ale oricărui adevărat proces:

1. Stabilirea și verificarea autenticității documentelor produse;
2. Analizarea valorii depozitiilor martorilor și ale condițiilor în care acestea au fost obținute;
3. Examenul științific al armei crimei pentru stabilirea funcționării și a efectelor sale.

a) Documentele

Textele fundamentale, decisive pentru stabilirea a ceea ce putea fi "soluția finală" sunt în primul rând ordinele de exterminare atribuite celor mai înalți responsabili: Hitler, Goering, Heydrich, Himmler și directivele date pentru executarea lor.

Mai întâi directiva lui Hitler privitoare la *exterminare*.

În ciuda eforturilor teoreticienilor *genocidului* și ai *Holocaustului*, nu i-a fost găsită niciodată vreo urmă; Olga Wormser-Migot scrie:

«Așa cum nu există, scris în clar, un ordin de exterminare cu ajutorul gazelor la Auschwitz, nu există nici un ordin de încetare a acesteia în noiembrie 1944. » Ea precizează: «nici la procesul de la Nuremberg, nici în cursul proceselor de zonă, nici la procesele lui Höss de la Cracovia, al lui Eichmann din Israel, nici la procesele comandantilor de lagăre, nici, din noiembrie 1966 până în august 1975, la procesul de la Frankfurt (acuzatii de la Auschwitz din zona a doua) nu a fost produs faimosul ordin semnat de Himmler, din 22 noiembrie 1944, cu privire la încheierea exterminării evreilor cu ajutorul gazelor, ordinul de a pune capăt "Soluției finale"»

Sursă: Olga Wormser-Migot, *Le système concentrationnaire nazi*, PUF, 1968, p. 544 și p. 13.

Dr. Kubovy, de la "Centrul de Documentare" din Tel-Aviv, recunoștea în 1960: «nu există nici un document semnat de Hitler, Himmler sau Heydrich care să vorbească de exterminarea evreilor... cuvântul exterminare nu apărea în scrisoarea lui Goering către Heydrich privitoare la soluția finală a chestiunii evreiești.»

Sursă: Lucy Dawidowicz, *The War against the Jews* (1975) p. 121.

După un colocviu desfășurat la Sorbonna, în februarie 1982, pentru combaterea lucrărilor critice ale "revizionistilor", Raymond Aron și François Furet au fost nevoiți să declare, în cursul conferinței de presă ce a urmat întâlnirii: «În ciuda cercetărilor cele mai erudite, nu s-a putut găsi niciodată un ordin al lui Hitler de exterminare a evreilor.»

În 1981, mărturisirea lui Laqueur: «Până astăzi nu s-a găsit un ordin scris al lui Hitler în vederea distrugerii comunității evreiești europene și, după toate probabilitățile, acest ordin nu a fost dat niciodată.»

Sursă: Walter Laqueur, *The terrible secret*, Frankfurt pe Main., Berlin., Viena. 1981, p. 190.

Cu toate acestea, la instigările lui Vidal-Naquet și Léon Poliakov, s-au găsit alți istorici care să semneze declarația următoare:

«(...) Nu trebuie să ne întrebăm cum, din punct de vedere tehnic, o astfel de ucidere în masă a fost posibilă. Ea a fost tehnic posibilă fiindcă a avut loc. Aceasta este punctul de plecare obligatoriu al oricărei investigații istorice asupra acestui subiect. Ne revine obligația doar de a reaminti acest adevăr: nu există, nu pot exista dezbateri asupra existenței camerelor de gazare.»

- Nu trebuie să ne întrebăm...

- punctul de plecare obligatoriu...

- nu pot exista dezbateri...

Trei interdicții, trei tabuuri, trei limite definitive ale cercetării.

Un asemenea text marchează o dată efectiv istorică în istoria istoriei: faptul ce urmează a fi stabilit este impus, înaintea oricărei investigații și a oricărei critici, ca adevăr absolut și intangibil, interzicându-se prin trei imperative de netrecut, orice cercetare și orice critică a ceea ce a fost, o dată pentru totdeauna, judecat de către învingători, a doua zi după victorie.

Istoria trebuie, cu toate acestea, dacă vrea să respecte un statut științific, să fie o continuă căutare, care pune în cauză chiar ceea ce s-a considerat ca definitiv stabilit, cum ar fi postulatul lui Euclid sau legile lui Newton.

Și iată un exemplu de notorietate:

«Comitetul Internațional de la Auschwitz prevedea, în noiembrie 1990, să înlocuiască placa comemorativă de la Auschwitz care indica "4 milioane de morți", cu o altă placă purtând mențiunea "mai mult de un milion de morți". Dr. Maurice Goldstein, președinte al acestui comitet, s-a opus acestui lucru.»

Sursă: *Le soir*, Bruxelles, 19-20 octombrie 1991, p. 16.

De fapt, dr. Goldstein nu contesta deloc necesitatea de a schimba vechile plăci, ci dorea ca noua placă să nu cuprindă cifre, cât timp știa că ar fi fost probabilă, în scurt timp, o nouă micșorare a cifrei luate acum în considerare.

Placa de la intrarea în lagărul de la Birkenau a purtat, până în 1994, această inscripție:

«Aici, între 1940 și 1945, patru milioane de bărbați, de femei și de copii au fost torturați și asasinați prin genocidurile hitleriste.»

Grație acțiunii Comitetului internațional al Muzeului de stat, prezidat de istoricul Wladislaw Bartosszewski și care cuprinde 26 de membri de toate naționalitățile, textul a fost modificat într-un sens mai puțin îndepărtat de adevăr:

«Fie ca acest loc unde nazistii au asasinat un milion și jumătate de bărbați, femei, copii, în majoritate evrei din diverse țări ale Europei, să fie veșnic pentru omenire un strigăt de disperare și un avertisment.»

Sursă: Articol de Luc Rosenzweig, în *Le Monde* din 27 ianuarie 1995

Acest exemplu arată că istoria, pentru a scăpa de terorismul intelectual al predicatorilor urii, necesită o continua

revizuire. Ea este *revizionistă* sau nu este decât o propagandă deghizată.

Să revenim deci la istoria propriu-zisă, critică, "revizionistă", adică bazată pe analiza textelor, pe verificarea mărturiilor, pe expertizele asupra armei crimei.

Iată mai întâi textele privitoare la evrei din programul Partidului național-socialist.

Problema evreilor este abordată la punctul 4 din Programul Partidului național-socialist (N.S.D.A.P.):

«Pot avea naționalitate germană doar cetățenii de proveniență integrală germană. Și sunt cetățeni de proveniență integrală cei care au sânge german, fără discriminări confesionale. Deci, nici un evreu nu poate fi cetățean de proveniență integrală.»

Staatbürger desemna noțiunea de cetățean, iar *Volksgenosse* pe cea de cetățean de proveniență integrală, ca membru al unei comunități omogene.

Mai departe vedem la punctul 5:

«Cel care nu posedă naționalitate germană nu va putea trăi în Germania decât în calitate de oaspete (*Gast*) și va trebui să se supună legislației în vigoare privitoare la șederea străinilor.»

Apoi, la punctul 7, este vorba de interdicția de ședere în Reich, în anumite condiții, a celor care nu posedă naționalitate germană; la punctul 8 se cere oprirea oricărei noi imigrări de negermani, ca și expulzarea imediată a negermanilor intrați în Germania după 2 august 1914. Acest ultim punct este în mod vizibil îndreptat împotriva evreilor din est, care veniseră în număr mare în Reich în timpul și după primul război mondial.

Punctul 23 abordează, de asemenea, această problemă; el stipulează că evreii nu vor avea dreptul să lucreze în presă, iar punctul 24 afirmă că Partidul va lupta împotriva "spiritului materialist evreiesc".

a - Ordinele lui Hitler privind exterminarea evreilor

În prima ediție a cărții sale *Distrugerea evreilor din Europa* Raul Hilberg, în 1961, scrie că au fost două ordine de exterminare date de Hitler: unul în primăvara lui 1941 (intrarea în Rusia), iar celălalt câteva luni mai târziu.

Dar în 1985, «în a doua ediție revăzută, orice referire la ordinele sau deciziile lui Hitler privitoare la "soluția finală" au fost în mod sistematic șterse».

Sursă: "The Revised Hilberg", Simon Weisenthal Annal (Vol. 3, 1986, p.294)

Ediția din 1961 indica la pagina 171: «Cum a apărut faza în care se decreta moartea? În esență prin două decizii ale lui Hitler. Un ordin a fost dat în primăvara lui 1941.»

În ce termeni au fost date aceste ordine?

Hilberg: «Conform generalului Jodl, care scrie documentul pe care îl citez, termenii erau următorii: Adolf Hitler a spus că dorea să fie lichidați comisarii bolșevici evrei. Este primul punct... Acesta era conținutul ordinului descris de generalul Jodl.» (4- 82)

Hilberg: « Ordinul era oral ».

Așadar: Hilberg a zis că generalul Jodl zisese că Hitler zisese...!

De la primele sale diatribe antisemite și în "Mein Kampf", Hitler își proclamă dorința de a expulza evreii din Germania. Nu vom reține de aici înainte din textele germane decât pe acelea care folosesc expresia "soluția finală" cu scopul de a obține o definiție precisă a acesteia.

La 24 iunie 1940, după victoria asupra Franței, Heydrich evoca într-o scrisoare către Ribbentrop, ministrul afacerilor externe, o "soluție finală teritorială" ("Eine territoriale Endlösung").

Sursă: Gerald Flemming, *Hitler und die Endlösung*, Wiesbaden - München, 1982, p. 56.

Crearea, în afara Europei, a unei "rezervații" evreiești, iar Ribbentrop sugerează atunci "proiectul Madagascar".

În iulie 1940, responsabilul cu afacerile evreiești, Franz Rademacher, rezumă astfel această directivă: «*Toți evreii afară din Europa!*»

Sursă: Joseph Billig, *La solution finale de la question juive*. Paris, 1977, p. 58

Această "soluție finală teritorială" răspundea cu adevărat noii poziții a Germaniei ce domina de acum Europa: nu mai era suficientă expulzarea evreilor din Germania.

Responsabilul acestui proiect de "soluție finală" prin deportarea tuturor evreilor din Europa în Madagascar, Rademacher, făcea observația că realizarea lui necesită patru ani și, la capitolul "Finanțare", el arăta: «*Realizarea soluției finale (Endlösung) propuse necesită mijloace considerabile.*»

Sursă: N. G. 2586.

b - Scrisoarea lui Goering către Heydrich din 31 iulie 1941

Heydrich se adresează lui Goering întrebându-l: «*În 1939, mi-ai dat ordin să iau măsuri cu privire la problema evreiască. Să extind acum sarcina pe care mi-ai încredințat-o atunci și în noile teritorii pe care le-am cucerit în Rusia... ?*»

Nici aici, nimic despre asasinarea evreilor. Este vorba doar de transferul lor geografic, ținând pur și simplu seama de noile condiții (33. 9373- 9374)¹

Singura "soluție finală" consta deci în golirea Europei de evreii săi, îndepărtându-i tot mai mult până când războiul (presupunând că va fi câștigat) va permite să fie trimiși toți într-un ghetto în afara Europei (cum proiectul Madagascar fusese deja o primă sugestie).

¹ Referință la minuta procesului de la Toronto din 1988.

Ipoteza limbajului codat și secret nu poate fi susținută¹ deoarece, pentru alte crime, documentele există în clar: euthanasia, ordinul de ucidere a comandourilor britanice, de linșare a aviatorilor americani, de exterminare a populației masculine din Stalingrad dacă ar fi fost ocupat. *«Pentru toate aceste crime documentele sunt acolo. În timp ce în acest singur caz nu există nimic, nici originalele, nici copiile»*, nici, adăugăm noi, directivele sau ordinele necesare executării unor atât de vaste directive. (33.9375-9376)

«În ianuarie 1942, Reinhard Heydrich, șef al Gestapo-ului, îi informase pe conducătorii de la Berlin că Führerul decisese evacuarea tuturor evreilor spre teritoriile din est, înlocuind astfel deportarea dincolo de mări anterior proiectată.» (34-9544)

Într-o notă care circula în martie 1942, în biroul lui Heydrich miniștrii erau informați că evreii din Europa trebuiau concentrați în est *«Așteptând ca după război să poată fi trimiși într-un teritoriu îndepărtat, precum Madagascarul, care să devină căminul lor național...»* (23.9545-9546)

Poliakov notează: *«Până la abandonarea sa, "Planul Madagascar" a fost uneori desemnat de conducătorii germani sub numele de "soluția finală" a "problemei evreiești"»*.

Sursă: Poliakov, *Le Procès de Jerusalem*, Paris, 1963, p. 152

Pentru a menține cu orice preț teza exterminării fizice, trebuia deci găsit un subterfugiu: *«Soluția finală a problemei evreiești a fost una din frazele convenționale pentru a desemna planul hitlerist de exterminare a evreilor europeni.»*

Sursă: Gerald Reitlinger, *La solution finale*, p. 19.

Nu este dată de altfel nici o justificare acestei ipoteze a folosirii unui limbaj codat, ce permitea să se spună orice s-ar fi dorit despre orice document. Iată două exemple:

¹ Ea permite într-adevăr să se spună orice despre orice. În timpul ocupației, un mesaj codat de la Londra, de exemplu *"Nu uita întâlnirea cu Marguerite"* putea însemna *"Aruncați în aer cutare pod"*.

Prîmul, scrisoarea lui Goering din 31 iulie 1941 (o lună după scrisoarea lui Heydrich mai sus citată, semnificația cuvintelor ar fi fost brusc schimbată!).

Prin această scrisoare, Goering completează directivele sale către Heydrich: *«În completarea sarcinii ce v-a fost încredințată prin decretul din 24-1-1939, de a obține pentru problema evreiască, pe calea emigrării și a evacuării, soluția cea mai avantajoasă posibil ținând seamă de circumstanțe, vă însărcinez prin prezenta să procedați la toate pregătirile necesare... pentru a ajunge la o soluție de ansamblu (Gesamtlösung) a problemei evreiești în zona de influență germană din Europa... Vă însărcinez să prezentați urgent un proiect de ansamblu (Gesamtentwurf) cu privire la măsurile de organizare și dispozițiile concrete și materiale pentru a realiza soluția finală a problemei evreiești la care aspirăm. (Endlösung der Judenfrage)»*

Sursă: Hilberg (op. cit.), ed. a II-a, p. 401 (N.G. 2586- E.P.S. 710)

Este semnificativ că, citând acest document (la pagina 108 a cărții sale), Reitlinger taie începutul privitor la emigrație și evacuare, în timp ce această scrisoare prescrie o nouă extindere a măsurilor de evacuare luate "având în vedere circumstanțele" în momentul în care Hitler nu domina decât Polonia în 1939 și nici măcar încă Franța, în timp ce în iulie 1941 el domina întreaga Europă.

Semnificația textului lui Goering este cu toate acestea perfect clară începând de la primul paragraf: politica de emigrație sau de evacuare a evreilor, practică până atunci în Germania, trebuia extinsă din acel moment, în virtutea noilor cuceriri, la toate zonele din Europa aflate sub dominație germană. "Soluția de ansamblu" ține cont de noua situație. Ea nu putea fi o "soluție finală" decât după sfârșitul războiului când, în caz de victorie totală în Europa, inclusiv în Rusia, o evacuare finală, în Africa sau altundeva, ar fi permis, conform

obiectivului constant al lui Hitler, «golirea Europei de evreii săi».

Rezumând, directiva lui Goering către Heydrich, dacă nu se dorește interpretarea ei arbitrară în funcție de o schemă preconcepută, nu face decât să aplice în Europa ceea ce, până atunci, nu putuse fi aplicat decât în Germania. Obiectiv fără nici o îndoială inuman și criminal, dar care nu comportă nici un moment ideea “exterminării” pe care i-o împrumută procurorul de la Nuremberg, Robert M.W. Kemper, declarând: «*Prin aceste rânduri, Heydrich și colaboratorii săi erau oficial însărcinați cu omorârea legală (a evreilor)*».

Goering, protestând împotriva traducerii engleze a cuvântului german “*Gesamtlösung*” (soluție de ansamblu) prin “soluție finală” (*Endlösung*) l-a determinat pe procurorul Jackson să recunoască falsificarea și să restabilească adevărata expresie.

Sursă: I.M.T., IX, 575.

Din 24 iunie 1940 Heydrich îl informase pe Ribbentrop despre dorința sa de a realiza cât mai repede soluția finală. El scria:

«*Problema globală pusă de prezența actuală a celor trei milioane și un sfert de evrei pe teritoriile aflate astăzi sub suveranitate germană nu mai poate fi rezolvată prin emigrare: o soluție finală teritorială devine de acum înainte necesară.*»

Sursă: Piesa justificativă nr. 464 din procesul lui Eichmann la Ierusalim

Tot atunci Himmler îi adresase lui Hitler un memoriu a cărui concluzie era: «*Sper să văd problema evreiască în mod definitiv reglată grație emigrării tuturor evreilor spre Africa sau într-o colonie.*»

Sursă: Vierteljahreshefte, 1957, 197

Hitler s-a raliat acestei sugestii deoarece, la 10 februarie 1942, responsabilul de la ministerul de externe al “Deutschland III”, Rademacher, scria într-o scrisoare oficială:

«*Între timp, războiul împotriva Uniunii Sovietice ne-a permis să dispunem de noi teritorii pentru soluția finală. Drept urmare, Führer-ul a decis deplasarea evreilor nu numai spre Madagascar, ci spre Est. Astfel, nu mai este necesară luarea în considerare a Madagascarului pentru soluția finală.*»

Sursă: Document N.G. 3933 al procesului de la Wilhelmstrasse, citat de Reitlinger, *The final solution*, p. 79, unde el “interpretează” încă soluția finală drept “ficțiune” sau “camuflaj”, fără a da cea mai mică justificare acestei interpretări

Expresia originală este în realitate *die Gesamtlösung der Judenfrage* sau soluția de ansamblu totală asupra căreia nu ar mai fi fost motiv de revenire. Dar Goering, care o folosește pentru prima dată în primul paragraf al unei scrisori din data de 31.7.1941 prin care îi dădea lui Heydrich ordinul de a o pregăti (P.S. 710 T.XXVI, p. 266), utilizează în ultimul paragraf expresia *die Endlösung der Judenfrage* și, în folosirea curentă, aceasta din urmă a fost cea care a prevalat, dar în același sens și nu în cel al lichidării problemei prin lichidarea celor care făceau obiectul acesteia. Prins în flagrant delict de traducere tendențioasă de către Goering însuși, la Nuremberg, la 20 martie 1946, judecătorul Jackson a fost obligat să fie de acord cu acest lucru (T. IX, p. 552).

Al doilea exemplu al acestei schimbări arbitrare a sensului cuvintelor pentru a justifica o teză, este cel al conferinței “Grand Wannsee”, ținută la Berlin, la 20 ianuarie 1942.

De la începutul conferinței Heydrich reamintește că tocmai a fost numit «*în postul de responsabil însărcinat cu pregătirea soluției finale a problemei evreiești în Europa*» (*Endlösung der europäischen Judenfrage*)... «*El va fi de acum responsabil de ansamblul măsurilor necesare soluției finale a problemei evreiești, fără a ține cont de limite geografice*» (sublinierea autorului).

Totuși, pentru a exprima decizia lor de a-i alunga pe evrei în afara a ceea ce ei numeau spațiul lor vital, Germanii au folosit cu mai multă plăcere alte expresii cu același sens, precum *Ausschaltung* (excludere, evicțiune, eliminare) sau mai ales *Ausrottung* (extirpare, dezrădăcinare). Acest ultim cuvânt este cel care a fost tradus prin exterminare, care în germană se spune *Vernichtung*. Exemplu: în discursul său de la Posen în fața generalilor de divizie ai Waffen SS, la 4 octombrie 1943, Himmler a spus: «*Ich meine jetzt die Judenevakuierung, die Ausrottung des jüdischen Volkes... Das jüdische Volk wird ausgerottet, etc...*». Precizându-și ideea în fraza următoare, el folosește cuvântul *Ausschaltung* ... (P. S. 1919, T. XXIX, p.145). Altfel spus: «*Mă gândesc acum la evacuarea evreilor, la extirparea poporului evreu, etc. ...*». Dar în “Dosarul Eichmann”, Billing traduce «*Înțeleg prin evacuarea evreilor, exterminarea poporului evreu*» (p. 55) și «*evacuarea evreilor, adică exterminarea*» (p. 47).

Alt exemplu: Într-o notă din 16 decembrie 1941, despre una din discuțiile sale cu Hitler (P. S. 1517, T. XXVII, p. 270), Rosenberg folosește expresia «*Ausrottung des Judentums*». La audierea din 17 aprilie 1946, avocatul general american Dodd traduce «*Exterminarea evreilor*» (Tome XI, p. 562). Rosenberg a protestat în van. Dar, în discursurile naziștilor, expresia «*Ausrottung des Christentums*» care revine adesea, este de fiecare dată tradusă prin «*extirparea creștinismului din cultura germană*» (Cf. *Revue d'Histoire de la Seconde Guerre mondiale*, 1 octombrie 1958, p. 62). Numai când este vorba de iudaism (Judentum) sau de poporul evreu (das jüdische Volk) cuvântul “Ausrottung” ar semnifica exterminare și s-ar aplica nu entității în întregul ei, ci tuturor indivizilor care o compun.

Conferința de la Wannsee, din 20 ianuarie 1942, unde – timp de mai mult de treizeci de ani – s-a pretins că ar fi fost luată decizia de “exterminare” a evreilor europeni, a dispărut, începând din 1984, din tot ceea ce s-a scris chiar și de cei mai înverșunați inamici ai “revizionistilor”. În această privință a trebuit ca, și ei, să-și “revizuiască” istoria lor: asta s-a petrecut la Congresul de la Stuttgart din mai 1984, unde această interpretare a fost în mod explicit abandonată.

Sursă: Eberhard Jaeckel și Jurgen Rohwer, *Der Mord an den Juden im Zweiten Weltkrieg* (“Uciderea evreilor în timpul celui de-al doilea război mondial”) D. V. A., 1985, p. 67

În 1992, Yehuda Bauer scria în “The Canadian Jewish News” din 30 ianuarie că această interpretare a conferinței de la Wannsee este “prostească” (*silly*).

În sfârșit, cel mai recent purtător de cuvânt al istoricilor ortodocși antirevizioniști, farmacistul Jean-Claude Pressac, confirmă această nouă revizuire a ortodoxiei. El scrie, la pagina 35 a cărții sale, *Les crématoires d'Auschwitz*, CNRS éditions, Paris, 1993:

«*La 20 ianuarie se ținea la Berlin Conferința zisă de la Wannsee. Dacă o acțiune de “alungare” a evreilor spre est a fost prevăzută, cu evocarea unei eliminări “naturale” prin muncă, nimeni nu a vorbit atunci de lichidare industrială. În zilele și în săptămânile care au urmat, Bauleitung-ul Auschwitzului nu a primit nici un apel, telegramă sau scrisoare care să ceară studierea unei instalații adaptate acestui scop.*»

Iar în lucrarea sa “Cronologia recapitulativă” el indică, la data de 20 ianuarie 1942: «*Conferința de la Wannsee privitoare la alungarea evreilor spre est*».(p. 114)

Termenul exterminare a fost revizuit: este vorba de *alungare*.

Este de asemenea remarcabil că, în întreaga carte, care își propune ca obiectiv să “probeze” teza exterminării, nu este

vorba nici de documentul care, după cel de la Wannsee, era, să zicem, cel mai important: scrisoarea lui Goering către Heydrich din 31 iulie 1941, în care se afirma că *“soluție finală”* ar fi însemnat *exterminare*, și nu transferare în afara Europei.

Avocatul Christie, apărătorul lui Ernst Zündel la procesul de la Toronto, citează pagina 651 a cărții lui Hilberg unde este scris: *«În noimbrile 1944 Himmler a decis că, din tot felul de rațiuni practice, problema evreiască era rezolvată. În data de 25 a aceleiași luni el a ordonat demontarea tuturor instalațiilor morții.»*

Sursă: Mărturia lui Kurt Becher, 8 martie 1946, P.S. 3762

Hilberg recunoștea că acesta nu era un ordin al lui Himmler (4-861 la 864): *«Becher l-a prezentat probabil din memorie în mărturia sa. N-avea deci nevoie să se folosească exact de limbajul utilizat de Himmler.»*

O dată în plus Hilberg zice că Becher a zis că Himmler zisese.....(4-867)

Că *“soluția finală”* a problemei evreiești nu urma să-și găsească soluționarea decât după război, este ceea ce probează și *“Dosarul brun”* (Braun Mappe) din vara anului 1941. Paragraful intitulat *“Directive pentru soluționarea problemei evreiești”* precizează: *«Toate măsurile privitoare la problema evreiască în teritoriile ocupate din est urmând să fie luate doar după război, problema evreiască în Europa își va găsi o soluție generală.»*

Sursă: P. S. 702, Henri Monneray, *La persécution des juifs dans les pays de l'Est présentée a Nuremberg, C.D.J.C., 1949*

Această punere la punct nu comportă nici o atenuare a crimelor lui Hitler, ci doar chemarea la o evidență care n-a scăpat chiar celor mai înverșunați partizani ai tezei exterminării: în ultimii doi ani ai războiului, după Stalingrad, Hitler se afla la mare strâmtoare: aliații distrugneau, prin bombardamentele lor, centrele sale de producție de război și dezorganizau transporturile.

El este constrâns să mobilizeze noi efective depopulându-și astfel uzinele și este greu de crezut că, în aceste condiții, n-ar fi avut decât această obsesie, fatală pentru efortul său de război, de a-și extermina prizonierii și evreii, în loc să-i folosească, fie chiar în condiții inumane, ca mână de lucru pe șantierele sale. Poliakov însuși, în al său *Bréviaire de la haine* (p. 3) subliniază această contradicție absurdă: *«Era mult mai economic să-i pună la muncile cele mai grele decât să-i închidă, de exemplu, într-o rezervație.»*

Hannah Arendt arată și ea câtă demență era într-o astfel de acțiune: *«Naziștii au împins inutilul de-a dreptul până la dăunător când, în plin război, și în ciuda penuriei de materiale de construcții și de material rulant, ei au ridicat enorme și costisitoare întreprinderi de exterminare și au organizat transportul a milioane de oameni ...contradicția vădită între această manieră de a acționa și imperativele militare, dau întregii acțiuni un aer nebunesc și himeric.»*

Sursă: Hannah Arendt, *Le système totalitaire*, Paris, 1972, p. 182

Ceea ce este încă și mai ciudat, este că spirite atât de subtile precum Poliakov sau Hannah Arendt, să fi fost într-atât de orbite de prejudecăți, încât să nu fi pus la îndoială ipotezele lor suprarrealiste și să recurgă la documente și la fapte.

La Auschwitz-Birkenau se găseau puternice implantări ale Farben-industrie (chimicale), Siemens (transporturi), Portland (construcții). La Monovitz (unul din lagărele anexă ale Auschwitzului) lucrau 10.000 de deținuți, 100.000 de muncitori civili și 1.000 de prizonieri de război britanici.

Sursă: *German crimes in Poland*, Varșovia, 1946, Israel, p. 37

Între 1942-1944, din cele 39 de lagăre satelite Auschwitzului, 31 utilizau deținuții ca mână de lucru, iar în 19 dintre ele majoritatea erau evrei. La 25 ianuarie 1942, Himmler adresa următoarea directivă inspectorului general al lagărelor de concentrare: *«Pregătiți-vă să primiți 100.000 de evrei ...Importante sarcini economice vor fi încredințate lagărelor de concentrare în săptămânile următoare»*

Sursă: N. O. 020- a.

În mai 1944 Hitler a ordonat utilizarea a 200.000 de evrei ca muncitori în cadrul programului de construcții Jager și al organizației Todt. Un ordin al S.S.W.V.H.A. din 18 noiembrie 1943 atribuia o primă deținuților care s-ar fi distins în muncă – fie ei chiar și evrei.

Sursă: Centrul muzeului de la Auschwitz, 6 - 1962, p. 78

Nu este vorba aici deci de nimic "nebunesc sau himeric", ci din contră de un realism implacabil. Dar în special acestea reprezintă un motiv suplimentar de respingere a tezelor "exterminacioniste".

b) Depozițiile Martorilor

La procesul Auschwitz, care a avut loc la Frankfurt, între 20 decembrie 1963 și 20 august 1965, într-un vast teatru, așa cum se cuvenea unei operațiuni politice de mare spectacol, formidabila punere în scenă judiciară nu a putut evita ca în expunerea de motive a verdictului său, Curtea cu juri să fie nevoită să recunoască faptul că dispunea de elemente derizorii pentru a-și susține verdictul.

«Curtii i-au lipsit aproape toate mijloacele de informare pentru construirea unei imagini fidele asupra faptelor, așa cum s-au produs ele în realitate în momentul crimei, mijloace de care se dispune în orice proces criminal ordinar. Au lipsit cadavrele victimelor, rapoartele de autopsie, concluziile experților asupra cauzei decesului; au lipsit urmele lăsate de vinovați, armele crimei, etc ... Verificarea mărturiilor nu a fost posibilă decât foarte rar.»

Sursă: Pagina 109 din expunerea de motive a verdictului.

Armele crimei erau, cu toate acestea, conform acuzatorilor, "camerele de gazare". Și iată că judecătorii nu au găsit nici o "urmă" de așa ceva!

Fără îndoială, era suficient ca faptul să fie de "notorietate publică". Ca în timpul proceselor vrăjitoarelor, nimeni nu le putea pune la îndoială "comerțul carnal" cu diavolul fără a risca să fie el însuși trimis pe rug.

Până în 1757 era de notorietate publică faptul că soarele se învârtea în jurul pământului. Era un fapt neîndoielnic.

Istoricul Seignobos sublinia că, dacă adevărul unui fapt ar trebui recunoscut după numărul mărturiilor care îl atestă, existența diavolului în Evul Mediu ar fi mai solid fundamentată decât a oricărui personaj istoric.

ROGER GARAUDY

Unul din juriștii trimiși de Statele Unite la Dachau, devenit lagăr american și un centru al "proceselor împotriva crimelor de război", Stephen S. Pinter scrie:

«Am trăit la Dachau timp de 17 luni după război ca judecător militar al Statelor Unite și pot să depun mărturie că nu au existat camere de gazare la Dachau. Ceea ce se arată vizitatorilor este prezentat într-un mod eronat drept cameră de gazare, fiind un cuptor crematoriu. De asemenea, nu a existat nici o cameră de gazare în lagărele de concentrare din Germania. Ni s-a spus că exista o cameră de gazare la Auschwitz dar, cum Auschwitz era în zona rusă, nu am avut din partea Rușilor permisiunea de a o vizita... S-a făcut deci uz de vechiul mit propagandistic conform căruia milioane de evrei au fost omorâți. Pot confirma, după 6 ani petrecuți în Germania și Austria imediat după război, că au fost omorâți mulți evrei, dar că numărul de 1 milion nu a fost cu siguranță niciodată atins, și mă consider mai calificat decât oricine în privința acestui subiect.»

Sursă: Scrisoarea lui Pinter către hebdomadarul catolic *Our Sunday visitor*, 14 iunie 1959, p.15.

În lipsa probelor scrise, a documentelor irecuzabile, Tribunalul de la Nuremberg, ca și întreaga literatură romanțată și filmele ulterioare, a trebuit să se bazeze pe "declarații ale martorilor".

Cei scăpați teferi, chemați ca martori, și care au autentificat existența "camerelor de gazare", au făcut acest lucru nu pe baza a ceea ce ei văzuseră, ci pe baza a ceea ce ei "auziseră spunându-se".

Un exemplu tipic și ilustru este cel al Dr. Benedict Kautzsky, care i-a urmat tatălui său la conducerea Partidului social-democrat austriac.

După ce declarase că la Auschwitz supraviețuirea maximă era de trei luni (în timp ce el însuși a fost deținut acolo timp de 3 ani), el scrie în cartea sa *Teufel und Verdammnt* (Diavolul și osânditul), publicată în Elveția în

1946, despre "camerele de gazare": *«Eu personal nu le-am văzut, dar existența lor mi-a fost confirmată de atâția oameni demni de încredere»*.

Unele mărturii au fost considerate ca fundamentale, mai ales cele ale lui Rudolf Höss, ale lui Saukell și cea a lui Nyiszli, *Medic la Auschwitz*.

Martorul-cheie, care s-a dovedit martorul perfect pentru a "proba" teza învingătorilor deghizați în robe de judecători, a fost Rudolf Höss, fost comandant al lagărului de la Auschwitz.

Rezumatul pe care îl face, de la arestarea sa, și care devine tabloul sinoptic al depozițiilor sale la Nuremberg, răspundea la tot ceea ce Tribunalul aștepta de la el.

Iată declarația sa, făcută sub jurământ și semnată Rudolf Höss, din 5 aprilie 1946.

«Am comandat Auschwitzul până la 1 decembrie 1943 și estimez că cel puțin 2.500.000 de victime au fost executate și exterminate prin gazare și incinerare, și că cel puțin o altă jumătate de milion au sucombat de foame și de boală, ceea ce face un total al morților în jur de 3.000.000. "Soluția finală" a problemei evreiești însemna exterminarea tuturor evreilor din Europa. Am primit ordinul de a pregăti exterminarea la Auschwitz în iunie 1941. La acea vreme existau deja alte trei lagăre de exterminare în guvernământul general: Belzec, Treblinka, Wolzec.»

Nu se putea imagina o confirmare mai perfectă a tezelor ce au fost vulgarizate în mijloacele de informare timp de o jumătate de secol.

Și totuși, chiar în acest text se găsesc deja trei contradicții vădite:

1. - Numărul de 4 milioane de morți la Auschwitz, necesar pentru a justifica numărul total al victimelor evreiești (6 milioane), cifră proclamată oficial de la început la Nuremberg și care n-a încetat să fie laitmotivul istoriei

oficiale și al mijloacelor media după aceea, trebuie redus cel puțin cu 2/3 cum o dovedește noua placă comemorativă de la Auschwitz-Birkenau care a înlocuit cifra de 4 milioane prin: *puțin peste un milion*.

2. - Lagărele de la Belzec și de la Treblinka nu existau în 1941. Ele nu au fost deschise decât în 1942.

3. - Cât despre lagărul de la Wolzek, el nu a existat niciodată pe nici o hartă.

Cum a putut fi înregistrată, fără o verificare prealabilă, această "mărturie capitală" ?

Höss însuși o explică: primele declarații au fost scrise sub controlul autorităților poloneze care îl arestaseră.

Cartea intitulată *Commandant à Auschwitz: l'autobiographie de Rudolf Höss*, indică la pagina 174:

«De la primul meu interogatoriu, mărturisirile au fost obținute bătându-mă. Nu știu ce conține acest raport, cu toate că l-am semnat.» (5.956).

(O notă în josul paginii: un document dactilografiat de 8 pagini a fost semnat de Höss la 2,30 în dimineața zilei de 14 martie 1946. El nu diferă în mod esențial de ceea ce a spus și a scris apoi la Nuremberg sau la Cracovia).

Höss descrie el însuși, în notele sale manuscrise de la Cracovia, circumstanțele primului interogatoriu la care l-a supus poliția militară britanică.

«Am fost arestat la 11 martie 1946 la orele 23... Field Security Police m-a supus unor tratamente penibile. Am fost târât până la Heide, exact în cazarma de unde, cu opt luni mai înainte, fusesem eliberat de englezi. Acolo a avut loc primul meu interogatoriu, pentru care s-au folosit argumente dure. Nu știu ce conține procesul verbal, cu toate că l-am semnat. Atâta alcool și atâtea lovituri de bici erau prea mult, chiar și pentru mine... Câteva zile mai târziu, am fost dus la Minden-sur-Wesser, centrul principal de interogatoriu al zonei britanice.

Acolo am fost tratat și mai rău încă, de un procuror public, un comandant.»

Sursă: Document NO. 1210.

Abia în 1983 a venit confirmarea torturilor la care a fost supus Höss pentru a se obține de la el "probele" celor "2 milioane și jumătate" de evrei exterminați de el, deci până în 1943, la Auschwitz.

Cartea este scrisă de Ruppert Butler sub titlul *Legions of Death* ("Legiunile morții", ed. Hamlyn Paperbacks). El aduce mărturia lui Bernard Clarke (cel care l-a arestat pe Rudolf Höss după ce obținuse de la soția acestuia, sub amenințarea cu moartea sa și a copiilor, adresa fermei unde el se ascundea și unde a fost arestat la 11 martie 1946). Butler povestește că au fost necesare trei zile de torturi pentru a se obține o "declarație coerentă" (cea pe care am citat-o, semnată la 14 martie 1946 la ora 2 dimineața).

De la arestarea sa el a fost bătut într-atât încât «în final ofițerul medic a intervenit cu insistență pe lângă căpitan: "spuneți-i să înceteze sau veți raporta un cadavru"».

Trebuie notat că Butler, ca și interlocutorul său Clarke, păreau foarte satisfăcuți de aceste acte de tortură.

Comisia de anchetă americană, compusă din judecătorii Van Roden și Simpson, care a fost trimisă în Germania în 1948 pentru a ancheta neregulile comise de către Tribunalul militar american de la Dachau – care judecase 1.500 de prizonieri Germani și condamnase 420 la moarte – a stabilit că acuzații fuseseră supuși la torturi fizice și psihice de tot felul pentru a fi forțați să facă "mărturisirile" dorite.

Astfel, în 137 de cazuri din 139 examinate, prizonierii germani primiseră, în cursul interogatoriilor, lovituri de picior în testicule care le lăsaseră răni nevindecabile.

Sursă: Interviu al Judecătorului Edward L. Van Roden în revista *The Progressive*, februarie 1949.

ROGER GARAUDY

Procesul Auschwitz

Soarta principalului acuzat, ultimul comandant de la Auschwitz, Richard Baer, care a trebuit să moară înaintea începerii procesului, merită tot interesul. El a fost arestat în decembrie 1960 în împrejurimile Hamburgului, unde trăia ca muncitor forestier. În iunie 1963 el moare în închisoare în circumstanțe misterioase.

Conform mai multor surse, care și ele au la origine dările de seamă ale presei franceze, Baer, în cursul detenției sale preventive, refuzase cu obstinație să confirme existența camerelor de gazare în sectorul aflat odinioară sub responsabilitatea sa.

Sursă: Hermann Langbein, *Der Auschwitz-Prozeß*, Europäische Verlagsanstalt, Frankfurt, 1965.

Raportul de autopsie al institutului medico-legal de la Universitatea din Frankfurt afirmă că «*ingerarea unei otrăvi inodore și necorozive... nu poate fi exclusă*»

Avocatul de la Nuremberg, Eberhard Engelhardt, citează acest pasaj din raportul de autopsie într-o scrisoare adresată Parchetului din Frankfurt la 12 noiembrie 1973 și afirmă că Baer a fost otrăvit în timpul anchetei.

Al doilea exemplu: raportul Gerstein, ofițer al Waffen SS, atât de aberant încât a fost refuzat ca probă de Tribunalul militar de la Nuremberg la 30 ianuarie 1946, folosit apoi parțial de procurorul francez Dubost pentru facturile de *Zyklon B* care îi erau anexate, dar utilizat ca probă la procesul lui Eichmann de la Ierusalim în 1961.

Conform acestui "martor" numărul victimelor (60.000 pe zi în trei lagăre: Belzec, Treblinka și Sobibor) se ridica la 25 de milioane !

Sursă: Cota P.S. 1553.

În plus el a văzut 700-800 de persoane îngrămădite, în picioare, într-o încăpere de 25 m² (peste 28 de persoane pe metru pătrat !)

Roques a susținut o teză, care a obținut mențiunea "foarte bine", prin care demonstra inconsistența "raportului Gerstein". Alain Decaux, în *Le Matin de Paris* din 13 septembrie 1986, scria că «*toți cercetătorii vor trebui de aici înainte să țină cont de această lucrare*» adăugând că profesorul Roques era «*omul cel mai bine informat în acel moment asupra afacerii Gerstein*».

Ca urmare, s-au căutat împotriva sa motive administrative. Pregătindu-și teza la Paris, sub conducerea profesorului Rougeot, iar susținerea sa fiind transferată, în mod perfect regulamentar, la Nantes, sub conducerea profesorului Rivière, i s-a reproșat că nu și-ar fi plătit înscrierea la facultatea de litere din Nantes! Astfel că Henri Roques și-a văzut retras titlul de doctor.

Al treilea exemplu: pentru a ne limita la martorii cei mai celebri: Doctorul Miklos Nyiszli, medic maghiar deportat care a scris *Médecin à Auschwitz* (publicată din 1953 de Jean-Paul Sartre în *Les Temps Modernes*, tradusă de Tibere Kremer, Julliard, 1961).

Exemplu: camerele de gazare, ne spune Miklos Nyiszli, au 200 m lungime, iar documentul produs la Nuremberg ne spune că ele au fie 210 m², fie 400 m², fie 580 m² suprafață; aceasta înseamnă o lățime de 1,05 m, 2 m, respectiv 2,90 m. Cu atât mai puțin rezistă afirmația că 3.000 de persoane intrau și circulau acolo cu ușurință, cu cât existau coloane în mijloc și bănci de fiecare parte.

Este semnificativ că *Encyclopaedia Judaica* (1971) și *Encyclopaedia of the Holocauste* (1990) nu menționează această lucrare considerând-o fără îndoială discreditată după critica pe care i-a făcut-o Paul Rassinier.

Prima sa afirmație este că, atunci când a sosit în lagăr (sfârșitul lunii mai 1944), exterminările prin gazare durau deja de 4 ani. Ori, documentul de la Nuremberg (N.O.4401) arată că primele comenzi pentru crematorii nu au fost făcute decât

în august 1942, iar documentul 4.463 că ele nu au fost gata decât la 20 februarie 1943.

În august 1960, Institutul de Istorie Contemporană din Munchen (Institut für Zeitgeschichte) comunica presei:

« Camerele de gazare de la Dachau nu au fost niciodată terminate, nici puse în funcțiune... Exterminările masive de evrei cu ajutorul gazelor au început în 1941-1942 și numai în puține locuri din Polonia ocupată, folosindu-se instalații tehnice destinate acestui scop, dar în nici un caz pe teritoriul german. »

Sursă: *Die Zeit*, 19 august 1960.

Alte exemple:

Sauckel (unul din principalii acuzați). Ședința din 30 mai 1946 a Tribunalului de la Nuremberg:

« Confirm că semnătura mea figurează pe acest document. Cer tribunalului permisiunea de a explica cum a fost obținută această semnătură.

Acest document mi-a fost prezentat deja întocmit și în forma sa definitivată. Am cerut permisiunea de a-l citi și de a-l studia pentru a decide dacă trebuia să-l semnez. Acest lucru mi-a fost refuzat... Apoi un polițist polonez sau rus a intrat și a întrebat: "Unde este familia lui Sauckel ? Îl luăm pe Sauckel cu noi, dar familia sa va fi lăsată în teritoriul sovietic". Sunt tată a 10 copii și, gândindu-mă la familia mea, am semnat acest document. »

*

Printre mărturiile criminalilor, cea a generalului Ohlendorf este în mod special revelatoare. El a condus, din vara anului 1941 până în vara anului 1942, "Einsatzgruppen" însărcinate cu executarea comisarilor politici, conducători ai activităților partizanilor din sudul Rusiei. La procesul de la

I.M.T.¹ el a declarat că primise ordine verbale de a adăuga la însărcinările sale pe cea de a extermina evreii utilizând camioanele special amenajate pentru uciderea inclusiv a femeilor și copiilor.

Sursă: I.M.T., Vol. IV, p. 311-355 și Vol. XXII, p. 478-480; p. 491-494; p. 509-510; p. 538.

Mărturia generalului Ohlendorf la cel de-al doilea proces al său (N.M.T. caz 9) este total diferită: mai întâi el retractează declarațiile sale în fața I.M.T. privitoare la ordinul verbal de exterminare a evreilor: el recunoaște că a ucis evrei și țigani, dar în cadrul luptei împotriva partizanilor și nu conform unui plan specific de exterminare a evreilor și țiganilor. El recunoaște de asemenea că a ucis 40.000 de persoane și nu 90.000 cum afirmase în fața I.M.T. .

Sursă: N.M.T., Vol. IV, p. 223-312.

Istoricilor critici nu le-a fost opusă nici o critică temeinică, nici o discuție științifică contradictorie: le-au fost opuse numai tăcerea, în cel mai bun caz, și represiunea în cel mai rău caz.

Atâta timp cât va exista această represiune și această conspirație a tăcerii față de cercetările critice și, din contră, o finanțare abundentă și o intensă mediatizare pentru apărătorii tabu-urilor, nu vor dispărea din mine îndoiala și chiar scepticismul pe care experiența unei atare părtiniri și a unei atare discriminări nu pot decât să le întărească.

Eu însumi am experiența acestei discriminări și a acestei părtiniri de 14 ani. După acel proces din 1982 intentat de L.I.C.R.A., pentru că situasem războiul din Liban în logica sionismului politic, și în ciuda faptului că L.I.C.R.A. în mod invariabil și-a văzut respinse plângerile și a fost condamnată în primă instanță, în apel și la casație, la plata cheltuielilor.

¹ I.M.T. sunt inițialile de la "International Military Trial" unde au fost judecați cei mai înalți responsabili ai regimului hitlerist. N.M.T. (Nuremberg Military Trials) descrie un ansamblu de procese ulterioare vizând criminalii mai puțin importanți, cu toate că unii din acești acuzați compăruseră în mai multe dintre aceste procese. Este cazul generalului Ohlendorf, inculpat în al IX-lea din aceste procese (Volumul 4 al N.M.T.).

Cartea mea *L'affaire Israël*, éditions Papyrus, Paris, 1983 și-a văzut editorul împins imediat la faliment.

Palestine, terre des messages divines, éditions Albatros, Paris, 1986, nu a putut fi difuzată normal. Librarii care o expuneau au fost în mod sistematic amenințați că își vor vedea vitrinele sparte. Cea mai mare parte a exemplarelor au fost returnate editorului iar cartea a fost practic retrasă din circulație. Până la cartea de față, *Miturile fondatoare ale politicii israeliene*, asupra căreia se înversunează presa, de la *Canard Enchaîné* la *Le Monde*, trecând prin *Le Parisien*, *La Croix* și *L'Humanité*, fără a mi se da posibilitatea de a răspunde, cu singura excepție a lui *Le Figaro* care a acceptat să-mi publice răspunsul într-o versiune de altfel trunchiată.

Sunt deci obligat, ca unii *noi istorici* din Israel, să public cartea mea în Franța pe spezele autorului, în *Samizdat*, în timp ce aceeași carte este tradusă și în curs de publicare în Italia, în Germania, în Turcia, în Liban, în Statele Unite și chiar în Rusia.

Aceste tăceri, aceste persecuții, aceste represii împotriva unei istorii critice a crimelor hitleriste sunt clădite pe niște pretexte absolut difamatorii și mincinoase: a arăta că imensele crime ale lui Hitler, față de evrei ca și față de toți inamicii săi, comuniști germani sau slavi care l-au și înfrânt, nu aveau nevoie de nici o minciună pentru a-și vădi atrocitatea, înseamnă, pentru adversarii istoriei critice (pe care ei o numesc "revizionistă"), a-l dezvinovăți pe Hitler sau cel puțin a-i atenua crimele!

A arăta că ororile naziste nu se reduceau doar la un vast pogrom numai împotriva evreilor, ci că ele au făcut zeci de milioane de morți în lupta împotriva fascismului, înseamnă "rasism" care incită la discriminare și la ură rasială!

Contra unei astfel de orchestrări a urii împotriva cercetătorilor critici ținem noi astăzi să adăugăm unele elemente la acest dosar, cu speranța că el va servi la angajarea

unei adevărate discuții asupra realităților obiective ale acestui trecut, fără a atribui unuia sau altuia dintre cercetători idei politice preconcepționate, fără a-l condamna dinainte la reprimare și la tăcere. Nu se pregătește viitorul prin perpetuarea urii și prin alimentarea ei cu minciuni.

Critica mărturiilor verificate istoric și studiile științifice care să dea opiniei publice posibilitatea de a reflecta asupra crimelor de ieri pentru a le preveni pe cele de mâine, sunt nu numai o obligație științifică, ci și una morală.

*

Chiar și din partea artiștilor de mare talent și de bună credință, până acum nu s-au dat decât cifre arbitrare și falsuri.

Nu lipsesc adevărate capodopere, cum ar fi de exemplu romanul lui Robert Merle: *La mort est mon métier*, ce reconstituie, la persoana întâi, itinerariul lui Höss, comandantul de la Auschwitz. Chiar citând cifrele arbitrare ale falsului martor, Robert Merle atinge uneori un stil demn de Stendhal:

«...Procurorul strigă: *Ați ucis trei milioane și jumătate de persoane!*

– *Cer cuvântul și spun: Vă cer scuze, dar nu am ucis decât două milioane și jumătate!*

În sală se produse rumoare... și totuși nu făcusem nimic altceva decât să rectific o cifră inexactă.»

Sursă: Robert Merle, *La mort est mon métier*, Ed. Gallimard, 1952, Folio p. 365-366.

În domeniul cinematografiei, un film artistic admirabil și nuanțat de Alain Resnais, "Nuit et brouillard", dă o imagine sfâșietoare, de neuitat, a barbariei și a martiriului, dar este desfigurat și denaturat de evocarea unei cifre arbitrare de 9 milioane de victime evreiești doar la Auschwitz!

Curând însă o întreagă literatură și mai ales un torent cinematografic și de televiziune a fost consacrat acestei inversiuni a sensului crimei hitleriste. De câte ori au fost

proiectate, după eliberare, când o întreagă generație putea depune mărturie și judeca, faptele celor care au luptat în modul cel mai eficient împotriva naziștilor, de exemplu filmul: "La bataille de l'eau lourde", care evocă fapta eroică decisivă a lui Joliot Curie și a echipei sale pentru a sustrage, din Norvegia, stocurile de apă grea care i-ar fi permis lui Hitler să construiască și să utilizeze primul bomba atomică ?

Aceeași întrebare pentru "La bataille du rail" care arată cum feroviarul au sabotat transporturile germane pentru a le paraliza concentrările de trupe. Câte filme, precum "Paris brule-t-il?" arată, în ciuda exagerării rolului statelor majore din afară, ridicarea populației Parisului care-și eliberează ea singură orașul și îl capturează pe guvernatorul german Von Choltitz, pentru a-l constrânge să capituleze?

Și invers, de câte ori nu s-au reluat "L'Exodus", "L'Holocauste", "Shoah", și atâtea alte pelicule romanțate care în fiecare săptămână ne inundă ecranele cu imaginile lor smiorcăite? Ca și cum suferința "sacrificială" a unora nu suportă comparație cu suferința tuturor celorlalți și cu luptele lor eroice.

"Shoah" al lui Lanzman, pe parcursul a 9 ore, ne dă, o dată cu nesfârșite imagini împietrite și interminabile convoaie feroviare zdrăgănind obsesiv, mărturii precum aceea a frizerului de la Treblinka care plasează, într-o cameră de 16 m patrați, 60 de femei și 16 frizeri!

Pentru acest "Shoah-business" comanditarii sunt generoși. Și în primul rând statul Israel. Menahem Beghin a deblocat pentru filmul "Shoah" 850.000 de dolari pentru, spunea el, acest «proiect de interes național».

Sursă: "Agenția telegrafică evreiască", 20 iunie 1986
The Jewish Journal, N. Y., 27 iunie 1986, p. 3

Una din peliculele care au contribuit cel mai mult la manipularea opiniei publice mondiale, «telefilmul "Holocaust" este o crimă împotriva adevărului istoric. Tema generală este că un eveniment atât de covârșitor —

exterminarea a 6 milioane de evrei — nu putea rămâne neobservat de întreg poporul german. Deci dacă Germanii nu au știut, este pentru că nu au vrut să știe, și sunt deci vinovați.»

Sursă: Liberation, 7 martie 1979.

Și iată fructele veninoase pe care le poartă aceste "breviare ale urii".

«Toți acești agenți ai inamicului trebuie trimiși înapoi din teritoriul metropolitan. Iată, sunt doi ani de când noi cerem posibilitatea de a o face. Ceea ce ne trebuie, este foarte simplu și foarte clar: autorizația și suficiente vapoare. Problema care constă în a face să se scufunde aceste vapoare nu ține, vai!, de consiliul municipal al Parisului.»

Sursă: Bulletin municipal officiel de Paris. Dezbateri a adunărilor, consiliul municipal al Parisului, ședința din 27 octombrie 1962, p. 637.

Era vorba de cuvinte gândite. Domnul Moscovitch o va confirma la 15 ianuarie 1963, cu ocazia unui proces de defăimare intentat chiar de el: «Am regretat realmente că inamicii Franței nu au fost exterminați ...și regret încă!» (Le monde, 17 ianuarie 1963).

Romanul a participat și el la această mistificare.

După o primă lucrare demnă și sobră, scrisă chiar la ieșirea sa din lagărul de la Buchenwald, L'univers concentrationnaire, Éd. de Minuit, 1946, David Rousset a adunat sub o literară și subtilă formă, în Les jours de notre mort, cea mai mare parte a banalităților ce formează tiparul literaturii concentraționare.

Până la Martin Gray, în Au nom de tous les miens, care utiliza serviciile unui mare scriitor francez pentru a descrie un lagăr unde el nu pusese niciodată piciorul. De la falsele arhive ale Ministerului Foștilor combatanți "descoperite" de Serge Klarsfeld, până la falsul apocaliptic al lui Elie Wiesel (Premiul Nobel) care chiar a văzut, "a văzut cu ochii lui", "flăcări gigantice" ridicându-se dintr-o groapă în

ROGER GARAUDY

aer liber "unde erau aruncați copii mici", (flăcări ce n-au fost "reperate" de nici unul din avioanele americane care nu au încetat să survoleze lagărul). Într-un crescendo al atrocității și al delirului el adaugă: «*Mai târziu am aflat de la un martor că, timp de luni și luni, pământul nu a încetat să se cutremure; și că, din când în când, gheizere de sânge țâșneau din el.* » (Este vorba de această dată de o "mărturie" despre Babi Yar.)

Sursă: Elie Wiesel, *Paroles d'Etranger*,
Ed. du Seuil, 1982, p. 192, p. 86

Apoteoza acestei literaturi este best-seller-ul mondial *Journalul Annei Frank*. Romanul, extraordinar de mișcător, se substituie realului și, o dată în plus, mitul se deghizează în istorie.

Istoricul englez David Irving, intervenind la Procesul de la Toronto, la 25 și 26 aprilie 1988 (33.9399-9400), aduce această mărturie despre "Jurnalul" Annei Frank:

«*Tatăl Annei Frank, cu care am corespondat timp de mai mulți ani, a acceptat într-un sfârșit să-și dea acordul pentru ca manuscrisul "Jurnalului" să fie supus unui examen de laborator, lucru pe care l-am cerut tot timpul de când au existat contestări ale acestui document.*»

Laboratorul care a efectuat această expertiză este laboratorul poliției criminale de la Wiesbaden. Concluzia a fost că o parte a "Jurnalului" Annei Frank fusese scrisă cu un stilou cu bilă (acest gen de stilouri nu a fost comercializat decât în 1951, în timp ce Anna Frank a murit în 1945).

David Irving continuă: «*Propria mea concluzie asupra "Jurnalului" Annei Frank este că acesta este, în mare parte, în mod autentic scris de o evreică în vârstă de zece ani. Textele au fost luate de tatăl său, Otto Frank, după moartea tragică de tifos a tinerei fete într-un lagăr de concentrare; tatăl tinerei și alte persoane pe care nu le cunosc, au corectat acest "Jurnal" pentru a-i da o formă vandabilă care a îmbogățit atât tatăl, cât și Fundația Anne Frank. Dar, ca document istoric, lucrarea nu are nici o valoare deoarece textul i-a fost alterat.*»

Acest "Shoah-business" nu folosește decât "mărturii" ce evocă diverse modalități de "gazare" a victimelor, fără să ne fi fost arătată vreodată funcționarea unei singure "camere de gazare" (a cărei imposibilă funcționalitate fizică și chimică a fost demonstrată de Leuchter), nici a unuia din acele nenumărate camioane care ar fi servit, prin emanațiile motoarelor Diesel, de "camere ambulante de gazare". Nici tonele de cenușă ale cadavrelor îngropate după arderea acestora.

«*Nu există nici o fotografie a camerelor de gazare, iar cadavrele au fost prefăcute în fum. Rămân martorii.*»

Sursă: *Le Nouvel Observateur*, 26 aprilie 1985

Așa a fost conceput interminabilul film al lui Claude Lanzman. Autorul însuși o spune: «*Trebuia făcut acest film din nimic, fără documente din arhive, inventând totul.* »

Sursă: *Liberation*, 25 aprilie 1985, p.22

Arma crimei

Din punctul de vedere al obiectivului urmărit la un proces de crimă, ar fi fost de o importanță absolută să fie ascultați experții pronunțându-se asupra unui mare număr de întrebări, pentru a ne face o idee asupra credibilității numeroșilor martori, ca și asupra unor "documente". Să ne fie permis să formulăm aici câteva din aceste întrebări:

➤ Cât timp îi era necesar gazului *Zyklon B* pentru a acționa și cum se manifestau efectele sale?

➤ Cât timp rămânea activ gazul într-o încăpere închisă (fie fără aerisire, fie cu o aerisire care să urmeze imediat utilizării)?

➤ Era posibil, așa cum s-a afirmat, să se pătrundă fără mască de gaze, în încăperi impregnate cu gaz *Zyklon B*, la numai o jumătate de oră după utilizarea acestui gaz?

➤ Era posibilă arderea completă a cadavrelor în numai 20 de minute într-un cuptor crematoriu?

➤ Cuptoarele crematorii puteau ele funcționa zi și noapte fără întrerupere?

➤ Era posibil să fie arse cadavre în gropi adânci de mai mulți metri și, în caz afirmativ, în cât timp?

Or, până aici, nici o "probă convingătoare" nu a fost produsă.

Ni s-au dat numai două exemple:

- cel al "camerelor de gazare mobile" pe camioane;
- cel al săpunului făcut din grăsime umană (gogoasă utilizată deja în timpul războiului din 1914-1918).

(Așa cum de altfel "gazarea" este o versiune reciclată a "gazării" sârbilor de către bulgari în 1916).

Sursă: *The Daily Telegraph*, Londra, 22 martie 1916, p. 7

The Daily Telegraph, Londra, 25 iunie 1946, p. 5

Istoria exterminărilor prin adevărate "camere de gazare mobile" constituite din camioane în care ar fi fost exterminați mii de oameni prin orientarea gazelor de eşapament spre interior a fost răspândită pentru prima oară în opinia publică occidentală în ziarul *New York Times* din 16 iulie 1943, p. 7. (Până atunci tema nu fusese dezvoltată decât în presa sovietică.)

Și aici arma crimei (sutele sau miile de camioane amenajate pentru aceste asasinat) a dispărut. Nici măcar unul dintre ele nu a putut fi prezentat, ca dovadă, la nici un proces.

Mai putem reține și că, dacă planul de "exterminare" trebuia să rămână "secretul" absolut de care vorbește Höss, era ciudat să fi fost comunicat miilor de șoferi de camioane și funebrilor lor asistenți care s-ar fi ocupat de livrarea victimelor (fără ordin de misiune) și care ar fi făcut să dispară în mod magic aceste mii de cadavre, rămânând depozitarii "teribilului secret".

Wiesenthal a asigurat promovarea legendei "săpunului uman" în articole publicate în 1946 în ziarul comunității evreiești austriece *Der Neue Weg*. Într-un articol intitulat "R.J.F.", el scria:

«Îngrozitoarele cuvinte "Transport pentru săpun" au fost auzite pentru prima dată la sfârșitul anului 1942. Asta se petrecea în Guvernământul general (din Polonia) și uzina se găsea în Galiția, la Belzec. Din aprilie 1942 până în mai 1943, 900.000 de evrei au fost utilizați ca materie primă în această uzină.»

După transformarea cadavrelor în diverse materii prime, scria Wiesenthal, «restul, deșeurile grase reziduale, erau folosite la producerea săpunului». El adaugă:

«După 1942, oamenii din Guvernământul general știau foarte bine ce însemna săpunul R.J.F. Lumea civilizată nu-și poate imagina bucuria pe care acest săpun o procura nazistilor din Guvernământul general și soțiilor lor. În fiecare bucată de

săpun ei vedeau un evreu care fusese astfel împiedicat să devină un al doilea Freud, Ehrlich sau Einstein.»

Muzeul memorial Yad Vashem confirmă oficial că naștii nu au fabricat săpun din cadavrele evreilor. În timpul războiului Germania a suferit de o penurie de grăsimi și producerea săpunului a trecut sub supravegherea guvernului. Barele de săpun erau marcate cu inițialele RIF, siglă germană care însemna "Oficiul Reich-ului pentru aprovizionarea cu materii grase". Unii, din greșală, au citit RJF, și au interpretat-o "grăsime pură evreiască". Zvonul s-a răspândit cu repeziciune.

*

Există trei documente care ar permite, dacă s-ar discuta în mod serios și public, să se pună capăt polemicilor asupra "camerelor de gazare": "Raportul Leuchter" (5 aprilie 1988), contra-expertiza de la Cracovia din 24 septembrie 1990, și cea a lui Germar Rudolf (1994), pentru că sunt singurele care văd o abordare științifică și obiectivă și care comportă analiza unor prelevări de probe efectuate la fața locului, pe care să se poată face o analiză chimică.

Zyklon B, care are la bază acidul cianhidric, este considerat produsul cu care ar fi fost gazate mulțimile de deținuți. În mod normal el este folosit, încă dinainte de primul război mondial, pentru dezinfectarea lenjeriilor sau a unor instrumente ce pot propaga epidemii, mai ales tifosul. Totuși acidul cianhidric a fost utilizat, pentru prima oară, în 1920, pentru executarea unui condamnat la moarte, în Arizona. Și alte state americane l-au utilizat pentru executarea condamnaților lor, în special California, Colorado, Maryland, Mississippi, Missouri, Nevada, New-Mexico și Carolina de Nord.

Sursă: Raport Leuchter (nr. 9.004)

Inginerul Leuchter a fost consultant pentru statele Missouri, Carolina și Carolina de Nord. Astăzi unele dintre aceste state au renunțat la acest mod de execuție datorită costului excesiv, nu numai al gazului HCN, dar și al materialului de fabricare și al lucrărilor de întreținere care, datorită măsurilor de securitate pe care le impune utilizarea sa, fac ca acest mod de execuție să fie cel mai costisitor.

În plus, ventilarea necesară după fumigarea gazului *Zyklon B* necesită un minimum de 10 ore, în funcție de dimensiunile clădirii (6005).

Etanșizarea sălii cere o acoperire cu un epoxid sau cu oțel inoxidabil, iar ușile trebuie prevăzute cu garnituri de amiantă, de neopren sau de teflon (7.001).

După ce a vizitat și a expertizat prin luări de probe presupusele "camere de gazare" de la Auschwitz-Birkenau și din alte lagăre din Est, Leuchter ajunge la următoarele concluzii: (12.001 cu privire la crematoriile 1 și 2 de la Auschwitz): *«Inspectarea la fața locului a acestor construcții arată că instalațiile ar fi fost extrem de prost și de periculos concepute dacă ele ar fi trebuit să servească drept camere de gazare. Nimic nu corespunde acestui scop.*

Krema I este învecinat cu clădirea spitalului S.S. de la Auschwitz și este dotat cu drene de canalizare care se varsă în principalul canal de scurgere al lagărului, ceea ce ar fi permis gazului să se infiltreze în toate clădirile lagărului (12.002). Cât despre Maydanek: clădirea nu putea fi folosită în scopul care i se atribuie și nu corespunde nici chiar necesităților minime ale construcției unei camere de gazare.»

Leuchter a tras concluzia că nu era îndeplinită nici una din condițiile obligatorii pentru niște camere de gazare. Oricine ar fi lucrat acolo și-ar fi pus în pericol propria viață, ca și pe cea a celor din jur (32.9121). Nu există nici un mijloc de ventilație, nici de distribuție a aerului, nici vreo modalitate

ROGER GARAUDY

de a adăuga alte instalații impuse de folosirea gazului Zyklon B (33.145).

«După ce a trecut în revistă întreg materialul de documentare și a inspectat toate amplasamentele de la Auschwitz, Birkenau și Maydanek, autorul consideră că probele sunt zdrobitoare: în nici unul din aceste locuri nu au existat camere de gazare.»

Sursă: Făcut la Malden, Massachusetts, la 5 aprilie 1988.

Fred Leuchter Jr., Inginer șef.

La procesul de la Toronto, avocatul Christie a arătat în ce măsură realitatea posibilităților chimice și tehnice era în contradicție cu declarațiile martorilor. Iată trei exemple:

a) Rudolf Höss, în "Commandant d'Auschwitz", p. 198, scrie:

«Ușa era deschisă la o jumătate de oră după introducerea gazului și după ce ventilația l-a reîmprospătat. Munca de ridicare a cadavrelor începea imediat.»

«Această sarcină era îndeplinită cu indiferență, ca și cum făcea parte dintr-o muncă cotidiană. Târând cadavrele, ei mâncau sau fumau.»

«Deci nu purtau nici măcar mască?» întreabă avocatul Christie (5-1123).

Nu este posibilă manipularea cadavrelor care tocmai au fost în contact cu Zyklon B în următoarea jumătate de oră, și cu atât mai puțin nu este posibil să mănânci, să bei sau să fumezi... Trebuie cel puțin zece ore de ventilație ca pericolul să dispară.

b) Avocatul Christie a produs documentul PS 1553 de la Nuremberg, care avea în anexă mai multe facturi. Hilberg a trebuit să admită că la Oranienburg fusese trimisă aceeași cantitate de Zyklon B ca și la Auschwitz, și chiar în aceeași zi.

Ori Hilberg arată că la Oranienburg era «un lagăr de concentrare și un centru administrativ, unde nimeni, după cunoștința sa, nu a fost gazat».

Prelevările și expertiza lui Leuchter arată chiar că urmele de acid cianhidric din Zyklon B sunt mult mai importante în sălile despre care se știe în mod sigur că erau rezervate dezinfectării, decât cele din presupusele "camere de gazare".

«Ne-am fi putut aștepta la detectarea unei concentrații mult mai ridicate de cianură în eșantioanele prelevate din primele camere de gazare (datorită cantității mai mari de gaz utilizat, conform surselor, în aceste încăperi) decât în eșantionul de control. Cum în realitate este exact invers, se impune concluzia (...) că aceste instalații nu erau camere de gazare.»

Sursă: Raport Leuchter (op. Cit.) 14.006.

Această concluzie este parțial confirmată de contra-expertiza de la Cracovia efectuată de Institutul de expertize medico-legale din Cracovia, între 20 februarie și 18 iulie 1990, și ale cărei rezultate au fost comunicate Muzeului prin scrisoarea din 24 septembrie 1990.

Sursă: Referința Institutului 720.90. Referința Muzeului 1-82523/51/1860.89.

Este adevărat că turiștilor li se arată, dacă nu funcționarea, cel puțin reconstituiri mai mult sau mai puțin bine meșterite ale "camerelor de gazare", chiar și acolo unde este dovedit că nu au funcționat niciodată, ca la Dachau.

c) Leuchter a examinat locurile care, după hărțile oficiale de la Birkenau, fuseseră utilizate de către naziști drept "gropi de incinerare" pentru a se debarasa de cadavre. Cele mai multe dintre textele literaturii Holocaustului le descriu drept niște gropi de aproximativ 6 picioare adâncime... În privința acestor gropi, cel mai remarcabil aspect este acela că nivelul apei freactice se afla la un picior și jumătate de la suprafață. Leuchter a subliniat că era imposibil să fie arse corpuri sub apă. Și nu există nici un motiv să credem că lucrurile se schimbaseră după război, căci literatura Holocaustului descrie Auschwitz și Birkenau ca fiind

construite pe o mlaștină (32.9100, 9101). Există cu toate acestea, în expoziție, fotografii ale acestor pretinse "gropi de incinerare".

În ce privește crematoriile în aer liber, în "gropi de incinerare", «*Birkenau este construit pe o mlaștină. Toate aceste amplasamente aveau apă la aproximativ 60 cm. de la suprafață. Opinia autorului acestui raport este că nu au existat niciodată gropi de incinerare la Birkenau.*» (14.008)

Un document prețios pentru studiul obiectiv al complexului Auschwitz-Birkenau, plecând de la documente incontestabile, în special al acestor faimoase incinerări în aer liber al căror "fum întuneca întregul cer" după atât de numeroase mărturii, va fi fost seria de fotografii aeriene de la Auschwitz și Birkenau făcute de aviația americană și publicate de Americanii Dino A. Brugioni și Robert C. Poirier ("The Holocaust revisited: A Retrospective Analysis of the Auschwitz Birkenau Extermination Complex." C.I.A. februarie 1979. Washington D.C.).

În ciuda comentariului analiștilor de la C.I.A., comentariu care se vrea ortodox, nu găsim nimic în aceste fotografii care să corespundă acelui infern de foc, între mai și august 1944, ale cărui flăcări înghițeau – se încearcă a ni se spune – până la 25.000 de cadavre pe zi, mai ales datorită deportării evreilor unguri. Fotografiile aeriene (din 26 iunie și 25 august 1944) nu arată nici cea mai mică urmă de fum. De altfel, nici concentrări de mase de oameni și nici activități speciale în zonă.

L'Album d'Auschwitz, culegere de 189 de fotografii, luate chiar în lagărul de la Birkenau în aceeași perioadă, însoțite de o introducere de Serge Klarsfeld și un comentariu de J.C. Pressac, prezintă 189 de scene din viața concentraționară la venirea unui convoi de deportați din Ungaria. Nici acolo, nimic, absolut nimic care să poată confirma o exterminare în masă sau una sistematică.

Dimpotrivă, foarte multe fotografii care permit formarea unei imagini de ansamblu a locului, nu numai că nu conțin nimic care să confirme această exterminare, dar în plus exclud posibilitatea ca o atare operație să fi avut loc în acel moment în vreun loc "secret" al lagărului. Comentariul lui J. C. Pressac, prin extrapolările manifeste la care se dedă, face vizibil și palpabil mecanismul falsificării probelor.

Sursă: *L'Album d'Auschwitz*, Ed. de Seuil pour l'édition et la traduction française. Paris 1983. 221 pag.

Însă canadianul John C. Ball, specialist în interpretarea fotografiilor aeriene, este cel care pare să fi reunit cele mai multe documente fotografice originale și să fi făcut cu competență o analiză riguroasă. Concluziile sale sunt în contradicție cu istoria oficială.

Sursă: "Air Photo Evidence". Ball Resource limited.

Suite 160.7231 120 th street Delta, B. C. Canada. 4C6PS. 1992

Amsamblul problemelor tehnice a fost discutat în timpul procesului lui Ernst Zündel de la Toronto, unde cele două părți s-au putut exprima în mod liber și complet. Darea de seamă a acestui proces este deci o sursă excepțională pentru orice istoric onest, pentru că ea permite să se ia cunoștință de toate tezele avansate asupra acestui subiect și de toate elementele controverselor. Declarațiile unora și ale celorlalți sunt cu atât mai prețioase și semnificative cu cât fiecare vorbește sub controlul criticii imediate a celeilalte părți.

Un detaliu care pare și el de o importanță decisivă: la 5 și 6 aprilie 1988, directorul Crematoriului din Calgary (Canada), Yvan Lagacé, ale cărui crematorii sunt de un tip și de o concepție apropiate celor de la Birkenau – totuși construite în 1943 – a putut prezenta ansamblul constrângerilor de ordin tehnic și necesităților de întreținere ale acestui tip de cuptoare de incinerare. El a vorbit de obligativitatea unor pauze de răcire între incinerări, fără de care învelișurile ignifuge ale cuptoarelor se deteriorează.

I s-a cerut lui Lagacé să-și dea cu părerea asupra evaluării pe care Raul Hilberg, în cartea sa *La destruction des juifs d'Europe* (2eme éditions, p. 978), o face asupra randamentului celor 46 de cuptoare din cele 4 crematorii de la Birkenau.

Hilberg pretinde:

«*Randamentul teoretic zilnic al celor 4 crematorii de la Birkenau era de peste 4.400 de cadavre, dar cu opriri și încetiniri, practic cifra realizată era inferioară.*»

Lagacé a declarat că această afirmație era “absurdă” și “nerealistă”. A pretinde că 46 de cuptoare puteau arde peste 4.400 de corpuri într-o zi este grotesc. Bazându-se pe propria sa experiență, Lagacé a afirmat că la Birkenau puteau fi incinerate 184 de corpuri pe zi.

Sursă: Procesul de la Toronto, 27-136 la 738.

Cu siguranță, nu este o carte precum cea a lui Pressac: *Les Crématoires d'Auschwitz. La machinerie du meurtre de masse* (Paris, 1993), care nu consacră decât un capitol de 20 de pagini (din 147) “camerelor de gazare”, și care nici măcar nu citează raportul Leuchter pe care, în 1990, (finanțat tot de fundația Klarsfeld) îl “respinge”, astfel că nimeni n-a mai îndrăznit să se refere la el.

Atâta timp cât, între specialiști de competențe egale, nu va avea loc o dezbatere științifică și publică asupra raportului inginerului Fred Leuchter și asupra contraexpertizei de la Cracovia, efectuată în 1990, la cererea autorităților muzeului de la Auschwitz, și cât timp amsamblul pieselor dezbaterii asupra “camerelor de gazare” nu vor face obiectul unei discuții libere, asupra acestui subiect va exista mereu îndoială și chiar scepticism.

Până acum, în fața contestatarilor istoriei oficiale, singurele argumente folosite au fost: refuzul de a discuta, atentatul, cenzura și represiunea.

3. Mitul celor “șase milioane” (Holocaustul)

«*Genocid: distrugere metodică a unui grup etnic prin exterminarea indivizilor săi.*»

Dictionarul Larousse

«*După modelul promisiunii divine conținute în Biblie, Genocidul este un element de justificare ideologică pentru creșterea statului Israel.*»

Tom Segev, *Le septieme million*, Ed. Liana Levi, 1993, p. 588.

Trei termeni sunt folosiți adesea pentru a defini tratamentul la care au fost supuși evreii de către nazism: Genocid, Holocaust, Shoah.

Termenul “Genocid” are un sens precis, prin chiar etimologia sa: exterminarea unei rase. De presupus că există o “rasă” iudaică, cum pretindea rasismul hitlerist și cum încă susțin conducătorii israelieni.

A existat, în cursul războiului, un “genocid” al evreilor?

Termenul de “genocid”, în toate dicționarele are un sens precis. Dicționarul Larousse dă, de exemplu, această definiție: «*Genocid: Distrugere metodică a unui grup etnic prin exterminarea indivizilor săi.*»

ROGER GARAUDY

Această definiție nu se poate aplica literă cu literă decât în cazul cuceririi Canaanului de către Iosua, când ni se spune pentru fiecare oraș cucerit: «*Nu a mai rămas în el nici un supraviețuitor*» (de exemplu în Numerii XXI, 35).

Cuvântul a fost folosit deci la Nuremberg într-un mod absolut abuziv deoarece nu era vorba de distrugerea unui întreg popor cum a fost cazul “exterminărilor sacre” ale Amaleciților, Cananeenilor și ale altor popoare încă, despre care cartea lui Iosua spune, de exemplu, că la Hebron și la Eglon «*el nu a lăsat nici un supraviețuitor*» (Iosua X, 37) sau la Hagor «*i-au trecut pe toți prin ascuțișul sabiei ...nu au lăsat pe nimeni în viață*» (Iosua XI, 14).

Din contră, iudaismul (definirea sa ca “rasă” aparține vocabularului hitlerist) a cunoscut o înflorire considerabilă în lume după 1945.

Fără îndoială, evreii au fost una din țintele preferate ale lui Hitler, în virtutea teoriei sale rasiste a superiorității “rasei ariene”, ca și datorită asocierii sistematice pe care el o făcea între evrei și comunism, considerat principalul său dușman (așa cum o dovedesc executarea a mii de comuniști germani și apoi, în cursul războiului, înverșunarea sa împotriva prizonierilor “slavi”). Pentru acest amalgam el crease termenul de “iudeo-bolșevism”.

De la crearea partidului său “național-socialist” el avușese în vedere nu doar să extirpe comunismul, ci și să alunge toți evreii, mai întâi din Germania, apoi din întreaga Europă, când i-a devenit stăpân. Și asta în modul cel mai inuman: pe de o parte prin emigrare, apoi prin expulzare și, în timpul războiului, prin încarcerarea în lagăre de concentrare, inițial în Germania, apoi prin deportarea lor mai întâi în Madagascar, care ar fi constituit un vast ghetto pentru evreii europeni, apoi spre est, în teritoriile ocupate; mai ales în Polonia, unde slavi, evrei, țigani au fost decimați atât prin muncă silnică în folosul producției de război, cât și de teribile

epidemii de tifos de a căror amploare stau mărturie numărul mare de cuptoare crematorii.

Care a fost cumplitul bilanț al acestei înverșunări hitleriste împotriva victimelor sale politice sau rasiale?

Acest al doilea război mondial a făcut 50 milioane de morți, din care 17 milioane de sovietici și 9 milioane de germani. Polonia, celelalte țări ocupate din Europa, precum și milioanele de soldați din Africa sau din Asia mobilizați pentru acest război care, ca și primul, se născuse din rivalitățile occidentale, au plătit un greu tribut de morți.

Dominația hitleristă a fost deci altceva decât un vast “pogrom” căruia evreii i-ar fi fost, dacă nu singurii, cel puțin principalele victime, cum azi încearcă să acrediteze o anumită propagandă. El a fost o catastrofă umană care, din nefericire, nu este fără precedent, căci Hitler a aplicat unor albi ceea ce coloniștii europeni aplicau, de cinci secole, “oamenilor de culoare”, de la indienii americani, care, din 80 de milioane, 60 au fost decimate (de altfel tot prin muncă forțată și prin epidemii și mai puțin prin folosirea armelor), până la africani, dintre care 10-20 de milioane au fost deportați în cele două Americi, iar cum negustorii de sclavi ucideau 10 pentru a captura unul, “traficul” a costat Africa între 100 și 200 de milioane de morți.

Mitul era profitabil pentru toată lumea: a vorbi despre «*cel mai mare genocid din istorie*» însemna, pentru colonialiștii occidentali, să facă uitate propriile lor crime (decimarea Indienilor din America și traficul cu sclavii africani); pentru Stalin, trecerea cu buretele peste represiunile sale sălbatice.

Pentru conducătorii anglo-americani, după masacrul de la Dresda din 13 februarie 1945, care a făcut să piară în flăcările bombelor cu fosfor, în câteva ore, 200.000 de civili, fără nici o rațiune militară, deoarece armata germană bătea în

retragere pe întreg frontul de Est în fața ofensivei fulgerătoare a sovieticilor, care în ianuarie erau deja pe Oder.

Cu atât mai mult pentru Statele Unite, care erau pe cale de a lansa asupra orașelor Hiroșima și Nagasaki bombe atomice, făcând «mai mult de 200.000 de morți și aproape 150.000 de răniți condamnați la un sfârșit mai mult sau mai puțin îndepărtat».

Sursă: Paul-Marie de la Gorce, 1939-1945. *Une guerre inconnue*, Ed. Flammarion, Paris, 1995, p. 535.

Scopurile nu erau militare, ci politice. Churchill scria, prin 1948, în cartea sa *La Deuxième guerre mondiale* (volumul VI): «Ar fi fals să presupunem că soarta Japoniei a fost decisă de bomba atomică».

Amiralul american William A. Leahy, în cartea sa: *I was there* ("Eram acolo") confirmă: «După părerea mea, folosirea acestei arme barbare n-a fost de mare ajutor în războiul împotriva Japoniei».

Într-adevăr, Împăratul Japoniei, Hirohito, angajase deja negocieri pentru predarea țării sale, din 21 mai 1945, pe lângă Uniunea Sovietică (care nu era încă în război cu Japonia), prin intermediul Ministrului său de externe și a ambasadorului sovietic Malik. «Prințul Konoye a fost rugat să se pregătească să meargă la Moscova pentru a negocia direct cu Molotov.»

Sursă: Paul-Marie de la Gorce, *op. cit.*, p. 532

«La Washington se cunoșteau perfect intențiile japoneze: "Magic" raporta despre corespondența între Ministerul de Externe și corespondentul său de la Moscova.»

Sursă: *Ibidem*, p. 533

Obiectivul urmărit nu era deci militar, ci politic, cum o mărturisea ministrul american al Aerului, Finletter, explicând că folosirea bombelor atomice avea drept scop «să facă Japonia "knok-out" înainte de intrării Rusiei în război».

Sursă: *Saturday Review of Literature*, 5 iunie 1944.

Amiralul american Leahy concluzionează (*op. cit.*): «Folosind primii bomba atomică, ne-am coborât la nivelul

moral al barbarilor din Evul Mediu ...această nouă și teribilă armă, care servește unui război necivilizat, este o barbarie modernă, nedemnă de creștini.»

Astfel toți acești conducători, pe care un adevărat "Tribunal Internațional" format de țări neutre i-ar fi așezat pe banca criminalilor de război alături de Goering și de banda sa, au descoperit în "camerele de gazare", în "genociduri" și "holocausturi", un alibi nesperat pentru a "justifica", dacă nu pentru a șterge, propriile lor crime împotriva umanității.

Istoricul american W. F. Albright, fost Director al American School of Oriental Research, scrie în principala sa carte de sinteză, *De l'âge de pierre a la chrétienté. Le monothéisme et son évolution* (traducere franceză, Ed. Payot, 1951), după ce justifică "exterminările sacre" ale lui Iosua din timpul invaziei în Canaan, «noi ceilalți, Americani, avem poate ...mai puțin dreptul de a-i judeca pe Israeliți ...pentru că noi am exterminat ...mii de Indieni în toate colțurile marii noastre țări și i-am adunat pe cei care rămăseseră în mari lagăre de concentrare» (p. 205).

Termenul *Holocaust*, aplicat aceleiași drame după anii '70 plecând de la cartea lui Elie Wiesel *La Nuit* (1985) și popularizat de titlul filmului "Holocaust", marchează și mai bine încă voința de a face din crima comisă contra evreilor un eveniment excepțional, care nu suportă comparație cu masacrele împotriva celorlalte victime ale nazismului și nici cu o altă crimă din istorie, căci suferințele lor și morții lor aveau astfel un caracter sacru. Dicționarul "Larousse universel" (2 volume, Paris, 1969, p.772) definește astfel "holocaustul": «Sacrificiu folosit la evrei, în care victima era în întregime consumată de foc».

Martiriul evreilor devenea astfel ireductibil la oricare altul: prin caracterul său sacru el era integrat în planul divin precum Crucificarea lui Iisus în teologia creștină, inaugurând astfel o nouă epocă. Ceea ce va permite unui rabin să spună:

«Crearea statului Israel este răspunsul lui Dumnezeu la Holocaust».

Pentru a justifica acest caracter sacru al Holocaustului era necesar să fi avut loc o *exterminare totală* și o *organizare industrială inedită a execuțiilor*, apoi *incinerarea*.

Exterminare totală. Trebuia pentru aceasta să fi fost luată în considerare o *soluție finală* a problemei evreiești care să fi fost *exterminarea*.

Ori nu a putut fi produs vreodată nici un text care să ateste că «soluția finală» a problemei evreiești era, pentru naști, exterminarea.

Antisemitismul lui Hitler este legat, de la primele sale discursuri, de lupta împotriva bolșevismului (el folosește constant expresia «iudeo-bolșevism»); primele lagăre de concentrare pe care le-a construit erau destinate comuniștilor germani din care au pierit câteva mii, inclusiv șeful lor Thälmann.

Cât despre evrei, Hitler le-a adus acuzațiile cele mai contradictorii: mai întâi erau – spunea el – actorii cei mai activi ai revoluției bolșevice (Troțki, Zinoviev, Kamenev, etc.); în același timp erau, după el, capitaliștii cei mai exploatare ai poporului german.

Era important deci, după ce lichidase mișcarea comunistă și pregătise expansiunea Germaniei spre Est, în maniera cavalerilor teutoni, să distrugă Uniunea Sovietică, aceasta fiind, de la început și până la sfârșitul carierei sale, preocuparea sa centrală, obsesivă și care s-a manifestat prin ferocitatea sa față de prizonierii slavi (polonezi și ruși). El a creat chiar, în timpul războiului împotriva URSS, niște «Einsatzgruppen», adică unități însărcinate în mod special să lupte împotriva partizanilor sovietici și să-i omoare pe comisarii lor politici, chiar prizonieri. Printre aceștia mulți evrei eroici, ca și tovarășii lor slavi, au fost masacrați.

Ceea ce probează limitele propagandei despre «antisemitismul sovietic». Nu se poate pretinde că sovieticii îi îndepărtau pe evrei din posturile importante și în același timp să se afirme că evreii constituiau majoritatea «comisarilor politici» ai partizanilor pe care «Einsatzgruppen» erau însărcinate să la distrugă. Căci este greu de imaginat că o atare responsabilitate – conducerea acțiunilor de partizani în spatele liniilor inamice (unde dezertarea și colaborarea erau cele mai la îndemână) – ar fi fost încredințată evreilor în care nu se avea încredere ...

În ce privește masa evreilor germani, apoi europeni atunci când Hitler devine stăpânul continentului, una din ideile cele mai monstruoase ale naștilor a fost aceea de a goli Germania și apoi Europa de ei (judenrein).

Hitler a procedat pe etape.

- Într-o primă etapă a fost preocupat de a le organiza *emigrarea* în condiții care îi permiteau să-i spolieze pe cei mai bogați. (Și am văzut cum conducătorii sioniști ai «Haavarei» vor colabora în mod eficace la această inițiativă, promițând în schimb, să împiedice boicotarea Germaniei hitleriste și să nu participe la mișcarea antifascistă.)

- A doua etapă a urmărit pur și simplu *expulzarea* lor, urmând planul de a-i trimite pe toți într-un ghetto mondial: după capitularea Franței în insula Madagascar, care trebuia să treacă sub control german după ce Franța i-ar fi despăgubit pe foștii rezidenți francezi. Proiectul a fost abandonat nu atât datorită reticențelor Franței, cât datorită importanței tonajului vaselor ce ar fi fost necesare acestei operațiuni, pe care în timp de război Germania nu le putea consacra acestui scop.

- Ocupația hitleristă a estului Europei, mai ales a Poloniei, a făcut posibilă atingerea «*soluției finale*»: golirea Europei de evreii săi prin deportarea acestora în acele lagăre din afară. Aici au îndurat ei cele mai grele suferințe, nu doar cele ale oricărei populații civile în timp de război – cum sunt

cele create de bombardamentele aeriene, de foametea și privațiunile de tot felul, de marșuri forțate pentru evacuarea centrelor, mortale pentru cei mai slabi – ci și munca forțată în condițiile cele mai inumane, pentru a servi efortului de război german (Auschwitz-Birkenau era, de exemplu, centrul cel mai activ al industriilor chimice ale *I. G. Farben*). În sfârșit epidemiile, în special tifosul, au făcut ravagii înspăimântătoare într-o populație concentraționară subalimentată și epuizată.

Este oare deci necesar să se recurgă la alte metode pentru a explica teribila mortalitate care a lovit victimele unor asemenea tratamente și apoi să se exagereze nemăsurat cifrele, cu riscul de a fi obligați apoi a le revizui, reducându-le? ... și, de exemplu, a fi constrânși:

- la schimbarea inscripției de la Auschwitz-Birkenau pentru a reduce numărul morților de la patru milioane la un milion;
- la schimbarea inscripției "camerei de gazare" de la Dachau, pentru a preciza că ea nu a funcționat niciodată;
- sau a celei de la "Vélodrome d'Hiver" din Paris, care precizează că numărul evreilor închiși acolo a fost de 8.160 și nu de 30.000, cum indica placa inițială care a fost retrasă.

Sursă: *Le Monde*, 18 iulie 1990, p.7.

Nu este vorba de a stabili o contabilitate macabră.

Asasinarea unui singur nevinovat, fie că este el evreu sau nu, constituie deja o crimă împotriva umanității. Dar dacă numărul victimelor nu are, în această privință, nici o importanță, de ce cramponarea, de mai bine de o jumătate de secol, de cifra fatidică de *șase milioane*, în timp ce nu se consideră de neatinș numărul victimelor *neevreiești* de la Katyn, de la Dresda, sau de la Hiroșima și Nagasaki, pentru care nu a existat niciodată un *număr de aur*, prin comparație cu cifra de *șase milioane* care a fost sacralizată, cu toate că mereu a trebuit revizuit și scăzut acest număr ce privea o

singură categorie de victime, ale cărei nedrepte suferințe sunt incontestabile.

Doar pentru lagărul Auschwitz-Birkenau:

• 9 milioane spunea, în 1955, filmul lui Alain Resnais "Nuit et Brouillard", de altfel foarte frumos și emoționant.

• 8 milioane conform *Documents pour servir l'Histoire de la guerre. Camps de concentration*, Office français d'édition, 1945, p.7.

• 4 milioane conform raportului sovietic căruia Tribunalul de la Nuremberg i-a dat valoare de *probă autentică* în virtutea articolului 21 al statutelor sale care stipula: «*Documentele și rapoartele oficiale ale comisiilor de anchetă ale guvernelor aliate au valoare de probe autentice*». Același articol 21 proclama: «*Acest tribunal nu va cere să fie adusă proba faptelor de notorietate publică. El le va considera drept incontestabile*».

• 2 milioane conform istoricului Léon Poliakov, în al său *Bréviaire de la haine*, Calman Lévy, 1974, p.498.

• 1.250.000, conform istoricului Raul Hilberg în *La Destruction des Juifs d'Europe* (ediția în engleză, Holmes and Mayer, 1985, p. 895)

Or iată că la capătul unor lungi cercetări istorice, făcute de savanți de toate originile sub presiunea criticilor revizionști, directorul Institutului de istorie contemporană de la C.N.R.S., François Bédarida, rezumă cercetările sale într-un articol apărut în *Le Monde* și intitulat: «*L'évaluation des victimes d'Auschwitz*»:

«*În memoria colectivă s-a înstăpânit cifra de patru milioane – cea care, pe baza unui raport sovietic, figura până acum la Auschwitz pe monumentul ridicat în memoria victimelor nazismului – în timp ce la Ierusalim muzeul Yad Vashem indică o cifră ce depășește foarte mult realitatea.*

Totuși, de la sfârșitul războiului, s-a pus pe lucru memoria savanților. Din aceste minuțioase și răbdătoare

investigații a rezultat că cifra de patru milioane, nesprijinindu-se pe nici o bază serioasă, nu putea fi reținută.

Tribunalul, cel puțin, se sprijinise pe o afirmație a lui Eichmann, care susținea că politica de exterminare provocase moartea a șase milioane de evrei, din care patru milioane în lagăre. Dacă acum ne raportăm la lucrările cele mai recente și la statisticile cele mai fiabile – este cazul cărții lui Raul Hilberg, *“La Destruction des Juifs d'Europe”* (Fayard, 1988) – se ajunge la în jur de un milion de morți la Auschwitz. Un total coroborat asupra unui număr de victime oscilând între minimum 950.00 și maximum 1,2 milioane.»

Sursă: *Le Monde*, 23 iulie 1990

După ce în mod oficial a fost redus de la 4 milioane la 1 milion, numărul victimelor de la Auschwitz-Birkenau, s-a continuat totuși să se repete cifra globală de 6 milioane¹ de evrei exterminați, folosindu-se această ciudată aritmetică:

$$6 - 3 = 6$$

Această serie de evaluări privește numai lagărul de la Auschwitz. O demonstrație de același fel ar putea fi făcută și pentru alte lagăre.

De exemplu, câți morți au fost la Maydanek?

- 1.500.00 după Lucy Dawidowicz în *The War against the Jews*, Penguin Books, 1987, p.191.

- 300.000 după Lea Rosch și Eberhard Jaeckel în *Der Tod ist ein Meister im Dritten Reich*, Ed. Hiffmann und Campe, 1991, p. 217.

- 50.000 după Raul Hilberg (op. Cit.)

Și atunci se pune o întrebare : Nu înseamnă să servești propaganda neo-naziștilor germani (sau în Franța, un anume partid de extremă dreaptă) când furnizezi acest argument:

¹ The American Jewish Year Book, nr. 5702, din 22 septembrie 1941 la 11 septembrie 1942, vol. 43, publicat la Philadelphia de The Jewish Publication Society of America, indică la pagina 666 că, după expansiunea nazistă maximă, până în Rusia, și socotindu-i și pe cei rămași în Germania, în 1941, existau în Europa supusă Germaniei 3.110.722 (!) evrei.

Cum să fi fost exterminați atunci 6 milioane?

«Dacă ați mințit în ce privește numărul victimelor evreiești, de ce să nu fi exagerat și crimele lui Hitler?»

Nu se combate minimalizarea criminală a ororii naziste prin minciuni pioase, ci prin adevăr, care este cel mai bun acuzator al barbariei.

La fel, variantele tulburătoare asupra mijloacelor de asasinare a evreilor pot, de asemenea, naște îndoială:

- *New York Times*, din 3 iunie 1942 vorbește de o “clădire de execuție” unde erau împușcați 1.000 de evrei pe zi.

- La 7 februarie 1943, același ziar vorbește de “stații de infectare a sângelui” în Polonia ocupată.

- În decembrie 1945, în cartea sa *Der letzte Jude aus Polen*, Europa-Verlag, Zürich, New York, p. 290 și următoarele, Stefan Szende îi bagă pe evrei într-o imensă piscină care este conectată la un curent de înaltă tensiune pentru a-i executa. El concluzionează: «*Problema executării a milioane de oameni era rezolvată.*»

- Documentul P. S. 3311 de la Nuremberg, din 14 decembrie 1945, indică într-un proces-verbal că victimele erau opărite în “camere cu vapor fierbinți”.

- Două luni și jumătate mai târziu (februarie 1946) același Tribunal înlocuiește camerele cu vapor de apă prin camere de gazare. În 1946 Simon Wiesenthal adaugă o variantă a camerelor de execuție: ele aveau scurgeri pentru a aduna grăsimea evreilor asasinați pentru a face din ea săpun. Fiecare bucată de săpun purta inscripția RJF (grăsime pură evreiască). În 1958, în cartea sa *La Nuit*, nu face nici o aluzie la camerele de gazare dar, în traducerea germană (ed. Ullstein), cuvântul “crematoriu” nu este tradus prin *Krematorium*, ci prin “cameră de gazare”.

Au existat și alte versiuni: cea a morții prin varul răspândit în vagoane, datorată polonezului Jan Karski, autorul cărții *Story of a secret State*, ed. The Riverside Press,

Cambridge (tradusă în franceză sub titlul *Un Témoignage devant le Monde*. Ed. Self, Paris, 1948).

Dar cele două versiuni cele mai mediatizate de televiziune, presă, manualele școlare sunt execuția cu Zyklon B și, pe de altă parte, camioanele care ucideau cu ajutorul gazelor de eșapament ale motoarelor Diesel.

Tot ce se poate spune – tot pentru a nu da apă la moară propagandei admiratorilor lui Hitler – este că nici o expertiză nu a fost ordonată, nici de Tribunalul de la Nuremberg, nici de un alt tribunal ce a avut de judecat apoi criminali de război, pentru a stabili în mod definitiv care a fost arma crimei.

*
* *

Un alt exemplu deplorabil, lagărul de la Dachau. Filmul despre atrocitățile naziste proiectat la Nuremberg în cursul procesului a arătat o singură “cameră de gazare”. Era cea de la Dachau. Vizite pentru turiști și pentru elevii de școală au fost organizate la Dachau. Astăzi, o discretă pancartă arată că nimeni nu a putut fi gazat acolo deoarece “camera de gazare” n-a fost niciodată terminată. Vizitatorului sau pelerinului i se arată acum că gazările au avut loc în est, în afara teritoriului Germaniei de dinainte de război.

Un comunicat al lui Martin Broszat, membru al Institutului de istorie contemporană din Munchen, publicat la 19 august 1960 în *Die Zeit*, recunoștea într-adevăr: «Nici la Dachau, nici la Bergen-Belsen, nici la Buchenwald, evreii sau alți deținuți nu au fost gazați¹ ... Nimicirea masivă a evreilor

¹ Contrazicând astfel o dată în plus “deciziile” de la Nuremberg care se fondau pe existența “gazărilor” în aceste lagăre. Martin Broszat a devenit, în 1972, Director al Institutului de istorie contemporană din Munchen. Desălușirea era cu atât mai importantă cu cât o mulțime de “mărturii” și de “martori oculari” afirmaseră existența camerelor de gazare în aceste lagăre și o punere în scenă “de reconstituirea” “camerei de gazare” de la Dachau era documentul care impresionă cel mai puternic vizitatorii. La Tribunalul de la Nuremberg, Sir Harley Shawcross, la 26 iulie 1946, menționa «camere de gazare nu doar la Auschwitz și la Treblinka, dar și la Dachau ...» (TMI, tome 19, p. 4563).

prin gazare a început în 1941-1942 ... înainte de toate în teritoriul polonez ocupat (dar nicăieri în fostul Reich): la Auschwitz-Birkenau, la Sobibor, la Treblinka, Chelmo și Belzec.»

Ori au existat tot atâția “martori” oculari ai “gazărilor” în aceste lagăre din vest câți au existat și pentru lagărele din est.

Nu se dau, în acest fel, argumente tuturor acelor care doresc să-l reabiliteze pe Hitler întrebând, de exemplu, de ce au trebuit respinse poveștile “martorilor oculari” din lagărele din vest și considerate ca adevărate cele ale supraviețuitorilor lagărelor din est?

Înseamnă să le furnizezi argumente pentru a pune la îndoială realitatea indubitabilă a persecuțiilor, a suferințelor și a omorurilor comise asupra evreilor și a altor opozanți ai regimului nazist, ca de exemplu comuniștii germani care i-au fost primele victime, din 1933, și pentru care au fost create primele lagăre de concentrare.

Pe lângă bombardamentele care loveau fără alegere populațiile țărilor aflate în război, munca forțată asemănătoare celei a sclavilor, permanentele transferuri efectuate în condiții inumane care lăsau mii de cadavre pe marginea drumurilor, subnutriția cea mai barbară, epidemiile de tifos care făceau ravagii, oare această tragedie are nevoie de o încoronare cu flăcări infernale pentru a da seamă de masacrarea evreilor de către ferocele antisemitism al naziștilor?

Ca urmare, este oare nevoie, pentru a menține cu tot prețul caracterul de excepționalitate al “Holocaustului” (exterminare sacrificială prin foc) să se agite spectrul “camerelor de gazare”?

În 1980, pentru prima oară caracterul unic al masacrării evreilor a fost repus în discuție de un ziarist celebru, Boaz Evron:

«...Ca și cum acest lucru ar veni de la sine, fiecare oaspete de marcă este dus în vizită obligatorie la Yad Vashem (...) pentru a-l face să înțeleagă bine sentimentele de culpabilitate care se așteaptă de la el.»

«Socotind că lumea ne urăște și ne persecută, ne credem exceptați de la necesitatea de a da socoteală de actele noastre față de ea.» Izolarea paranoică în raport cu lumea și cu legile ei poate conduce anumiți evrei la a trata pe neevrei drept sub-oameni, rivalizând astfel cu rasismul nazismului. Evron pune în gardă împotriva tendinței de a confunda ostilitatea arabilor cu antisemitismul nazist. «Clasa conducătoare a unei țări nu se poate distinge de propaganda sa politică, căci acesta este prezentată ca o parte a realității sale, scria el. Astfel, guvernele acționează într-o lume populată de mituri și de monștri pe care i-au creat chiar ele.»

Sursă: Boaz Evron: "Le génocide: un danger pour la nation" Iton 77, Nr. 21, mai-iunie 1980, p. 12 și urm.

Mai întâi, deși există în spiritul a milioane de oameni, a căror bună credință este indiscutabilă, confuzia între "cuptor crematoriu" și "cameră de gazare", existența, în lagărele hitleriste, a unui număr important de cuptoare crematorii pentru oprirea răspândirii epidemiilor de tifos, cuptorul crematoriu nu constituie un argument suficient: există cuptoare crematorii în toate marile orașe, la Paris, la Londra, în toate capitalele, și aceste incinerări nu semnifică în mod evident o dorință de a extermina populațiile respective.

A trebuit deci să se asocieze la cuptoarele crematorii "camerele de gazare" pentru a se întemeia dogma exterminării prin foc.

Prima exigență, elementară pentru a le demonstra existența, era de a produce dovada ordinului ce prescria această măsură. Or, nici în arhivele atât de minuțios ținute de autoritățile germane și cunoscute în totalitate de aliați după înfrângerea lui Hitler, nici în bugetele afectate acestei întreprinderi, nici în directivele privitoare la construcția și

funcționarea "armei crimei" nu s-a găsit nimic care să ateste existența unui asemenea ordin.

Este remarcabil că după ce s-a recunoscut în mod oficial că nu au existat ucideri prin gazare pe teritoriul fostului Reich, în ciuda nenumăratelor atestări ale "martorilor oculari", același criteriu al subiectivității martorilor n-a mai fost acceptat în ceea ce privește lagărele din Est, în special din Polonia. Chiar atunci când aceste mărturii erau umbrite de cele mai legitime suspiciuni.

Punerea în scenă de la Muzeul de la Dachau a permis înșelarea, nu numai a mii de copii care erau duși acolo pentru a învăța dogma Holocaustului, ci și a unor adulți, precum Părintele Morelli, dominican, care scrie în *Terre de détresse* (Ed. Bloud et Gay, 1947, p.15): «Mi-am pus ochii plini de groază pe sinistrul hublou de unde călăii naziști îi puteau vedea chircindu-se pe sărmanii gazați.»

Chiar și foștii deportați de la Buchenwald sau de la Dachau s-au lăsat sugestionati de legenda atât de grijuliu întreținută. Un mare istoric francez, Michael de Bouard, decan onorific al Facultății din Caen, membru al Institutului și fost deportat la Mauthausen, declara în 1986:

«În monografia despre Mauthausen pe care am făcut-o (...) în '54, în două rânduri am vorbit despre camera de gazare. Timpul reflecției o dată sosit, mi-am zis: unde am dobândit convingerea că exista o cameră de gazare la Mauthausen? Nu în timpul șederii mele în lagăr, căci nimeni nu bănuia că ar putea exista acolo; este vorba deci de un "bagaj" pe care l-am primit după război, asta este sigur. Apoi am remarcat că în textul meu – în timp ce majoritatea afirmațiilor mele se sprijineau pe referințe – privitor la camera de gazare nu aveam nici una ...»

Sursă: *Ouest-France*, 2 și 3 august 1986, p. 6

Jean Gabriel Cohn-Bendit scria deja: «Să luptăm pentru a fi distruse aceste camere de gazare ce sunt arătate turiștilor în lagăre unde acum se știe că nu au existat

niciodată, deoarece ne asumăm riscul de a nu mai fi crezuți nici despre ceea ce suntem siguri.»

Sursă: *Libération*, 5 martie 1979, p. 4

În filmul care a fost proiectat la Nuremberg tribunalului și tuturor acuzaților, singura cameră de gazare care a fost prezentată este cea de la Dachau.

La 26 august 1960, M. Broszat, în numele Institutului de istorie contemporană din Munchen, de obediență sionistă, scria în *Die Zeit* (p. 14): «*Camera de gazare de la Dachau nu a fost niciodată terminată și n-a funcționat niciodată.*»

Din vara anului 1973 o pancartă, montată în fața dușurilor, dă următoarea explicație: «*această cameră de gazare, camuflată în sală de dușuri, nu a fost niciodată pusă în funcțiune*», adăugând că prizonierii condamnați la gazare erau transferați în est.

Însă "camera de gazare" de la Dachau este singura care a fost prezentată în fotografie acuzaților de la Nuremberg, ca unul din locurile de exterminare masivă, iar acuzații au crezut acest lucru, cu excepția lui Goering și a lui Streicher.

4. Mitul unei "țări fără popor pentru un popor fără țară"

« Nu există popor palestinian... Nu este ca și cum noi am fi venit să-i dăm pe ușă afară și să le luăm țara. Ei nu există. »

Doamna Golda Meir.
Declarație pentru *Sunday Times*,
15 iunie 1969.

Ideologia sionistă se bazează pe un postulat foarte simplu: el este scris în Facerea (XV, 18-21): «*Domnul a încheiat legământ cu Avraam, zicând: Urmașilor tăi voi da pământul acesta, de la fluviul Egiptului până la fluviul cel mare al Eufratului.*»

Plecând de aici, fără a se întreba în ce constă Legământul, cui i-a fost făcută Promisiunea, sau dacă Alegerea era necondiționată, conducătorii sioniști, fie ei chiar agnostici sau atei, au proclamat: Palestina ne-a fost dată de Dumnezeu.

Statisticile, chiar ale guvernului israelian, arată că 15% dintre Israelieni sunt religioși. Aceasta nu împiedică ca 90% dintre ei să afirme că acest pământ le-a fost dat lor de Dumnezeu... în care ei nu cred.

Imensa majoritate a actualilor Israelieni nu împărtășește nici practica, nici credința religioasă, iar

diferitele "partide religioase" care, cu toate acestea, joacă un rol decisiv în statul Israel nu grupează decât o infimă minoritate a cetățenilor.

Acest aparent paradox este explicat de Nathan Weinstock în cartea sa *Le sionisme contre Israël*.

«Dacă obscurantismul rabinic triumfă în Israel, este pentru că mistică sionistă nu are coerență decât prin raportare la religia mozaică. Suprimați conceptele de "popor ales" și "țară promisă" și fundamentul sionismului se năruie. De aceea partidele religioase își trag în mod paradoxal forța din complicitatea sioniștilor agnostici. Coerența internă a structurii sioniste a Israelului a impus conducătorilor săi întărirea autorității clerului. Partidul social-democrat "Mapai", sub impulsul lui Ben Gurion, este cel care a introdus cursurile de religie obligatorii în programa școlară, și nu partidele confesionale.»

Sursă: *Le sionisme contre Israël*, Ed. Maspéro, 1969, p. 315

«Această țară există ca împlinirea unei promisiuni făcute chiar de Dumnezeu. Ar fi ridicol să-i cerem socoteală asupra legitimității sale. Aceasta este axioma de bază formulată de doamna Golda Meir.»

Sursă: *Le Monde*, 15 octombrie 1971.

«Această țară ne-a fost promisă și avem un drept asupra ei» repetă Beghin.

Sursă: Declarație a lui Beghin la Oslo, *Darvar*, 12 decembrie 1978.

«Dacă posedăm Biblia, dacă ne considerăm drept poporul din Biblie, ar trebui să posedăm de asemenea pământurile biblice, cele ale Judecătorilor și ale Patriarhilor, de la Ierusalim, Hebron, Jericho și din celelalte locuri.»

Sursă: Moshe Dayan, *Jerusalem Post*, 10 august 1967.

În mod foarte semnificativ, Ben Gurion evocă "precedentul" american, când într-adevăr, timp de un secol, frontiera a fost mișcătoare până la Pacific, unde a fost

proclamată "închiderea frontierei" în funcție de succesele "vânătorii de indieni" pentru a-i alunga și a le lua pământurile.

Ben Gurion spune foarte clar: «Nu este vorba de a menține statu-quo-ul. Noi avem de edificat un stat dinamic, orientat spre expansiune.»

Practica politică corespunde acestei teorii aparte: a lua pământul și a-i alunga pe locuitorii lui, așa cum a făcut-o Iosua, succesorul lui Moise.

Menahem Beghin, cel mai profund pătruns de tradiția biblică, proclama:

«Eretz Israel va fi redat poporului lui Israel. Pe de-a întregul și pentru totdeauna.»

Sursă: Menahem Beghin, *The Revolt: story of the Irgoun*, p. 335.

Astfel, dintr-o dată, statul Israel se plasează deasupra oricărei legi internaționale.

Impus la ONU, la 11 mai 1949, prin voința Statelor Unite, statul Israel nu a fost admis decât cu trei condiții:

1. Să nu se aducă nici o atingere statutului Ierusalimului.
2. Să li se permită Arabilor palestinieni să revină acasă.
3. Să fie respectate frontierele fixate prin decizia de partaj.

Vorbind despre această rezoluție a Națiunilor Unite asupra "partajului", deși adoptată cu mult înainte de admiterea sa în acest for, Ben Gurion declara:

«Statul Israel consideră că rezoluția Națiunilor Unite din 29 noiembrie 1947 este nulă și neavenită.»

Sursă: *New York Times*, 6 decembrie 1953.

Făcându-se ecoul tezilor mai devreme citate ale americanului Albright, asupra paralelei dintre expansiunile americană și sionistă, generalul Moshe Dayan scrie:

«*Luați Declarația de Independență americană. Nu conține nici o referire la limitele teritoriale. Nu suntem obligați să fixăm limitele statului.*»

Sursă: *Jerusalem Post*, 10 august 1967.

Politica corespunde foarte exact acestei legi a junglei: «Împărțirea» Palestinei în conformitate cu rezoluția Națiunilor Unite, nu a fost niciodată respectată.

Deja rezoluția de împărțire a Palestinei, adoptată de Adunarea Generală a Națiunilor Unite la 29 noiembrie 1947 (compusă atunci, într-o zdrobitoare majoritate, din statele occidentale), indica planurile Occidentului asupra «bastionului său avansat»: la acea dată Evreii constituiau 32% din populație și posedau 5,6% din terenuri; ei au primit 56% din teritoriu, cu pământurile cele mai fertile. Aceste decizii au fost obținute sub presiunea Statelor Unite.

Președintele Truman a exercitat o presiune fără precedent asupra Departamentului de Stat. Subsecretarul de stat, Summer Welles, scrie: «*Prin ordin direct sau indirect al Casei Albe funcționarii americani trebuiau să se folosească de presiuni directe sau indirecte... cu scopul de a asigura majoritatea necesară votului final.*»

Sursă: Summer Welles, *We need not fail*, Boston, 1948, p. 63.

Ministrul Apărării de atunci, James Forrestal, confirmă: «*Metodele utilizate pentru a exercita presiuni și a constrânge celelalte națiuni în interiorul Națiunilor Unite, au frizat scandalul.*»

Sursă: *Les mémoires de Forrestal*, N.Y., The Viking Press, 1951, p. 363.

A fost mobilizată și puterea monopolurilor private.

Dex Pearson, în *Chicago-Daily*, la 9 februarie 1948, face precizări, printre care și aceasta: «*Harvey Firestone, proprietarul plantațiilor de cauciuc din Liberia; acționează pe lângă guvernul liberian...*».

Din 1948, chiar și aceste decizii parțiale au fost violate.

Cum arabii protestau împotriva unor astfel de nedreptăți, respingându-le, conducătorii israelieni au profitat de acest lucru pentru a ocupa noi teritorii, în special Jaffa și Acra, astfel încât în 1949 sioniștii controlau 80% din țară iar 770.000 de Palestinieni fuseseră izgoniți.

Metoda folosită a fost cea a terorii.

Exemplul cel mai grăitor a fost cel de la Deir Yassin: la 9 aprilie 1948, printr-o metodă identică celei a naziștilor la Oradur, cei 254 locuitori ai acestui sat (bărbați, femei, copii, bătrâni) au fost masacrați de trupele «Irgun», al căror comandant era Menahem Beghin.

În cartea sa *La Révolte: Histoire de l'Irgoun*, Beghin scrie că nu ar fi existat un stat al lui Israel fără «Victoria» de la Deir Yassin (p. 162 a ediției engleze). El adaugă: «*Hagana efectua atacuri victorioase pe celelate fronturi... Cuprinși de panică, arabii fugeau strigând: Deir Yassin!*» (*Idem*, p.162, reluat de ediția franceză, p. 200).

Orice Palestinian care își părăsise domiciliul înainte de 1 august 1948 era considerat «absent».

Așa se face că cele 2/3 din pământurile posedate de arabi (70.000 ha din 110.000) au fost confiscate. Când în 1953 a fost promulgată legea asupra proprietății funciare, despăgubirea a fost fixată la valoarea terenurilor din 1950, însă între timp lira palestiniană se devalorizase de 5 ori.

În plus, după începutul imigrării evreiești, și tot în cel mai pur stil colonialist, terenurile au fost cumpărate de la proprietarii feudali («*efendi*») nerezidenți; astfel că, prin aceste aranjamente făcute fără ei între vechii lor stăpâni și noii ocupanți, țărani săraci au fost alungați de pe pământul pe care îl cultivau. Privăți de pământul lor, nu le-a rămas altceva de făcut decât să fugă.

Națiunile Unite numiseră un mediator, contele Folke Bernadotte. În primul său raport, contele Bernadotte scria: «*Ar fi o ofensă adusă principiilor elementare să fie*

împiedicate aceste victime nevinovate ale conflictului de a se întoarce la căminul lor, în timp ce imigranții evrei afluează în Palestina și, în plus, amenință, în mod permanent, să-i înlocuiască pe refugiații arabi înrădăcinați în acest pământ de secole.» El descrie «*jaful la scară mare practicat de sioniști și distrugerea satelor fără vreo necesitate militară aparentă.*»

Acest raport (U. N. Document A. 648, p. 14) a fost depus la 16 septembrie 1948. La 17 septembrie 1948, contele Bernadotte și asistentul său francez, colonelul Serot, erau asasinați de sioniști în Ierusalimul ocupat.

Sursă: Asupra asasinării contelui Bernadotte, vezi raportul generalului A. Lunstrom (care se găsea în mașina lui Bernadotte), raport adresat Națiunilor Unite în chiar ziua atentatului (17 septembrie 1948). Apoi cartea publicată de acest general la a 20-a comemorare a crimei, *L'assassinat du Comte Bernadotte*, tipărită în 1970 la Roma (ed. East. A. Fanelli), sub titlul *Un tributo alla memoria del Comte Folke Bernadotte*. Cartea lui Ralph Hewins, *Count Bernadotte, his life and work* (Hutchinson, 1948). Și în *hebdomadarul milanez Europa*, mărturisirile lui Baruch Nadel (citate în *Le Monde* din 4 și 5 iulie 1971).

Nu era prima crimă sionistă împotriva cuiva care le denunța impostura.

Lord Moyne, Secretar de Stat britanic la Cairo, declarase, la 9 iunie 1942, în Camera Lorzilor, că evreii de azi nu erau descendenții vechilor evrei și că nu puteau “revendica legitim” Țara Sfântă. Partizan al moderării imigrării în Palestina, a fost acuzat atunci de a fi «*inamic neînduplecat al independenței evreiești*».

Sursă: Isaac Zaar: *Rescue and liberation: America's part in the birth of Israël*, N. Y. Bloc Publishing Cy., 1954, p. 115

La 6 noiembrie 1944, Lord Moyne este ucis la Cairo de doi membri ai grupului Stern (al lui Itzac Shamir).

Mulți ani mai târziu, la 2 iulie 1975, *Evening Star* din Auckland a destăinuit că trupurile celor doi asasini executați au fost schimbate, contra a douăzeci de prizonieri arabi, pentru a fi înmormântate la “Monumentul Eroilor” de la

Ierusalim. Guvernul britanic a deplâns faptul că Israelul își onorează asasinii făcându-i eroi.

La 22 iulie 1946, aripa hotelului “Regele David” de la Ierusalim, în care se afla instalat statul-major militar britanic a explodat, provocând moartea a aproximativ 100 de persoane: englezi, arabi și evrei. Era opera Irgunului, a lui Menahem Beghin, care au și revendicat-o.

Statul Israel s-a substituit așadar vechilor colonialiști, și cu aceleași procedee: de exemplu, ajutorul agricol care permitea irigarea a fost distribuit în mod discriminatoriu, astfel încât ocupanții evrei au fost în mod sistematic favorizați: între 1948 și 1969, suprafața terenurilor irigate a crescut, pentru sectorul evreu, de la 20.000 la 164.000 ha, iar pentru sectorul arab de la 800 la 4.100 ha. Sistemul colonial a fost astfel perpetuat și chiar agravat: Dr. Rosenfeld, în cartea sa: *Les travailleurs arabes migrants*, publicată de Universitatea ebraică din Ierusalim în 1970, recunoaște că agricultura arabă era mai prosperă în timpul mandatului britanic decât astăzi.

Segregația se manifestă și în politica locuințelor. Președintele Ligii israeliene a Drepturilor Omului, dr. Israël Shahak, profesor la Universitatea ebraică din Ierusalim, în cartea sa *Le racisme de l'État d'Israël* (p. 57) arată că există în Israel orașe întregi (Carmel, Nazareth, Illith, Hatzor, Arad, Mitzphen-Ramen și altele) unde legea interzice în mod formal neevreilor să locuiască în ele.

Și la nivelul culturii domnește același spirit colonialist.

«*Ministerul Educației naționale, în 1970, a propus liceenilor două versiuni diferite ale rugăciunii “Yizkar”. Una proclamă că lagărele morții au fost construite de “diabolicul guvern nazist și de națiunea germană de ucigași”. A doua evocă mai global “națiunea germană de ucigași”...Ele conțin, ambele un paragraf...cerând lui Dumnezeu “să răzbune sub ochii noștri sângele victimelor”.*»

Sursă: “Sunt frații mei cei pe care-i caut”, Ministerul Educației și al Culturii, Ierusalim, 1990.

Această cultură a urii rasiale își arată roadele:

«În urma Kahanei, din ce în ce mai mulți soldați, pătrunși de istoria genocidului imaginează tot felul de scenarii pentru a extermina Arabii», povestește ofițerul Ehud Praver, responsabil al corpului de învățământ al armatei. «Este foarte preocupant că Genocidul poate legitima astfel un rasism evreiesc. Trebuie știut de acum încolo că nu este indispensabilă numai tratarea problemei genocidului ci și cea a ascensiunii fascismului, de a-i explica natura și pericolele pentru democrație». După Praver, «prea mulți soldați au început să creadă că Genocidul poate justifica orice acțiune dezonorantă.»

Sursă: Tom Segev, *op. cit.*, p. 473

Problema a fost pusă foarte clar, înainte chiar de existența statului Israel. Directorul "Fondului național evreiesc", Yossef Weitz, scria încă din 1940:

«Trebuie să fie clar pentru noi că nu este loc pentru două popoare în această țară. Dacă arabii o părăsesc, ne va fi de ajuns (...) Nu există alt mijloc decât de a-i deplasa pe toți; nu trebuie lăsat nici un singur sat, nici un singur trib ...Trebuie explicat lui Roosevelt, și tuturor șefilor de state prietene, că pământul Israelului nu este prea mic dacă toți arabii pleacă de acolo, și dacă frontierele sunt împinse un pic spre nord, de-a lungul râului Litani, și spre est, către înălțimile Golan.»

Sursă: Yosef Weitz, *Journal*, Tel-Aviv, 1965.

În marele jurnal israelian *Yediot Aharanoth*, la 14 iulie 1972, Ioram Ben Porath, reamintea cu putere obiectivul de atins: *«Este de datoria conducătorilor israelieni de a explica în mod clar și curajos opiniei publice un anumit număr de fapte, pe care timpul le face uitate. Primul dintre acestea este faptul că nu există sionism, colonizare, stat evreu fără înlăturarea arabilor și exproprierea terenurilor lor.»*

Suntem, și aici, în logica cea mai riguroasă a sistemului sionist: cum să crezi o majoritate evreiască într-o țară populată de o comunitate palestiniană arabă autohtonă?

Sionismul politic a adus singura soluție ce decurge din programul său colonialist: popularea unor colonii care să ducă la alungarea palestinienilor și la creșterea imigrării evreiești.

Alungarea Palestinienilor și acapararea pământului lor a fost o acțiune deliberată și sistematică.

În vremea Declarației Balfour, în 1917, sioniștii nu posedau decât 2,5% din terenuri, iar în momentul deciziei de "împărțire" a Palestinei 6,5%. În 1982, ei posedau 93%.

Procedeele folosite pentru a-l deposea pe autohton de pământul său sunt cele ale colonialismului cel mai neîndurător, cu o colorație rasistă mult mai marcată în cazul sionismului.

Prima etapă avea caracteristicile unui colonialism caldic: era vorba de a exploata mâna de lucru locală. Era metoda baronului Eduard Rothschild: exact ca în Algeria unde exploata, pe podgoriile sale, și alți arabi decât algerienii.

O schimbare s-a produs în jurul anului 1905, atunci când din Rusia a sosit un nou val de imigranți, imediat după înăbușirea Revoluției din 1905. În loc de a continua lupta la fața locului, alături de ceilalți revoluționari ruși, dezertorii revoluției înfrânte au importat în Palestina un ciudat "socialism sionist". Ei au creat cooperative artizanale și *Kibboutz*-uri țărănești eliminându-i pe fellahii palestinieni pentru a crea o economie sprijinită pe o clasă muncitoare și o țărănie evreiască. De la colonialismul clasic (de tip englez sau francez) s-a trecut astfel la o colonizare de populare, în logica sionismului politic, implicând un aflux de imigranți "în favoarea" cărora, și "împotriva" nimănui (cum spunea profesorul Klein) trebuiau rezervate pământul și locurile de muncă. Era vorba din acel moment da a înlocui poporul

palestinian cu un alt popor și, natural, de a pune mâna pe pământ.

Punctul de plecare al mării operațiuni a fost crearea "Fondului național evreiesc" în 1901, care prezintă acest caracter original, chiar în raport cu celelalte colonialisme: pământul achiziționat de el nu putea fi revândut, nici chiar închiriat unor neevrei.

Două alte legi adoptate, se referă la *Kéren Kayemet* ("Fondul național evreiesc", lege adoptată la 23 noiembrie 1953) și la *Kéren Hayesod* ("Fondul de reconstrucție", lege adoptată la 10 ianuarie 1956). «*Cele două legi, scrie profesorul Klein, au permis transformarea acestor societăți, care s-au văzut dotate cu un anumit număr de privilegii.*» Fără a enumera aceste privilegii, el introduce, ca o simplă remarcă, faptul că terenuri posedate de "Fondul național evreiesc" sunt declarate "Pământuri ale Israelului" și o lege fundamentală a venit să proclame inalienabilitatea acestor terenuri. Este una dintre cele patru "legi fundamentale" (elemente ale unei viitoare constituții, care încă nu există, la 50 de ani după crearea Israelului) adoptate în 1960. Este supărător faptul că savantul jurist, cu obișnuita sa grijă pentru precizie, nu face nici un comentariu asupra acestei "inalienabilități". Nu-i dă nici măcar definiția: un teren "salvat" (Redempțiunea pământului) de către Fondul național evreiesc este un pământ devenit "evreiesc"; el nu va putea fi niciodată vândut unui "neevreu", nici muncit de un "neevreu".

Poate fi negat caracterul de discriminare rasială al acestei legi fundamentale?

Politica agrară a conducătorilor israelieni este cea a unei spolieri metodice a țăranimii arabe.

Ordonanța funciară din 1943, asupra exproprierii în interes public, este o moștenire a perioadei de mandat britanic. Această lege a fost deturnată de la sensul său atunci când a fost aplicată în mod discriminatoriu, de exemplu când, în

1962, au fost expropriate 500 ha la Deir El-arad, Nabel și Be'neh în "interesul public", acesta constând în crearea orașului Carmel, rezervat doar evreilor.

Alt procedeu: utilizarea "legilor de urgență", decretate în 1945 de englezi împotriva evreilor și a arabilor. Legea 124 dădea Guvernatorului militar, de această dată sub pretextul "securității", posibilitatea de a suspenda toate drepturile cetățenilor, inclusiv cel al deplasării lor: era suficient ca armata să declare o zonă interzisă "din rațiuni de siguranță a statului", pentru ca un arab să nu poată intra în aceste teritorii fără autorizația guvernatorului militar. Dacă această autorizare era refuzată, pământul era atunci declarat "necultivat", iar ministerul agriculturii putea «*lua în posesie terenurile necultivate cu scopul de a le asigura cultivarea.*»

Atunci când, pentru a lupta împotriva terorismului evreu, englezii promulgau, în 1945, această legislație colonialistă feroce, juristul Bernard (Dov) Joseph, protestând împotriva acestui sistem declara: «*Suntem oare cu toții supuși terorii oficiale? ...Nici un cetățean nu este la adăpost de o încarcerare pe viață fără proces ...puterile administrației de a exila pe oricine sunt nelimitate ...nu este nevoie de a comite o infracțiune oarecare, este suficientă o decizie luată în vreun birou ...*»

Același Bernard (Dov) Joseph, devenit Ministru al Justiției în Israel, va aplica aceste legi împotriva Arabilor.

J. Shapira, cu referire la aceleași legi, la același miting de protest din 7 februarie 1946 de la Tel-Aviv, declara și mai ferm încă (*Hapraklit*, februarie 1946, p. 58-64): «*Ordinea stabilită prin această legislație este fără precedent în țările civilizate. Nici în Germania nazistă nu existau legi asemănătoare.*» Același J. Shapira, devenit Procuror general al statului Israel, apoi Ministru al Justiției, va aplica aceste legi împotriva arabilor. Iar pentru a justifica menținerea acestor

legi de teroare, "starea de urgență" n-a fost niciodată abrogată, după 1948, în statul Israel.

Shimon Peres scria în ziarul *Davar*, la 25 ianuarie 1972:

«Utilizarea legii 125, pe care este fondată guvernarea militară, este continuarea directă a luptei pentru implantarea evreiască și pentru imigrația evreiască.»

Ordonanța asupra cultivării terenurilor nedestelenite din 1948, amendată în 1949, urmează același sens, dar pe o cale mai directă: fără a căuta măcar pretextul "utilității publice" sau cel al "securității militare", Ministrul agriculturii poate rechiziționa orice teren abandonat. Or, exodul masiv al populației arabe sub teroarea de genul celei de la Deir Yassin în 1948, Kafr Kassem la 29 octombrie 1956, sau al "pogromurilor" "unității 101", creată de Moshe Dayan și mult timp comandată de Ariel Sharon, a "eliberat" astfel vaste teritorii, golite de proprietarii sau lucrătorii arabi și date ocupanților evrei.

Mecanismul depozitării fellahilor este completat de ordonanța din 30 iunie 1948, hotărârea de urgență asupra proprietăților "absenților" din 15 noiembrie 1948, legea relativă la terenurile "absenților" (14 martie 1950), legea asupra achiziționării terenurilor (13 martie 1953) și un întreg arsenal de măsuri care tind să legalizeze furtul, și să-i constrângă pe arabi să-și părăsească pământul pentru a fi instalate acolo colonii evreiești, cum o arată Nathan Weinstock în cartea sa *Le sionisme contre Israël*.

Pentru a șterge până și amintirea existenței populației agricole palestinienilor și a acredita mitul "fării deșerte", satele arabe au fost distruse, cu casele lor, cu împrejurimile lor și chiar cu cimitirele și mormintele lor. Profesorul Israel Shahak a dat în 1975, district cu district, lista a 385 de sate arabe distruse, dărâmate cu buldozerul, din 475 existente în 1948. «Pentru a convinge că, înainte de Israel, Palestina era un

"deșert", sute de sate au fost rase cu buldozerul cu casele lor, împrejurimile lor, cimitirele și mormintele lor.»

Sursă: Israel Shahak, *Le racisme de L'État d'Israël*, p. 152 și următoarele.

Coloniile israeliene au continuat să se implanteze, cu o mai mare vigoare după 1979, în Cisiordania și, conform celei mai clasice tradiții colonialiste, colonii erau înarmați.

Rezultatul global este următorul: după ce au fost alungați un milion și jumătate de palestinieni, "pământul evreiesc", cum îl numesc oamenii "Fondului național evreiesc", care reprezenta 6,5% în 1947, reprezintă astăzi peste 93% din Palestina (din care 75% al statului, iar 14% al Fondului național).

Bilanțul acestei operațiuni era rezumat dinainte în mod remarcabil (și semnificativ) în jurnalul acelor *afrikaners* din Africa de Sud, *Die Transvaleer*, expert în materie de discriminare rasială (apartheid):

«Care este diferența între maniera prin care poporul israelian se străduiește să rămână el însuși printre populații neevreiești, și cea a afrikaners, care încearcă să rămână ceea ce sunt?»

Sursă: Henry Katzew, *South Africa: a country without friends*, citat de R. Stevens (*Zionism, South Africa and Apartheid*).

Același sistem de apartheid se manifestă atât în statutul personal ca și în atribuirea terenurilor. *Autonomia* pe care israelienii vor să le-o acorde palestinienilor este echivalentul "bantustanelor" pentru negri din Africa de Sud.

Analizând consecințele legii "Reîntoarcerii", Klein pune întrebarea: «Dacă poporul evreu depășește cu mult populația statului Israel, invers, se poate spune că nu întreaga populație a statului Israel este evreiască, pentru că țara numără o importantă minoritate neevreiască, în principal arabă și druză. Problema care se pune este de a ști în ce măsură existența unei legi a Reîntoarcerii, care favorizează inigrarea

unei părți a populației (definită prin apartenența sa religioasă și etnică) nu poate fi considerată ca discriminatorie.»

Sursă: Claude Klein, Director al Institutului de Drept comparat de la Universitatea ebraică din Ierusalim, *Le caractere juif de L'État d'Israël*, Ed. Cujas, Paris, 1977, p.33.

Autorul se întreabă în particular dacă Convenția internațională asupra eliminării tuturor formelor de discriminare rasială (adoptată la 21 decembrie 1965 de Adunarea Generală a Națiunilor Unite) nu se aplică și Legii Reîntoarcerii. Printr-o dialectică pe care lăsăm să o judece cititorul, eminentul jurist concluzionează prin această subtilă distincție: în materie de nediscriminare *«o măsură nu trebuie să fie dirijată împotriva unui grup particular. Legea Reîntoarcerii este luată în favoarea evreilor care vor să se stabilească în Israel, ea nu este îndreptată împotriva nici unui grup și a nici unei naționalități. Nu vedem în ce măsură această lege ar fi discriminatorie.»*

Sursă: Klein, *op. cit.*, p.35.

Pentru cititorul care ar risca să fie derutat de această logică cel puțin îndrăzneată, care se reduce la a spune, conform unei butade celebre, că toți cetățenii sunt egali, dar unii sunt mai egali decât ceilalți – vom ilustra în mod concret situația creată de această lege a Reîntoarcerii. Pentru cei care nu beneficiază de ea este prevăzută o lege asupra naționalității (5712/ 1952); ea se referă (art. 3) *«la orice individ care, imediat înainte de fondarea statului, era supus palestinian și care nu a devenit israelian în virtutea articolului 2»* (cel care privește evreii). Cei pe care îi desemnează această perifrază (și care sunt considerați ca *«neavând niciodată înainte o naționalitate»*, adică drept apatrizi ereditari) trebuie să probeze (probă cu documente, foarte adesea imposibil de făcut, deoarece actele au dispărut în război și în teroarea care a însoțit instaurarea statului sionist), că au locuit pe acest pământ de la cutare la cutare dată. Fără de care îi rămâne,

pentru a deveni cetățean, calea “naturalizării”, necesitând de exemplu *«o anumită cunoaștere a limbii ebraice»*. După care, *«dacă se consideră necesar»*, ministrul de interne acordă (sau refuză) naționalitatea israeliană. Pe scurt, în virtutea legii israeliene, un evreu din Patagonia devine cetățean israelian chiar din momentul în care pune piciorul în aeroportul din Tel-Aviv; un palestinian, născut în Palestina, din părinți palestinieni, poate fi considerat drept apatrid. Nu este aici nici o discriminare rasială *împotriva* palestinienilor; ci doar o măsură *în favoarea* evreilor!

Pare deci dificil de contestat Rezoluția Adunării Generale a ONU, din 10 noiembrie 1975 (Rezoluția 3379), care definește sionismul drept *«formă de rasism și de discriminare rasială»*.

În fapt, cei care s-au instalat în Israel sunt doar într-o infimă minoritate cei care au venit pentru a împlini “promisiunea”. “Legea Reîntoarcerii” a avut un rol minor. Este normal să fie așa căci, în toate țările lumii, evreii au jucat un rol de seamă în toate domeniile culturii, științei și artelor, și ar fi dezolant ca sionismul să atingă obiectivul pe care și l-au fixat antisemiții: smulgerea evreilor din respectivele țări pentru a-i închide într-un ghetto mondial. Exemplul evreilor francezi este semnificativ; după acordurile de la Evian din 1962 și eliberarea Algeriei, din 130.000 de evrei care au părăsit Algeria, doar 20.000 au mers în Israel, iar restul de 110.000 în Franța. Această mișcare nu era consecința unei persecuții antisemite, deoarece proporția colonilor francezi neevrei care au părăsit Algeria, era aceeași. Această plecare avea drept cauză nu antisemitismul, ci colonialismul francez anterior, iar evreii francezi din Algeria au cunoscut aceeași soartă ca și ceilalți francezi din Algeria.

Rezumând, cvasitotalitatea imigranților evrei au venit în Israel pentru a scăpa de persecuțiile antisemite.

În 1880 erau 25.000 de evrei în Palestina la o populație de 500.000 de locuitori.

Din 1882 încep imigrările masive în urma marilor pogromuri din Rusia țaristă.

Între 1882 și 1917 sosesc astfel 50.000 de evrei în Palestina. Apoi, între cele două războaie, vin emigranții polonezi și cei din Maghreb pentru a scăpa de persecuții.

Dar masa cea mai importantă vine din Germania datorită josnicului antisemitism al lui Hitler; aproape 400.000 de evrei vor sosi astfel în Palestina înainte de 1945.

În 1947, în momentul creării statului Israel, în Palestina erau 600.000 de evrei la o populație totală de 1.250.000 de locuitori.

Atunci a început deșărădăcinarea metodică a palestinienilor. Înaintea războiului din 1948 în jur de 650.000 de arabi locuiau în teritoriile care urmau să devină statul Israel. În 1949 mai rămăseseră 160.000. Datorită unei puternice natalități, descendenții lor erau în număr de 450.000 la sfârșitul anului 1970. Liga Drepturilor Omului din Israel arată că de la 11 iunie 1967 la 15 noiembrie 1969, mai mult de 200.000 de case arabe au fost dinamitate în Israel și în Cisiordania.

La recensământul britanic din 31 decembrie 1922, în Palestina erau 757.000 locuitori, din care 663.000 arabi (590.000 arabi musulmani și 73.000 arabi creștini) și 83.000 evrei (adică 88% arabi și 11% evrei). Este de amintit că acest pretins "deșert" era exportator de cereale și de citrice.

Prin 1891, un sionist timpuriu, Asher Guinsberg (scriind sub pseudonimul Ahad Ha'am, "Unul din popor"), vizitând Palestina, aduce această mărturie:

«În exterior, suntem obișnuiți să credem că Eretz-Israel este astăzi cvasi-deșertic, un deșert fără culturi și în care oricine dorește să obțină terenuri poate veni aici să-și procure atât cât îi dorește inima. Însă în realitate nimic din toate

acestea nu este adevărat. Pe întreg întinsul țării sunt dificil de găsit terenuri necultivate. Singurele locuri necultivate sunt terenurile cu nisip și munții de piatră unde nu pot crește decât pomi fructiferi, și aceștia după o muncă dură și grea de curățare și recuperare.»

Sursă: Ahad, *Opere complete* (în ebraică), Tel-Aviv, Devir Publ. House, a 8-a ediție, p. 23

În realitate, înaintea sioniștilor, "beduinii" (de fapt producători de cereale) exportau 30.000 tone de grâu pe an; suprafața livezilor arabe s-a triplat din 1921 până în 1942, cea a plantațiilor de portocali și de alte citrice s-a multiplicat de șapte ori între 1922 și 1947, producția s-a mărit de zece ori între 1922 și 1938.

Pentru a nu reține decât exemplul citricelor, raportul Peel, prezentat, în iulie 1937, Parlamentului britanic de Secretarul de stat pentru colonii, bazându-se pe rapida dezvoltare a plantațiilor de portocali în Palestina, estima că, din cele 30 milioane de lădițe de portocale de iarnă la cât urma să se ridice consumul mondial în următorii zece ani, țările producătoare și exportatoare ar fi fost următoarele:

Palestina: 15 milioane;

Statele Unite: 7 milioane;

Alte țări (Cipru, Egipt, Algeria etc.): 3 milioane.

Sursă: "Raport Peel", capitolul 8, § 19, p. 214

Conform unui studiu al Departamentului de stat american, înaintat la 20 martie 1993 unei comisii a Congresului, «peste 200.000 de israelieni sunt instalați acum în teritoriile ocupate (inclusiv Golan și Ierusalimul de est). Ei constituie "aproximativ" 13% din populația totală a acestor teritorii.»

În jur de 90.000 dintre aceștia locuiesc în cele 150 de implantări din Cisiordania «unde autoritățile israeliene dispun de aproape jumătate din terenuri.»

«În Ierusalimul de est și în suburbiile arabe dependente de municipalitate, continuă Departamentul de stat, aproape

120.000 de israelieni sunt instalați în douăsprezece cartiere. În fâșia Gaza, unde statul evreu a confiscat 30% dintr-un teritoriu deja suprapopulat, 3.000 de israelieni locuiesc în 15 implantări. Pe platoul Golan sunt 12.000, repartizați în 30 de localități.»

Sursă: *Le Monde*, 18 aprilie 1993

Yediot Aharonot, cotidianul cu cel mai mare tiraj din presa israeliană, scria:

«Din anii '70 nu a mai existat o asemenea accelerare a ritmului de construcție în teritorii. Ariel Sharon (ministrul locuințelor și al construcțiilor) este foarte ocupat să stabilească noi implantări, să le dezvolte pe cele care există deja, să construiască drumuri și să pregătească noi terenuri pentru construcții.»

Sursă: Reprodus în *Le Monde*, 18 aprilie 1991.

(Amintim că Ariel Sharon a fost generalul care a comandat invadarea Libanului, care a înarmat milițiile care au executat "pogromurile" din lagărele de refugiați palestinieni de la Sabra și Chatila. Sharon a închis ochii în cazul acestor violențe și le-a fost complice, cum a arătat chiar și comisia israeliană însărcinată cu anchetarea masacrelor.)

Mentținerea acestor colonii evreiești în teritoriile ocupate, protejarea lor de către armata israeliană și înarmarea colonilor (precum odinioară aventurierii din Far West în America), face iluzorie orice "autonomie" veritabilă a palestinienilor și face imposibilă pacea atâta vreme cât se menține ocupația de fapt.

Efortul principal de implantare colonială se îndreaptă asupra Ierusalimului, cu scopul mărturisit de a face ireversibilă decizia de anexare în totalitate a acestuia, deși această decizie a fost unanim condamnată de Națiunile Unite (inclusiv de Statele Unite!)

Implantările coloniale în teritoriile ocupate reprezintă o violare flagrantă a legilor internaționale și în special a Convenției de la Geneva din 12 august 1949, al cărei articol

49 stipulează: «Puterea ocupantă nu va putea proceda la transferarea unei părți din propria sa populație civilă în teritoriile ocupate de ea.»

Nici măcar Hitler nu a încălcat această lege internațională: el n-a instalat niciodată "coloni" civili germani în teritorii de unde să fi fost izgoniți țărani francezi, de exemplu.

Pretextul "securității", ca și cel al "terorismului" Intifadei, sunt derizorii: cifrele sunt în această privință elocvente.

«1116 palestinieni au fost uciși de gloanțele militarilor, ale polițiștilor sau ale colonilor de la începutul Intifadei (revolta pietrelor), pornită la 9 decembrie 1987. Adică 626 în 1988 și 1989, 134 în 1990, 93 în 1991, 108 în 1992 și 155 de la 1 ianuarie la 11 septembrie 1993. Printre victime figurează 233 de copii sub 17 ani, conform unui studiu realizat de Betsalem, asociația israeliană a drepturilor omului.

Surse militare cifrează la aproape 20.000 numărul palestinienilor răniți de gloanțe, iar *Oficiul Națiunilor Unite pentru ajutorarea refugiaților din Palestina (U.N.R.W.A.)* la 90.000.

33 de soldați israelieni au fost uciși după 9 decembrie 1987, adică 4 în 1988, 4 în 1989, 1 în 1990, 2 în 1991, 11 în 1992 și 11 în 1993.

40 de civili, în majoritate coloni, au fost uciși în teritoriile ocupate, conform datelor furnizate de armată.

Conform organizațiilor umanitare, 15.000 de palestinieni erau deținuți, în 1993, în închisorile administrației penitenciarelor și în centrele de detenție ale armatei.

12 palestinieni au murit în închisorile israeliene după începerea Intifadei, unii în condiții încă neelucidate, susține Betsalem. Această organizație umanitară mai indică, de asemenea, că cel puțin 20.000 de deținuți sunt torturați în

fiecare an, în centrele de detenție militară, în cursul interogatoriilor.»

Sursă: *Le Monde*, 12 septembrie 1993.

Atâtea violări ale legii internaționale, considerată drept o "bucată de hârtie", și chiar mai rău, cum scrie profesorul Israel Shahak: «deoarece aceste colonii, prin chiar natura lor, se înscriu într-un sistem de spoliere, de discriminare și de apartheid».

Sursă: Israel Shahak, *Le racisme de l'État d'Israël*, p.263.

Iată mărturia profesorului Shahak asupra idolatriei care constă în înlocuirea Dumnezeului lui Israel cu Statul lui Israel.

«Sunt un evreu care trăiește în Israel. Mă consider un cetățean care respectă legile. Îmi fac perioadele de concentrare în armată în fiecare an, cu toate că am peste 40 de ani. Dar nu sunt "devotat" Statului Israel sau oricărui alt Stat sau organizație! Sunt atașat idealurilor mele. Cred că trebuie spus adevărul, și că trebuie făcut ceea ce trebuie pentru a salva justiția și egalitatea pentru toți. Sunt atașat limbii și poeziei ebraice și îmi place să cred că respect cu modestie unele din valorile vechilor noștri profeți.

Dar să consacri un cult Statului? Mi-l imaginez pe Amos sau pe Isaia dacă li s-ar fi cerut să "consacre" un cult regatului lui Israel sau al Iudeei!

Evreii credeau și rosteau de trei ori pe zi că un evreu trebuie să i se închine lui Dumnezeu, și numai lui Dumnezeu: «Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău, din toată inima ta, din tot sufletul tău, și din toată puterea ta» (Deuteronomul VI, 5). O mică minoritate mai crede încă. Dar mi se pare că majoritatea poporului meu și-a pierdut Dumnezeuul său și l-a înlocuit cu un idol, exact ca atunci când adorau într-atât vițelul de aur în deșert încât își dădeau tot aurul lor pentru a-i ridica o statuie. Numele idolului lor modern este Statul Israel.»

Sursă: *Ibidem*, p. 93.

III

Utilizarea politică a mitului

1. Lobby-ul în Statele Unite

«Primul ministru al Israelului are mai multă influență asupra politicii externe a Statelor Unite decât are în propria sa țară».

Paul Findley,
They dare to speak out, p. 92.

Cum de au putut astfel de mituri să suscite credințe atât de greu de scos din mintea milioaneilor de oameni de bună credință?

Prin crearea atotputernicilor "lobby"-uri capabile de a influența acțiunea oamenilor politici și de a condiționa opinia publică. Modurile de acțiune sunt adaptate de la țară la țară.

În Statele Unite, unde trăiesc 6 milioane de evrei, "votul evreiesc" poate fi hotărâtor, deoarece obținerea majorității electorale (datorită ratei mari de neparticipare la vot și a absenței unor diferențe semnificative în proiectele celor două partide aflate în competiție) depinde de foarte puțin, iar victoria poate fi obținută cu o mică diferență.

În plus, inconstanța opiniei publice, a cărei orientare depinde în bună măsură de "imaginea" candidatului sau de abilitatea prestațiilor sale televizate, dependente la rândul lor de bugetele comitetelor sale și de posibilitățile "marketingului" său politic. «În 1988, alegerile americane

pentru posturile de membri în Senat au necesitat un buget publicitar de 500 milioane de dolari.»

Sursă: Alain Cotta, *Le capitalisme dans tous ses états*, Ed. Fayard, 1991, p.158.

Lobby-ul cel mai puternic, acreditat în mod oficial la Capitoliu, este A.I.P.A.C. (*"American Israeli Public Affairs Committee"*).

Puterea sioniștilor în Statele Unite era deja atât de mare, în 1942, încât la Hotelul Biltmore, la New York, o Convenție maximalistă se decidea că trebuie să se treacă de la un *"Cămin evreiesc în Palestina"* (promis de Balfour: colonizarea lentă prin cumpărări de terenuri, sub protectorat britanic sau american), la crearea unui *Stat evreu suveran*.

Duplicitatea ce caracterizează întreaga istorie a sionismului se manifestă în "interpretările" a ceea ce a constituit rezultatul eforturilor lui Herzl: *"Declarația Balfour"* (din 1917). Formula *"cămin național evreiesc"* este reluată după Congresul de la Basel. Lord Rothschild pregătise un proiect de declarație preconizând *"principiul național al poporului evreu"*. Declarația finală a lui Balfour nu vorbește de întreaga Palestină, ci doar de *"stabilirea în Palestina a unui Cămin național pentru poporul evreu"*. De fapt toată lumea spunea *"cămin"* ca și cum era vorba de un centru spiritual și cultural, iar în realitate gândea: *stat*. Ca și Herzl însuși. Lloyd George scrie în cartea sa *The Truth about the Peace treaties* (Ed. Gollancz, 1938, vol.2, p.1138-39): *«Nu putea exista nici o îndoială asupra a ceea ce membrii Cabinetului aveau atunci în cap ...Palestina urma să devină un stat independent.»* Este semnificativ că generalul Smuts, membru al Cabinetului de război, declara la Johannesburg, la 3 noiembrie 1915: *«În cursul generațiilor ce vor veni, veți vedea ridicându-se acolo (în Palestina), încă o dată, un mare stat evreu.»*

La 26 ianuarie 1919, Lord Curzon scria: *«În timp ce Weizmann vă spune ceva, iar voi gândiți "cămin național evreiesc", el are în vedere ceva cu totul diferit. El ia în*

considerare un stat evreu, și o populație arabă supusă, guvernată de evrei. El caută să realizeze aceasta în spatele cortinei și a protecției garanției britanice.»

Weizmann explicase în mod clar guvernului britanic că obiectivul sionismului era acela de a crea un *"Stat evreu"* (cu 4 sau 5 milioane de evrei). Lloyd George și Balfour i-au dat asigurarea *«că prin folosirea termenului "cămin național", în declarația Balfour, noi înțelegem prin aceasta un stat evreu.»*

La 14 mai 1948, Ben Gurion proclama la Tel-Aviv independența: *«Statul evreu în Palestina se va numi: Israel»*.

În ciuda divergenței între cei care, ca Ben Gurion, considerau drept o datorie pentru orice evreu din lume să vină să trăiască în acest stat, și cei care gândeau că acțiunea evreilor din Statele Unite era mai importantă, chiar în interesul Israelului, această ultimă tendință s-a impus: din 35.000 de americani sau canadieni care vor imigra în Israel, doar 5.400 se vor fixa acolo.

Sursă: Melvin I. Wrofsky: *We are one! American jewry and Israel*, New York, 1978, Ed. Ander Press – Doubleday, p.265-266.

Statul Israel a fost admis la Națiunile Unite grație presiunilor nerușinate ale acestui lobby.

Eisenhower nu dorea să-și îndepărteze țările petroliere arabe: *«O considerabilă sursă de putere strategică și una din cele mai mari bogății din istoria lumii»*, spunea el.

Sursă: Bick, *Ethnic linkage and Foreign policy*, p. 81.

Truman, din rațiuni electorale, a lăsat deoparte orice scrupul și așa au făcut și succesorii săi.

Despre puterea lobby-ului sionist și al *"votului evreiesc"*, președintele Truman însuși declarase în 1946, în fața unui grup de diplomați: *«Regret domnilor, dar trebuie să răspund unor sute de mii de oameni care așteaptă succesul sionismului. Nu am mii de arabi printre electorii mei.»*

Sursă: William Eddy, *F.D. Roosevelt and Ibn Saoud*, N. Y., "American friends of the Middle East", 1954, p.31.

Fostul prim ministru britanic Clement Atlee aduce această mărturie: «*Politica Statelor Unite în Palestina era modelată de votul evreiesc și de subvențiile multor mari firme evreiești*».

Sursă: Clement Atlee, *A Prime Minister Remember*, Ed. Heinemann, Londra, 1961, p.181.

Eisenhower va stopa, în acord cu sovieticii, în 1956 agresiunea israeliană (sprijinită de conducătorii englezi și francezi) împotriva Canalului de Suez.

Senatorul J. F. Kennedy nu a arătat, în această chestiune, nici un entuziasm.

În 1958, "Conferința Președinților" asociațiilor evreiești îl însărcinează pe președintele său Klutznik să-l contacteze pe Kennedy, posibil candidat. El i-a declarat pe șleau: «*Dacă spunei ceea ce trebuie să spunei, poți conta pe mine. Dacă nu, nu voi fi singurul care vă va întoarce spatele*».

Klutznik îi rezumă ceea ce trebuia spus: atitudinea lui Eisenhower în afacerea Suezului era greșită, în timp ce în '48 Truman se afla pe calea cea bună ...Kennedy a urmat acest "sfat" în 1960, atunci când a fost desemnat candidat la Convenția democratică. După declarațiile sale de la New York în fața personalităților evreiești, el a primit 500.000 de dolari pentru campania sa, pe Klutznik consilier, și 80% din votul evreiesc.

Sursă: Melvin I. Wrofsky, *op. cit.*, p.265-266 și 271-280.

Încă de la prima sa întâlnire cu Ben Gurion, la Hotel Waldorf Astoria din New York, în primăvara anului 1961, John F. Kennedy îi spune: «*Știu că am fost ales grație voturilor evreilor americani. Le datorez alegerea mea. Spuneți-mi ce trebuie să fac pentru poporul evreu*».

Sursă: Edward Tivnan, *The lobby*, p.56 (citând biograful lui Ben Gurion, Michel Bar Zohar).

După Kennedy, Lyndon Johnson merge și mai departe încă. Un diplomat israelian scria: «*Am pierdut un*

mare prieten. Dar am găsit unul mai bunJohnson este cel mai bun dintre prietenii pe care statul evreu i-a avut la Casa Albă.»

Sursă: I. L. Kenan, *Israel's defense line*, Buffalo, Prometheus book, 1981, p.66-67.

Johnson a sprijinit, într-adevăr, cu toată puterea "războiul de șase zile" în 1967. De aici înainte 99% din evreii americani vor apăra sionismul israelian. «*A fi evreu astăzi înseamnă: a fi legat de Israel.*»

Sursă: Schlomo Avineri, *The Making of Modern Sionism*, N.Y., Basic Books, 1981, p.219.

Rezoluția 242 a Națiunilor Unite, din noiembrie 1967, cerea evacuarea teritoriilor ocupate în timpul războiului. De Gaulle, după această agresiune, a anunțat un embargo asupra armelor cu destinația Israel. Congresul american l-a urmat. Dar Johnson, în decembrie, l-a ridicat și, sub presiunea A.I.P.A.C., a livrat avioanele Phantom comandate de Israel.

Sursă: Blick, *op. cit.*, p. 65 și 66.

Ca urmare, Israelul nu a criticat războiul din Vietnam.

Sursă: Abba Eban, *Autobiographie*, p.460.

Atunci când în 1979 Golda Meir a venit în S. U. A., Nixon a comparat-o cu "biblica Deborah" și a acoperit-o cu elogii la adresa prosperității (boom-ului) Israelului.

Sursă: Steven L. S. Spiegel, *The other arab-israeli conflict*, University of Chicago Press, 1985, p.185.

"Planul Rogers", reluând esența rezoluției 262 a ONU, a fost respins de Golda Meir.

Sursă: Kenan, *op. cit.*, p.239.

Nixon a livrat Israelului 45 de avioane Phantom în plus și a adăugat 80 de avioane Skyhawk.

La 8 septembrie 1970 Nasser moare și Sadat propune pacea cu Israelul. Moshe Dayan, ministrul apărării, o refuză, în pofida ministrului de externe Abba Eban.

Sadat a lansat atunci, la 6 octombrie 1973, ofensiva care a primit numele de războiul de Yom Kippour și i-a distrus reputația doamnei Golda Meir care a trebuit să demisioneze la 10 aprilie 1974, ca și Moshe Dayan.

Cu toate acestea, lobby-ul evreiesc de la Capitoliu a obținut un mare succes la Washington pentru reînarmarea accelerată a Israelului: 2 miliarde de dolari, sub pretextul combaterii unui lobby arab concurent.

Sursă: Neff, *Warriors of Jerusalem*, p. 217.

Banii băncilor evreiești din Wall Street s-au adăugat ajutorului guvernamental.

Sursă: Bick, *op. cit.*, p. 65 și Abba Eban, *op. cit.*, p. 460.

Din cele 21 de persoane care au vărsat mai mult de 100.000 de dolari pentru senatorul Hubert Humphrey, 15 erau evrei, printre care în primele rânduri stăpânii "mafiei evreiești de la Hollywood" precum Lew Wasserman. În general, ei au adus peste 30% din fondurile electorale ale Partidului Democrat.

Sursă: Stephen D. Isaacs, *Jews and American politics*, N.Y. Ed. Doubleday, 1974, capitolul 8.

A.I.P.A.C. s-a mobilizat din nou și a obținut în trei săptămâni, la 21 mai 1975, semnăturile a 76 de senatori care cereau președintelui Ford să sprijine ca și ei Israelul.

Sursă: Text integral în Shechan, "Arabis Israelis and Kissinger", Reader's digest press, p. 175.

Calea lui Jimmy Carter era trasată: la Sinagoga Elisabeth, în New Jersey, îmbrăcat în togă de velur albastru, el proclama:

«Cinstesc același Dumnezeu ca și voi. Noi (baptiștii) studiem aceeași Biblie ca și voi.» și concluzionează: «Supraviețuirea Israelului nu depinde de politică. Este o datorie morală.»

Sursă: Time, 21 iunie 1976.

Era epoca Beghin și partidele religioase luaseră puterea laburiștilor: «Beghin se considera mai mult evreu decât israelian», scrie biograful său.

Sursă: Silver, Beghin: The haunted prophet, p. 164.

În noiembrie 1976, Nahum Goldman, președintele Congresului Mondial Evreiesc, vine la Washington să-l întâlnească pe președinte și pe consilierii săi, Vance și Brzezinski. El dă administrației Carter acest sfat neașteptat: «să lichideze lobby-ul sionist din Statele Unite.»

Sursă: Stern, New York, 24 aprilie 1978.

Goldman își consacrase viața sionismului și jucase un rol de prim-plan în "lobby"-ul din vremea lui Truman, iar acum spunea că propria sa creație, Conferința Președinților, era o "forță distructivă" și un "obstacol major" în calea păcii din Orientul Mijlociu.

La putere era Beghin, iar Goldman decisese să mineze politica acestuia, chiar distrugând propriul său grup de presiune.

Șase ani mai târziu, Cyrus Vance, unul din interlocutorii acestei întrevederi, confirmă cuvintele lui Goldman: «Goldman ne-a sugerat să lichidăm lobby-ul, dar Președintele și Secretarul de Stat au răspuns că nu aveau puterea, și că, de altfel, aceasta ar fi putut deschide poarta antisemitismului.»

Sursă: Interviu al lui Cyrus Vance dat lui Edward Tivnan, *The Lobby*, Ed. Simon and Schuster, 1987, p. 123.

Beghin, împărțind puterea cu laburiștii, l-a desemnat pe Moshe Dayan ministru de externe în locul lui Shimon Peres.

Președintele Conferinței președinților evrei din Statele Unite, Schindler, a făcut să fie acceptată această turnură în favoarea extremiștilor și a subliniat pragmatismul lui Dayan. Beghin, pentru un timp, nu s-a sinchisit deloc de sioniștii americani pe care îi considera susținătorii laburiștilor.

Dar oamenii de afaceri americani, constatând influența rabinilor asupra lui Beghin și mai ales atașamentul acestuia pentru "libera inițiativă" (contrar intervențiilor etatiste ale laburiștilor), au salutat acordurile de la Camp

David (septembrie 1978). Sadat, făcând o pace separată cu Israelul, nu se atinge de Cisiordania (Iudeea și Samaria, pământuri "biblice" după Beghin) și nu reținea decât Sinaul care, pentru Beghin, nu era un "pământ biblic".

Sursă: Stephan D. Isaacs, *Jews and American Policy*, Doubleday, 1974, p. 122.

În 1976 Carter obținuse 68% din voturile evreiești; în 1980 el nu a mai obținut decât 45% deoarece, între timp, vânduse avioane F 15 Egiptului și "Awacs" Arabiei Saudite, asigurând totuși că acestea nu vor servi niciodată împotriva Israelului deoarece armata americană controla și dirija toate datele la sol.

A fost cu toate acestea învins în 1980 de Reagan care, din contră, va acorda 600 de milioane de dolari credite militare pentru următorii doi ani.

După Camp David, Beghin, asigurat că nu va fi atacat de Egipt, și liniștit de faptul că sistemele Awacs vândute Arabiei Saudite erau în întregime sub control american, le-a putut arăta americanilor puterea sa printr-un război preventiv, procedând (precum japonezii la Pearl Harbour și israelienii cu aviația egipteană în timpul războiului de șase zile) la distrugerea, fără declarație de război, a centralei nucleare irakiene de la Ozirak, construită de francezi. Beghin a invocat din nou același mit sacru:

«Nu va mai fi niciodată un alt Holocaust.»

Sursă: Washington Post, 10 iunie 1981.

Încurajat de slabele proteste americane față de o agravare a situației în Orientul Mijlociu, Beghin, o lună mai târziu, la 17 iulie 1981, bombarda vestul Beirutului pentru a distruge, spunea el, baze ale O.L.P.

Reagan a anunțat atunci proiectul său de a vinde Arabiei Saudite sisteme Awacs și rachete în valoare de opt miliarde și jumătate de dolari, tot în condiții care să nu amenințe în nici un fel Israelul, deoarece controlul american era total.

Astfel că majoritatea din Senat a acceptat această bună afacere economică și această creștere a influenței americane în Golf. (Saudiții se angajaseră să nu survoleze nici Siria, nici Iordania, deci nici Israelul).

Sursă: *Facts and files*, 20 septembrie 1981, p. 705.

Beghin, mereu obsedat de viziunea "marelui Israel" din legenda biblică, a continuat implantarea de colonii israeliene în Cisiordania (începută de laburiști) pe care Carter le declarase "ilegale" și contrare rezoluțiilor 242 și 338 ale Națiunilor Unite. Însă Reagan vedea în Israel un mijloc de a bloca pretențiile Uniunii Sovietice asupra petrolului din Golf. În noiembrie 1981, Ariel Sharon, ministrul de război al lui Beghin, l-a întâlnit pe omologul său american Caspar Weinberger și a elaborat cu el un plan de "cooperare strategică" pentru a descuraja orice amenințare sovietică în regiune.

Sursă: *New York Times*, 1 decembrie 1981.

La 14 decembrie Beghin anexează Golanul. Reagan protestează împotriva acestei noi violări a Rezoluției 242. Beghin se revoltă: «*Suntem noi oare o republică bananieră? Un stat vasal vouă?*»

Sursă: Steven Emerson, "Dutton of Arabia", în *New Republic*, din 16 iunie 1982.

Anul următor Beghin invadează Libanul. Generalul Heig, care conducea departamentul de război, dă lumină verde acestei invazii destinate să impună un guvern creștin la Beirut.

Sursă: Ze'ev Shiff și Ehud Ya'ari: *Israel's Lebanon War*, N.Y., Simon and Schuster, 1984.

Puțini americani au criticat această invazie, cum puțini israelieni criticaseră pe cea a Vietnamului. Dar masacrele de la Sabra și Chatila (sub ochii lui Sharon și ai lui Eytan și cu complicitatea acestora) iar imaginile date la televiziune, au obligat lobby-ul evreiesc să rupă tăcerea.

Vice-președintele Congresului mondial evreiesc, Hertzberg, și un mare număr de rabini, îl critică pe Beghin

în octombrie 1982. Beghin reproșează rabinului Schindler, care făcuse această critică la televiziune, că este « *mai mult american decât evreu* », iar unul din adjuncții săi îl denunță ca « *trădător* ».

Sursă: Michael Kremer: "American Jews and Israël. The schism", N.Y., 18 octombrie 1982.

Un purtător de cuvânt al lui A.I.P.A.C. a explicat strategia celor care aprobau invazia:

« *Dorim să întărim sprijinul nostru acordat dreptei din Israel – cu oamenii care nu se sinchiesc de ceea ce se întâmplă pe "west bank", ci care au în vedere Uniunea Sovietică* ».

Sursă: Interviu publicat de Tivnan, *op. Cit.*, p. 181.

Cu această ocazie creștinii sioniști au susținut agresiunea israeliană, iar șeful lor Jerry Falwell, pe care Beghin îl numea "omul care reprezintă 60 milioane de creștini americani" într-o țară unde nu există decât 6 milioane de evrei, a primit cea mai înaltă distincție sionistă: premiul Jabotinski pentru servicii aduse Israelului, peste 100 milioane de dolari din partea statului israelian și 140 milioane de dolari din donația Swaggert.

Sursă: *Time*, "Power, glory - politics", 17 februarie 1986.

Puterea financiară și, prin urmare, politică, într-o lume în care totul se cumpără și se vinde, devine din ce în ce mai determinantă.

După 1948, Statele Unite au acordat Israelului 28 miliarde de dolari ajutor economic și militar.

Sursă: *Time Magazine*, iunie 1994.

*

Îndestulați de fluxul financiar care se rostogolea, din exterior, asupra Israelului, prin:

1. "despăgubirile" germane și austriece ;
2. mărinimia necondiționată a Statelor Unite ;
3. vârsămintele "Diasporei" ;

conducătorii israelieni puteau concepe, în politica externă, visurile cele mai ambițioase ale unui "mare Israel".

O mărturie precisă în acest sens ne este furnizată de un articol din revista *Kivounim* (Orientări) publicată la Ierusalim de *Organizația sionistă mondială* asupra « *planurilor strategice ale Israelului pentru anii '80* » :

« *Ca structură centralizată, Egiptul este deja un cadavru, mai ales dacă se ține seama de înfruntarea din ce în ce mai dură între musulmani și creștini. Împărțirea sa în provincii geografice distincte trebuie să fie obiectivul nostru politic pe frontul occidental pentru anii 1990.* »

O dată Egiptul astfel dislocat și lipsit de putere centrală, țări precum Libia, Sudanul și altele mai îndepărtate, vor cunoaște aceeași dezmembrare. Formarea unui stat copt în Egiptul de sus și a unor mici entități regionale de mică importanță, este cheia unei dezvoltări istorice, întârziate astăzi de acordul de pace, dar inevitabilă pe termen lung.

În ciuda aparențelor, frontul de Vest prezintă mai puține probleme decât cel de Est. Împărțirea Libanului în 5 provincii... prefigurează ceea ce se va întâmpla în lumea arabă în ansamblu. Spargerea Siriei și a Irakului în regiuni determinate pe baza unor criterii etnice sau religioase trebuie să fie, pe termen lung, un scop prioritar pentru Israel, prima etapă fiind distrugerea puterii militare a acestor state.

Structura etnică a Siriei o expune unei destrămări care ar putea duce la crearea unui stat šiit de-a lungul coastei, a unui stat sunit în regiunea Alep, a unui altul la Damasc și a unei entități druze care ar putea dori să-și constituie propriul său stat – poate pe Golanul nostru – în orice caz cu Huranul și nordul Iordaniei... Un astfel de stat ar fi, pe termen lung, o garanție de pace și de securitate pentru regiune. Este un obiectiv care este deja la îndemâna noastră.

Bogat în petrol și dat pradă luptelor intestinale, Irakul este pe linia de țintă israeliană. Distrugerea sa ar fi, pentru

noi, mai importantă decât cea a Siriei, căci el este cel care reprezintă, pe termen scurt, cea mai serioasă amenințare pentru Israel.»

Sursă: *Kivounim*, Ierusalim, nr. 14, februarie 1982, 49-59

(Textul integral, în original, este reprodus în cartea mea *Palestine, terre des messages divins*, Ed. Albatros, Paris, 1986, p. 377-387 și în traducerea sa franceză începând de la pagina 315.)

Pentru realizarea acestui vast program, conducătorii israelieni dispuneau de un ajutor american nelimitat. Din cele 507 avioane de care dispuneau în momentul invadării Libanului, 457 veneau din Statele Unite grație darurilor și împrumuturilor primite de la Washington. Lobby-ul american s-a însărcinat cu obținerea mijloacelor necesare sub presiunea "lobby"-ului sionist, fie aceasta chiar împotriva interesului național.

Atunci când obiectivele planului Kivounim erau prea îndepărtate, și înfruntarea prea riscantă, lobby-ul israelian a reușit ca operațiunea să fie realizată de către Statele Unite. Războiul împotriva Irakului este un exemplu edificator în acest sens.

«Două puternice grupuri de presiune au împins Statele Unite la declanșarea conflictului.

1 "Lobby-ul evreiesc", deoarece eliminarea lui Sadam Hussein înlătură amenințarea celei mai puternice țări arabe... Evreii americani joacă în sistemul mediativ de dincolo de Atlantic un rol esențial. Compromisul permanent între Președinte și Congres conduce Casa Albă să țină seama foarte mult de insistențele lor.

2 "Lobby-ul afacerilor"... a ajuns să creadă că războiul putea relansa economia. Al doilea război mondial și enormele comenzi pe care le-a adus Statelor Unite, nu a pus el oare capăt crizei din 1929 din care nu ieșiseră cu adevărat? Războiul din Coreea nu a provocat el un nou

boom? Blagoslovitul război care ar readuce prosperitatea în America...»

Sursă: Alain Peyrefitte, *Le Figaro*, 5 noiembrie 1990.

«Este dificil de supraestimat influența politică a American Israeli Public Affairs Committee (A.I.P.A.C.) ... ce dispune de un buget ce s-a mărit de patru ori între 1982 și 1988 (1.600.000 dolari în 1982; 6.900.000 dolari în 1988).»

Sursă: *Wall Street Journal*, 24 iunie 1987.

Conducătorii sioniști nu au ascuns acest rol al lobby-ului lor. Ben Gurion declara cu claritate: «Când un evreu, în America sau în Africa de Sud, vorbește tovarășilor săi evrei de guvernul "nostru", el înțelege guvernul Israelului.»

Sursă: *Rebirth and Destiny of Israël*, 1954, p. 489.

La al 23-lea Congres al organizației sioniste mondiale, se precizează referitor la îndatoririle unui evreu din străinătate că: «obligația colectivă a tuturor organizațiilor sioniste din diversele țări de a ajuta statul evreu în orice circumstanță este imperativă, chiar dacă o atare atitudine intră în contradicție cu autoritățile țărilor respective.»

Sursă: Ben Gurion, "Tasks and character of a modern sionist", *Jerusalem Post* din 17 august 1952 și "Jewish telegraphic agency", 8 august 1951¹

Această confundare a religiei iudaice (respectabilă ca oricare alta) cu sionismul politic, care cere supunere necondiționată față de Statul lui Israel care îl înlocuiește pe Dumnezeu lui Israel, nu poate într-adevăr decât să hrănească antisemitismul.

Departamentul de Stat a fost constrâns să reacționeze. Într-o scrisoare adresată "Consiliului american

¹ Nimic nu s-a schimbat în această atitudine după o jumătate de secol. Marele Rabin din Franța, Joseph Sitruk, declara la Ierusalim primului ministru israelian Itzhac Shamir: «Fiecare evreu francez este un reprezentant al Israelului ... Fii sigur că fiecare evreu în Franța este un apărător a ceea ce voi apărați.» Sursă: *Radioul israelian*, luni 9 iulie 1990. Reluat de *Le Monde* din 12 și 13 iulie 1990 și de cotidianul comunității evreiești din Franța, *Jour J*, din 12 iulie 1990, unde el adaugă: «Nu există în gândul meu nici cea mai mică idee a unei duble supuneri.» Într-adevăr, s-ar fi putut înșela în această privință!

pentru iudaism", făcută publică de acesta la 7 mai 1964, Secretarul de Stat Talbot, referindu-se chiar la principiile Constituției americane, față de care pretențiile conducătorilor sioniști constituie o sfidare, amintea că țara sa «recunoaște statul Israel ca stat suveran, și cetățenia oferită de statul Israel. Ea nu recunoaște nici o altă suveranitate sau cetățenie în această privință. Ea nu recunoaște relații politico-legale bazate pe o identificare religioasă a cetățenilor americani. Ea nu face nici o discriminare între cetățenii americani în ceea ce privește religia lor. În consecință, trebuie să fie clar că Departamentul de Stat nu consideră conceptul de "popor evreu" ca fiind un concept de drept internațional.»

Sursă: Citat de Georges Friedman în *Fin du peuple juif*, Gallimard, Idées poche, p. 292.

Declarație pur platonice de altfel, deoarece această chemare la ordine judiciară nu a fost urmată de nici o măsură împotriva lobby-ului.

Afacerea Pollard ne furnizează un exemplu.

În noiembrie 1985, un militant sionist american, Jonathan Pollard, analist la statul major al marinei, este arestat în timp ce transporta acasă unele documente secrete. Interogat de F.B.I., el a recunoscut a fi primit 50.000 de dolari de la începutul anului 1984 pentru a transmite aceste documente Israelului.

«Afacerea Pollard nu s-a ivit din senin, din nimic. Ea se înscrie în sistemul actual – din ce în ce mai periculos – al relațiilor americano-israeliene, caracterizate de o dependență excesivă care favorizează atitudinile imprudente.

Această situație a fost creată în 1981, atunci când Administrația Reagan a dat Israelului ceea ce a fost interpretat ca o "cartă albă" aventurismului său militar, sub pretextul autoapărării ... al cărei prim rezultat a fost invadarea Libanului.

...Era previzibil că o astfel de îngăduință a Washingtonului va încuraja aroganța Ierusalimului ... Este bine cunoscut că legături de strânsă dependență dau naștere la resentimente și agresivitate ... Din partea Israelului, aceste resentimente iau forme nechibzuite, una fiind raidul asupra Tunisului, și este posibil ca afacerea Pollard să fie o alta.»

Sursă: *Washington Post*, 5 decembrie 1985.

«De decenii, evreii americani se străduiesc să convingă opinia publică americană că sprijinul lor necondiționat pentru Israel nu aduce nici o atingere loialității lor față de Statele Unite. Acum pare dificil să li se acorde încredere în această privință, și cei care vorbesc de "dubla supunere" caută să găsească urechi îngăduitoare.»

Sursă: *Haaretz*, 1 decembrie 1985.

Nu lipsesc exemplele când lobby-ul israelo-sionist a reușit să impună Statelor Unite o atitudine contrară interesele americane, dar utilă politicii Israelului: Iată câteva exemple.

Președintele comisiei de politică externă a Senatului, senatorul Fullbright, a decis să aducă pe principalii conducători sioniști în fața unui Comitet care a scos la lumina zilei activitățile lor subterane. El a rezumat rezultatele anchetei sale într-un interviu "În fața Națiunii" la C.B.S., la 7 octombrie 1973: «Israelienii controlează politica Congresului și Senatului», adăugând: «Colegii noștri din Senat, aproximativ 70% dintre ei, se hotărăsc mai mult sub presiunea unui lobby decât în funcție de propria lor viziune a ceea ce ei consideră drept principii de libertate și de drept.»

La alegerile următoare, Fullbright avea să-și piardă locul de senator.

După ancheta senatorului Fullbright, "lobby"-ul sionist n-a încetat să-și mărească influența asupra politicii americane. În cartea sa *They dare to speak out* (Ei au îndrăznit să vorbească), publicată în 1985 de Lawrence Hill and Company, Paul Findley, care a fost, timp de 22 de ani,

deputat în Congresul Statelor Unite, descrie modul actual de funcționare al "lobby"-ului sionist și puterea sa. Această adevărată "sucursală a guvernului israelian" controlează Congresul și Senatul, Președinția Republicii, Departamentul de stat și Pentagonul, ca și mijloacele media și își exercită influența în Universități, ca și în sânul Bisericii.

Probele și exemplele abundă, demonstrând cum exigențele israelienilor trec înaintea intereselor Statelor Unite: la 3 octombrie 1984, Camera reprezentanților, cu peste 98% din voturi, abroga orice limitare în schimburile comerciale dintre Israel și Statele Unite, în ciuda raportului defavorabil al Ministerului Comerțului și al tuturor sindicatelor (p. 31). În fiecare an, oricare ar fi restricțiile pentru toate celelalte capitole ale bugetului, creditele pentru Israel sunt tot mai mari. Spionajul funcționează de așa manieră încât dosarele cele mai secrete sunt în mâinile guvernului israelian. Adlai Stevenson (fost candidat la președinția Statelor Unite) scrie în numărul din iarna anului '75-'76 al revistei *Foreign Affairs*: «*Practic nici o decizie privind Israelul nu poate fi luată, nici măcar discutată, la nivelul executivului, fără a fi imediat cunoscută de guvernul israelian.*» (p. 126). În pofida refuzului Secretarului de Stat al Apărării de a livra Israelului, în plină agresiune asupra Libanului, bombe cu fragmentare, arme dirijate împotriva civililor, refuz bazat pe legislația americană, israelienii le-au obținut de la Reagan și s-au folosit de ele în două rânduri la Beirut pentru a masacra populația.

În 1973, amiralul american Thomas Moorer (șef al statului major interarme), mărturisea: atașatul militar israelian la Washington, Mordecai Gur (viitor comandant șef al forțelor israeliene), a cerut Statelor Unite avioane înarmate cu o rachetă foarte sofisticată (Maverick). Amiralul Moorer i-a răspuns: «*Nu vă pot da aceste avioane. Nu avem decât o singură escadrilă. Și am jurat în fața Congresului că*

avem nevoie de ele.» Gur i-a replicat: «*Dați-ne aceste avioane. Cât despre Congres, lăsați în seama mea. Și astfel, adaugă amiralul, singura noastră escadrilă echipată cu Maverick a plecat în Israel.*» (p. 161).

La 8 iunie 1967, aviația și marina de război israeliană a bombardat nava americană "Liberty", echipată cu detectoare foarte sofisticate, pentru a o împiedica să le dezvăluie planurile de invadare a Golanului. Un număr de 34 de marinari au fost uciși și 171 răniți. Nava a fost survolată timp de 6 ore, și bombardată timp de 70 de minute. Guvernul israelian a cerut scuze pentru această "eroare" și afacerea a fost clasată. Doar în 1980 unul din martorii oculari, Ennes, ofițer de punte pe "Liberty", a putut restabili adevărul, distrugând versiunea oficială a "erorii" admisă de comisia de anchetă la vremea respectivă, comisie prezidată de amiralul Isaac Kid. Ennes a dovedit că atacul fusese deliberat și că era vorba de o crimă. Amiralul Thomas L. Moorer, atunci când cartea lui Ennes era înăbușită prin grija "lobby"-ului sionist, a explicat de ce această crimă a fost trecută sub tăcere: «*Președintele Johnson se temea de reacțiile electoratului evreiesc...*» și amiralul adaugă: «*Poporul american s-ar înfuria rău dacă ar ști ce se întâmplă.*» (p. 179).

În 1980, Adlai Stevenson, patronând un amendament care cerea o reducere cu 10% a ajutorului militar dat Israelului pentru a-l obliga să stopeze instalarea de colonii în teritoriile ocupate, reamintea că 43% din ajutorul american este destinat Israelului (3 milioane de locuitori), pentru înarmarea sa, în detrimentul a 3 miliarde de locuitori înfometăți ai globului.

Adlai Stevenson concluzionează: «*Primul ministru al Israelului are mai multă influență asupra politicii externe a Statelor Unite în Orientul Mijlociu decât are în propria sa țară.*»

Exemplele abundă:

«Rabin, care a abandonat de mult tactica de anexare lentă scumpă partidului laburist israelian după 1967 ("dună după dună, capră după capră"...), a crezut sosit momentul pentru a accelera colonizarea și iudaizarea Orașului Sfânt, confiscând 53 de hectare în plus în Ierusalimul de est (din care Israelul și-a însușit deja o treime după 1967, în folosul exclusiv al evreilor) scopul fiind acela de a crea o asemenea situație încât, la negocierile prevăzute în 1996, "să nu mai existe nimic de negociat".

Această nouă provocare a suscitată vii proteste din partea țărilor arabe indignate, de altfel, de propunerea senatorului Dole (același care, în 1990, trata Israelul drept "copil răsfățat") de a muta ambasada Statelor Unite la Ierusalim. Liga arabă a cerut reunirea de urgență a Consiliului de Securitate – cum, la 2 mai, a cerut și Franța. La sfârșitul acestei sesiuni, 14 din cele 15 state membre au votat o rezoluție cerându-i lui Rabin să revină asupra acestui proiect de confiscare, dar S.U.A. au decis atunci, pentru a 30-a oară după 1972, să facă uz de dreptul lor de veto pentru a susține Israelul.

Această izolare americană a îngrijorat anumiți reprezentanți ai lobby-ului din Statele Unite, precum domnul Thomas Friedman: "Problema crucială nu este cea a statutului Ierusalimului, care va rămâne în orice caz capitala Israelului... ci cea a credibilității Statelor Unite ca singur mediator în conflictul israelo-arab și cea a conduitei negocierilor cu palestinienii.» (N.Y. Times, 15/5/95)

Sursă: Dany Rubinstein, *Haaretz*, mai 1995.

La Mitingul Anual al A.I.P.A.C. la care a fost invitat președintele Clinton, acesta a subliniat amploarea ajutorului militar acordat de Statele Unite Israelului:

« Statele Unite și-au ținut promisiunile: puterea militară a Israelului este astăzi mai "pronunțată" ca niciodată. Ne-am dat acordul pentru vânzarea avioanelor F

15, cel mai bun aparat cu rază lungă de acțiune din lume. Am continuat livrarea, începută în urma războiului din Golf, a 200 de avioane și elicoptere de luptă. Ne-am angajat să participăm cu 350 milioane de dolari la producerea Arrow-ului, care trebuie să protejeze Israelul de orice nou atac cu rachete. I-am livrat un sistem ultramodern de lansator multiplu de rachete...

... Pentru creșterea capacităților sale de înaltă tehnologie, i-am furnizat superordinate și i-am permis accesul, ceea ce este fără precedent din partea Statele Unite, pe piața americană a lansărilor în spațiu.

... Cooperarea noastră în materie de strategie și de informații n-a fost niciodată atât de strânsă. Am efectuat, în acest an, manevre comune de mare anvergură și avem în vedere o extindere a instalațiilor noastre de stocare a materialelor militare din Israel. Pentagonul a semnat contracte de peste 3 milioane de dolari pentru cumpărarea de material de înaltă tehnologie cu companii israeliene...»

Sursă: Reprodus de *Middle East International*, 26. 05.1995

Toate mijloacele sunt bune pentru "lobby"-ul sionist: de la presiunea financiară la șantajul moral, trecând prin boicotul mijloacelor media și al editorilor și amenințarea cu moartea.

Paul Findley concluzionează: « Oricine critică politica Israelului trebuie să se aștepte la dureroase și neîncetate represalii și chiar la pierderea mijloacelor sale de existență prin presiunile "lobby"-ului israelian. Președintele se teme de el. Congresul cedează tuturor exigențelor sale. Cele mai prestigioase universități au grijă să îndepărteze din programele lor, tot ceea ce i se opune; giganții mijloacelor media și conducătorii militari cedează presiunilor sale.» (p. 315).

Sursă: Hearing, Part 9. 23 mai 1963.

2. Lobby-ul în Franța

«Există în Franța un puternic lobby pro-israelian care își exercită influența mai ales în mediile de informare.»

Generalul de Gaulle

În Franța, doar generalul de Gaulle a îndrăznit să declare că *«există în Franța un puternic lobby pro-israelian care își exercită influența mai ales în mediile de informare. Această afirmație, la vremea respectivă, a produs scandal. Ea conține cu toate acestea o parte de adevăr ce este mereu de actualitate.»*

**Sursă: Philippe Alexandre, "Le préjugé pro-israélien",
Le Parisien Libéré din 29 februarie 1988.**

De atunci nu a mai existat nici un candidat la Președinția Republicii franceze, indiferent din ce parte venea, de la Michel Rocard la Jacques Chirac, trecând pe la Mitterand, care să nu fi mers în Israel pentru a obține investitura mediatică.

Puterea mediatică a lobby-ului, al cărui centru conducător îl constituie astăzi "L.I.C.R.A." (Liga internațională împotriva rasismului), este atât de mare încât poate manipula opinia publică după bunul său plac: în timp ce populația evreiască din Franța constituie 2% din poporul francez, sionismul domnește asupra majorității celor ce decid politic în mijloacele media, la televiziune și la radio, în presa scrisă, fie că este vorba de cotidiene sau de

periodice, în cinema – mai ales cu invazia produselor de la Hollywood – și chiar în edituri (prin comitetele de lectură în care își pot impune veto-ul) care sunt în mâinile lor, ca și publicitatea, stăpâna financiară a mijloacelor media.

Dovada acestui fapt o constituie alinierea cvasigenerală a mijloacelor de informare atunci când este vorba de a inversa, în favoarea Israelului, sensul evenimentelor: se cheamă "terorism" violența celor slabi și "luptă împotriva terorismului" violența celor puternici.

Un evreu infirm este aruncat peste bord de pe vasul "Achille Lauro" de un renegat al O.L.P.. Este în mod incontestabil terorism. Dar când, drept represalii, un bombardament israelian asupra Tunisului face 50 de morți, printre care mai mulți copii, asta se numește "lupta împotriva terorismului și apărarea legii și a ordinii".

Ca sub bagheta unui dirijor clandestin, aceeași muzică se aude în toate mijloacele media, fie că este vorba de atentatul împotriva Sinagogii din strada Copernic, sau de profanările din cimitirul Carpentras, de invadarea Libanului sau de distrugerea Irakului.

Pot aduce mărturia mea personală: până în 1982 aveam acces liber la cele mai mari case de editură, la televiziune, la radio, la marile jurnale.

În momentul invaziei și al masacrelor din Liban, în ziarul *Le Monde* din 17 iunie 1982, am obținut de la directorul Jacques Fauvet publicarea unei pagini întregi, plătită, unde, împreună cu Părintele Michel Lelong și Pastorul Matthiot, scoteam în evidență *«sensul agresivității israeliene după masacrele din Liban»*.

Arătam că nu era vorba de o eroare, ci de logica internă a sionismului politic pe care este fondat statul Israel.

Am primit, prin scrisori anonime și prin telefon, nouă amenințări cu moartea.

L.I.C.R.A. ne-a intentat proces pentru "antisemitism și provocare la discriminare rasială".

Avocatul lui Jacques Fauvet a reamintit că statul Israel, ale cărui violențe asupra populației din Liban au fost denunțate de înalte personalități evreiești precum Mendès France și Nahum Goldman, nu putea fi confundat cu comunitatea evreiască și, cu atât mai puțin, cu credința sa.

Apărarea noastră, cea a părintelui, Lelong, a pastorului Matthiot și a mea, rezulta din textul însuși: aminteam ceea ce viețile noastre datorează credinței profetilor evrei.

Dar sionismul politic l-a înlocuit pe Dumnezeuul lui Israel cu Statul lui Israel.

Comportamentul său, în Liban și în Palestina, care crează odioase amalgamuri, dezonorează iudaismul în ochii lumii. Lupta noastră împotriva sionismului politic este deci inseparabilă de lupta noastră împotriva antisemitismului.

În ceea ce mă privește, am reluat în fața tribunalului analizele din studiul meu *"La Palestine, terre des messages divins"*: sionismul politic, fondat de Théodore Herzl (și condamnat atunci de toți rabinii din lume ca o trădare a credinței mozaice), decurge nu din credința iudaică ci din naționalismul și colonialismul european din secolul al XIX-lea.

Ultimele rămășițe ale colonizării prin populare, în Palestina ca și în Africa de Sud, se izbesc, prin rasismul lor (în mod oficial denunțat de ONU), de rezistența autohtonilor în fața ocupantului colonial.

Ca în orice colonialism și ca în orice regim de ocupație (pe care și noi l-am trăit în Franța sub Hitler), represiunea se numește "menținerea ordinii", iar rezistența "terorism".

Ascultându-l pe avocatul L.I.C.R.A. care încerca să compună, împotriva mea, un portret de antisemit, m-am

revăzut la Ierusalim, însoțit, la Zidul plângerii, de ministrul israelian Barzilai, în 1967, și apoi în casa lui Nahum Goldman, pe atunci președinte al Congresului mondial evreiesc.

M-am revăzut în lagărul de concentrare, împreună cu prietenul meu Bernard Lecache, fondator al L.I.C.A. (care va deveni L.I.C.R.A.), care mă ajuta să-mi pregătesc cursurile pentru tovarășii noștri, deportați ca și noi, despre "Profeții Israelului".

L-am revăzut pe acel vechi militant comunist și ateu din Tarn spunându-ne, după o lectură a noastră din Amos: *«Asta întărește curajul!»*

Dominația cvasitotală a mijloacelor media din America și din Franța de către sionismul israelian impune lumii această răstălmăcire a sensurilor: un diplomat israelian este agresat la Londra (Doamna Thatcher însăși dovedește, în Camera Comunelor, că autorul atentatului nu provenea din O.L.P.), acesta este "terorism". Armata israeliană invadează Libanul și omoară acolo mii de oameni: operațiunea se numește "Pace în Galileea".

La 1 ianuarie 1989 ascultam la televizor bilanțul "revoltei pietrelor": 327 de morți în rândul palestinienilor (cei mai mulți din ei copii ce aruncau cu pietre), și 8 de partea israeliană (majoritatea soldați trăgând cu gloanțe). În aceeași zi un ministru israelian declara: *«Negocierile nu vor fi posibile decât atunci când palestinienii vor renunța la violență»*. Visez eu oare ? Sau această anestezie a spiritului critic este un coșmar colectiv ? triumful nonsensului !

Deja în 1969 Generalul de Gaulle denunța "influența excesivă" a lobby-ului sionist în toate mijloacele de informare: de la presă la televiziune, de la cinema la edituri. Astăzi această "influență excesivă" a reușit să opereze o inversiune totală a sensului, numind "terorism" rezistența

artizanală a celor slabi și "luptă împotriva terorismului" violența infinit mai ucigătoare a celor puternici.

Ne făcusem vinovați, Părintele Lelong, pastorul Matthiot și eu, de a fi denunțat minciuna acestei răsturnări a sensului. Tribunalul din Paris, prin sentința din 24 martie 1983, «*considerând că este vorba de critica licită a politicii unui stat și a ideologiei care o inspiră și nu de provocare rasială... respinge toate plângerile L.I.C.R.A. și o condamnă la plata cheltuielilor de judecată*».

L.I.C.R.A. s-a înverșunat și a făcut apel. La 11 ianuarie 1984, înalta Cameră a Curții din Paris a pronunțat verdictul.

Curtea de apel a citat un pasaj din articolul nostru unde acuzam statul Israel de rasism.

Curtea, «*considerând că opinia emisă de semnatori nu se referă decât la definiția restrictivă a iudaicității reținută de legislația israeliană... confirmă verdictul dat, de respingere a plângerilor L.I.C.R.A. și condamnă L.I.C.R.A. la plata cheltuielilor de judecată*».

L.I.C.R.A. a făcut recurs în casație. Sentința Curții de Casație din 4 noiembrie 1987 a năruit orice speranță a sioniștilor de a ne dezonora în mod legal: Curtea «*respinge recursul și condamnă reclamanta la plata cheltuielilor de judecată*».

Dar operația de înăbușire a continuat dincolo de justiție. "Lobby"-ul sionist dispunea de mijloace pentru aceasta. Dacă am fi fost condamnați, ne-am fi bucurat de apariția noastră pe prima pagină a întregii prese, pentru a fi țintuiți la stâlpul infamiei ca antisemiți. Din contră, condamnarea de către justiție a L.I.C.R.A. a fost în mod sistematic trecută sub tăcere: chiar *Le Monde*, al cărui fost director, Fauvet, fusese implicat împreună cu noi în această luptă, s-a mulțumit cu un articolăș incolor.

În schimb, susținerea obținută de speranțele mele a fost în mod magistral realizată. O dată cu apariția paginii din *Le Monde* despre logica colonialismului sionist, am adăugat și două rânduri prin care ceream cititorilor să subscrie pentru plata cheltuielilor de publicare. Pagina costase 5 milioane de centime. Am primit 7 milioane, prin sute de mici cecuri. Dintre donatori, aproape o treime erau evrei, printre care și doi rabini.

Dar, din acel moment, a început asfixierea mediatică: n-am mai avut acces la televiziune, articolele mi-au fost refuzate. Publicasem 40 de cărți la toate marile edituri, de la Gallimard la Seuil, de la Plon la Grasset și la Laffont. Ele fuseseră traduse în 27 de limbi. De acum înainte, toate porțile erau închise: unul dintre cei mai mari editori ai mei a spus consiliului său de administrație: «*Dacă publicați o carte de Garaudy, nu veți mai avea drepturile de traducere ale cărților americane*». A mă accepta însemna să își arunce în aer editura. Un alt "mare", pentru o altă carte, a spus directoarei sale literare care, pasionată de o carte a mea, muncise trei luni pentru a mă ajuta să o pun la punct: «*Nu vreau nici un Garaudy în editura mea*».

Aceasta este povestea înmormântării de viu a unui om.

Rețelele noastre de rezistență la non-sens sunt condamnate la clandestinitate. Iar eu la moartea literară. Pentru delict de speranță.

Nu este acesta decât un singur exemplu, despre care pot depune mărturie personal, asupra "inversiunii sensului" de către sionism.

Am putea multiplica exemplele, însă fiecare dintre noi le este martor în fiecare zi: însuși sensul crimei hitleriste împotriva întregii omeniri este pervertit de propaganda sionistă, care reduce această crimă împotriva umanității la un vast pogrom căruia evreei i-au fost singurele victime.

*

Un pas mai departe va fi făcut atunci când aceste "opreliști" vor fi impuse prin lege, făcând din magistrați judecătoria adevărului istoric, în ciuda legilor anterioare asupra libertății presei.

Delictul de opinie este de acum înainte legalizat de legea Fabius zisă "legea Gayssot", de la numele deputatului comunist care a acceptat paternitatea acestei legi scelerate, în mai 1990.

Ea constă în introducerea în legea libertății presei din 1881 a unui articol 24 bis, care spune:

«Vor fi pedepsiți cu sancțiunile prevăzute la alineatul 6 de la articolul 24 aceia care vor fi contestat... existența uneia sau mai multora dintre crimele împotriva umanității așa cum sunt ele definite de articolul 6 al statutului Tribunalului militar internațional anexat la acordul de la Londra din 8 august 1945.»

Sursă: Propunere de lege adoptată de Adunarea Națională, transmisă de Domnul Președinte al A.N. Domnului Președinte al Senatului, nr. 278, anexată procesului verbal al ședinței din 3 mai 1990.

Raportul domnului Asensi (deputat) preciza (p. 21): vi se cere să creați o nouă incriminare referitoare la "revizionism".

În plus, el preconiza «să se lărgască posibilitățile date asociațiilor de a se constitui ca parte civilă în caz de infracțiune» (articolul 7).

Chiar din introducere, raportul definea scopul urmărit: «completarea arsenalului represiv existent, vizând ca legea penală... să-și joace pe deplin rolul său de intimidare și de represiune» (p. 5).

Sursă: Raportul nr. 1296, anexat la procesul verbal al ședinței din 26 aprilie 1990.

Tribunalul de la Nuremberg, așa cum am arătat, merită cel mai puțin din toate să facă jurisprudență.

Un an mai târziu, un amendament a fost propus, fără nici un rezultat, de domnul Toubon:

«Articolul 24 bis al legii din 29 iulie 1881, asupra libertății presei, este abrogat». Ceea ce ar fi anulat represiunea propusă de dl. Gayssot împotriva istoricilor "revizionisti", și ar fi refuzat să pună critica istorică pe același plan cu rasismul sau cu apologia lui Hitler.

Iată care era argumentarea sa:

«Atunci când am discutat acest lucru în 1990, pe baza unei propuneri de lege a grupului comunist al cărei prim semnatar era domnul Gayssot, am contestat – și nu eram singurul – principiul acestui text, care constă în a fixa adevărul istoric prin lege în loc să-l lăsăm să fie spus de istorie.»

Unii au obiectat că dacă într-adevăr istoria este cea care stabilește adevărul, nu-i revine legii dreptul să-l impună. Anumite afirmații merg prea departe și nu trebuie permise să fie rostite. Dar aceasta înseamnă o alunecare imperceptibilă spre delictul politic și spre delictul de opinie.

Articolul 24 bis reprezintă, după părerea mea, o foarte gravă eroare politică și juridică. Ea constituie în realitate o lege de circumstanță, și o regret foarte mult. S-a scurs un an. Nu suntem la o lună de la evenimentele de la Carpentras. Nu avem de examinat un text pe care conferința președinților, reamintesc, l-a înscris pe ordinea de zi, în mare grabă, la 48 de ore de la depunerea sa, și care a fost discutat imediat, deoarece Președintele Adunării, domnul Fabius, a decis personal înscrierea sa. După un an, putem examina la rece, așa cum încerc eu s-o fac, validitatea acestei legi, validitatea acestui delict de revizionism prevăzut de articolul 24 bis și putem concluziona, precum Simone Veil, că acest delict este inoportun.»

Sursă: "Journal officiel" din 22 iunie 1991, p. 3571. Dezbateri parlamentare, a doua ședință din 21 iunie 1991.

Într-adevăr, era interzis de atunci înaintea oricărui istoric a pune în cauză concluziile Tribunalului de la Nuremberg despre care Președintele american recunoscuse totuși cu loialitate că era vorba de «*ultimul act al războiului*» și că «*nu era deci supus regulilor juridice ale tribunalelor ordinare în materie de probe și de condamnare*».

În prelungirea acestei legi scelerate, declarația lui Jacques Chirac din 16 iulie 1995 marchează un moment important al istoriei noastre: acela al rupturii cu unitatea națiunii în folosul cârdășiei renunțării; atunci când Președintele Republicii proclamă că «*nebulia criminală a ocupantului a fost secondată de francezi și de statul francez*» el comite o dublă crimă împotriva Franței:

- mai întâi, vorbind de Vichy ca de un stat francez, redându-i astfel o legitimitate;

- apoi, înjosind poporul francez, confundându-l cu conducătorii servili ce au slujit ocupantul.

Astfel era oficializată concepția sionistă apărată de Bernard Henry-Lévy în cartea sa *L'idéologie française*, în care scrie: «*Întreaga cultură franceză ...cele mai scumpe dintre tradițiile noastre franceze stau măturie despre vechimea noastră în abjecție*».

El cheamă la alungarea acestui «*vechi fond de purulență*» ascuns «*în inima gândirii franceze*» care face din Franța «*patria național-socialismului în general*».

Sursă: Bernard-Henry Lévy, *L'idéologie française*, Grasset, 1981, p. 61, 92 și 125.

Încununarea afacerii o constituie faptul că ceremonia era prezidată de Marele Rabin al Franței, Sitruk, care, la 8 iulie 1990, declara în Israel, lui Itzac Shamir (același care își oferise serviciile sale lui Hitler și a cărui politică, cea a statului pe care l-a prezidat, n-a încetat să violeze legea internațională și să nu țină deloc seama de deciziile O.N.U.): «*Fiecare evreu francez este un reprezentant al Israelului*

...*Fii sigur că fiecare evreu, în Franța, este un apărător a ceea ce voi apărați*».

«*Cu toate acestea, spunea el la întoarcere, fără a gândi la "o dublă supunere"*».

Sursă: *Le Monde*, 9 iulie 1990.

Astfel de cuvinte, în privința lui Shamir, care-i propunea alianța sa lui Hitler, i-ar fi putut asigura locul mai curând printre pocăiți decât printre președinți.

Bineînțeles, această ultimă umilire a poporului francez a fost salutăată cu entuziasm de conducătorii C.R.I.F. (Consiliul reprezentativ al instituțiilor evreiești din Franța), aceștia exprimându-și «*intensa satisfacție de a vedea în sfârșit recunoscută, de către cea mai înaltă autoritate franceză, continuitatea statului francez între 1940 și 1944*».

Ruşinea este că, în întreaga presă, de la *Le Figaro* la *L'Humanité*, șefii tuturor partidelor franceze au aprobat această renegare a lui Chirac.

Este renegarea tradiției unității franceze, a rezistenței unui întreg popor.

De Gaulle nu a considerat niciodată Vichy-ul drept un stat. «*Hitler, spunea el, a creat Vichy-ul*» (*Mémoires* I, 389) și vorbea de «*figuranții de la Vichy*» (I, *ibidem*, p. 130).

«*Am proclamat ilegitimitatea unui regim care era la discreția inamicului*» (I, p.107). «*Nu există un guvern propriu-zis francez*» (I, p. 388, la Brazzaville).

Referindu-se la acordul din 28 martie 1940 cu Anglia, acord ce excludea orice încetare separată a luptei (I, p. 74), el spunea clar: «*Organismul care se află la Vichy și care pretinde a purta acest nume (stat), este neconstituțional și supus invadatorului ...Acest organism nu poate fi și nu este într-adevăr decât un instrument utilizat de inamicii Franței*» (I, p. 342).

De Gaulle își menține această atitudine pe parcursul întregului război. La 23 septembrie 1941, prin ordonanța de creare a Comitetului național francez, el proclamă:

«Având în vedere ordonanțele noastre din 27 octombrie și 12 noiembrie 1940, împreună cu declarația noastră organică din 16 noiembrie 1940;

Considerând că Constituția și legile Republicii Franceze au fost și rămân violate pe întreg teritoriul metropolitan și pe tot cuprinsul Imperiului, atât prin acțiunea ianmicului cât și prin uzurparea lor de către autoritățile care colaborează cu el;

Considerând că o multitudine de probe stabilesc că imensa majoritate a națiunii franceze, departe de a accepta un regim impus prin violență și trădare, vede în autoritatea Franței libere expresia năzuințelor și aspirațiilor sale...»

Sursă: *Mémoires I*, p. 394.

El desolidariza astfel poporul francez de slugărnicia conducătorilor săi.

«Condamnarea regimului de la Vichy în persoana conducătorilor săi desolidariza Franța de o politică care fusese cea a renunțării naționale» (III; p. 301).

Evocând ridicarea populației Parisului, el scrie:

«Nimeni nu putea ignora, nici printre dușmani, nici printre prietenii noștri, că patru ani de opresiune nu putuseră reduce sufletul capitalei, că trădarea nu era decât o spumă josnică pe suprafața unui trup rămas sănătos, pe care străzile, casele, uzinele, atelierele, birourile, șantierele din Paris îl văzuseră împlinindu-se, cu prețul execuțiilor, al torturilor, al încarcerărilor, al actelor eroice ale Rezistenței» (III, p. 442).

«Chiar și în cele mai grele momente, poporul nostru n-a renunțat niciodată la el însuși» (III, p. 494).

Iată ceea ce Chirac, în câteva cuvinte, a renegat pentru a menaja puterea mediatică a conducătorilor sioniști și, chiar prin aceasta, vasalitatea față de Statele Unite, victimă a lobby-ului sionist, care l-a făcut deja să abandoneze opoziția față de Maastricht, ruina Franței, și să confirme supunerea sa față de dictatul american al G.A.T.T. (Rebotezat "Acorduri internaționale asupra comerțului") care distruge

posibilitățile de independență și de reînnoire a Franței prin schimbarea radicală a raporturilor sale cu Lumea a Treia.

*

Sionismul a agitat mereu sperietoarea antisemită pentru a face să se creadă în existența unei amenințări permanente împotriva Israelului și în necesitatea de a se alerge în ajutorul său. Nu lipsesc provocări recente, menite să mascheze violențele Israelului. Metoda este mereu aceeași. În momentul masacrelor de la Sabra și Chatila, scriitorul Tahar Ben Jelloun scria:

«Există coincidențe care, repetându-se, sfârșesc prin a deveni un indiciu major. Acum se știe la ce servește un atentat antisemit în Europa și cui îi folosește crima: ea servește la a acoperi un masacru deliberat al populațiilor civile palestiniene și libaneze. Se poate constata că aceste atentate au precedat, urmat sau coincis cu o baie de sânge la Beirut. Aceste operațiuni teroriste sunt montate de așa manieră și executate cu atâta perfecțiune încât ele și-au îndeplinit până acum, direct sau indirect, obiectivul politic urmărit: abaterea atenției de fiecare dată când problema palestiniană câștiga puțin mai multă înțelegere, chiar simpatie. Nu este vorba oare de a răsturna sistematic situația pentru a face din victime călăi și teroriști? Făcând din palestinieni niște "teroriști", ei sunt expulzați din istorie și, în consecință, de la orice drepturi.

Masacrul din strada Rosiers, la 9 august, nu a precedat oare cu câteva ore potopul de bombe de toate felurile aruncate asupra Beirutului?

Asasinatul de la Bechir Gemayel n-a fost el urmat, după două ore, de intrarea armatei israeliene în vestul Beirutului (lovitură ce, în același timp, eclipsa vizita istorică a lui Yasser Arafat la Papă)?

Explozia mașinii capcană din strada Cardinet și schimbările de focuri de a doua zi din fața sinagogii din

Bruxelles, n-au coincis oare cu masacrul fără precedent din taberele palestiniene de la Sabra și Chatila?»

Sursă: *Le Monde*, 22 septembrie 1982, p.2.

Există precedente istorice din care ar trebui să învățăm: un efort sistematic pentru a modela opinia publică, saturând-o cu o "informație" de inspirație etnocentrică, hrănește antisemitismul.

«*La Berlin, teatrul, ziaristica, etc. erau afaceri evreiești. "Berliner Tageblatt" era ziarul german cel mai important și, după el, "Vosiche Zeitung". Primul aparținea lui Mossé, al doilea lui Ulstein, amândoi evrei. Directorul de la "Vorwärtz", principalul ziar social-democrat, era evreu. Când germanii acuzau presa de a fi evreiască, "Judenpresse", acesta era purul adevăr.*»

Sursă: Y. Leibowitz, *Israël et judaïsme*, Desclée de Brouwer, 1993, p. 113 (capitolul despre izvoarele antisemitismului).

Exemplul cel mai recent al acestor manevre și al exploatării lor mediatice este cel de la Carpentras.

În mai 1990, în cimitirul evreiesc din Carpentras au fost profanate morminte. Cadavrul unuia dintre morți era tras în țepă și mutat pe un alt mormânt.

Ministrul de Interne, Pierre Joxe, a declarat imediat: «*Nu este nevoie de o anchetă polițienească pentru a ști cine sunt criminalii, vinovați de această "oroare rasistă"*». Cu toate acestea, după cinci ani, și în pofida trimeriei a zeci de anchetatori, magistrați sau polițiști, nimeni nu poate spune astăzi cu certitudine cine sunt cei vinovați de această infamie.

Tot ceea ce se știe este că a avut loc profanarea cimitirului evreiesc, că a avut loc un "montaj", căci cadavrul domnului Germon nu fusese tras în țepă, așa cum anchetatorii au recunoscut câteva zile mai târziu. Ne putem întreba atunci cine? De ce? Cine avea interesul acestui "montaj" pentru a mări oroarea evenimentului și pentru a excita ura opiniei publice?

Metoda a fost practică la Timișoara unde au fost scoase cadavre de la morgă pentru ca fotografiile răspândite în lumea întreagă să dezlănțuie și mai multă indignare și ură împotriva pretinselor masacre masive.

Jean Marie Domenach (fost director al revistei *Esprit*) scria la 31 octombrie 1990 în *Le Monde*, sub titlul "Silence sur Carpentras": «*Iată au trecut aproape 6 luni de când a avut loc profanarea cimitirului evreiesc de la Carpentras ... după șase luni tot nu se știe cine sunt criminalii. Lucru și mai tulburător încă, mijloacele de informare scrise și audiovizuale, care făcuseră din acest abominabil eveniment un scandal care a scos în stradă sute de mii de manifestanți și a pătat în străinătate reputația Franței, nu au încercat să preia ștafeta anchetei și tac. Nici un parlamentar, nici o autoritate morală sau intelectuală nu a încercat să interpeleze guvernul. Carpentras pare a fi intrat în mod definitiv în legenda neagră a națiunii fără a se cunoaște vinovații și fără a se ști exact ce s-a întâmplat. Nimeni nu poate, sau nu îndrăznește, să spună încă adevărul despre Carpentras.*»

Ciudata "tăcere asupra afacerii Carpentras", denunțată de Jean Marie Domenach, contrastează cu vacarmul mediatic al primelor zile.

În timpul manifestației organizate la 14 mai 1990, 80.000 de persoane conform poliției, 200.000 conform organizatorilor, defilaseră în Paris. Clopotul de la Notre-Dame bătuse în onoarea lor.

În realitate, nimeni nu știe cine erau autorii infamiei de la Carpentras. Atunci împotriva cui se manifesta?

Împotriva cui? Numai ancheta ar fi putut să o spună și nu a spus-o.

Dar în folosul cui?

Lucrul era evident: drapelul Israelului fălăia în fruntea manifestației.

ROGER GARAUDY

Această ciudată "Uniune Națională", în cursul acestei manifestații la care Georges Marchais strângea ostentativ mâna lui François Léotard, permitea un atac global împotriva oricui ar fi pus la îndoială dogmele care plasează Israelul deasupra oricărei legi internaționale. Marele Rabin Sitruk, care a pronunțat alocuțiunea definind sensul manifestației, putea să strige: *«Să nu lăsăm să se spună orice. Să dăm o lecție profesorilor "revizionisti" și oamenilor politici iresponsabili.»*

Sursă: *Le Méridional*, de luni 14 mai 1990.

Adevărul despre profanarea de la Carpentras nu a fost, cu toate acestea, niciodată stabilit deoarece dintre toate piste sugerate anchetatorilor, una singură a fost exclusă, care este totuși cea mai plauzibilă.

De ce a fost ordonată tăcerea acelor care ar fi putut fi martorii cei mai necesari?

«Paznicul sinagogii din Carpentras și deținătorul cheii cimitirului, Kouhana, care fusese unul din primii care au descoperit corpul lui Felix Germon, refuză să ne vorbească: "Chiar și dacă ați fi fost prefectul, am primit ordinul de a nu spune nimic". Președintele consistoriului i-a interzis să vorbească "deoarece cine știe ce ar fi spus la televiziune", justifică dr. Freddy Haddad, el-însuși foarte reticent în a evoca profanarea, ca și Rabinul Amar.»

Sursă: *Var Matin magazine*, de luni 15 aprilie 1995, articolul reporterilor Michel Letereux și Michel Brault.

Oare de ce rabinul din Carpentras, care a fost întrebat dacă locul nu va fi sanctificat, răspunde: *«Nu este de resortul meu!»*, și președintele consistoriului: *«Nu există nici un motiv!»*. Iar Primarul: *«Nu mi s-a cerut nimic!»*.

Sursă: același articol din *Var Matin*, de luni 15 aprilie 1995.

De ce nici un ziar francez nu a evocat precedentul – întru totul asemănător – al unei astfel de "profanări" care se produsese în cimitirul israelian de la Rishon Leitzion, în apropiere de Tel Aviv, în noaptea de 2 martie 1984: corpul

unei femei fusese deshumat acolo și aruncat în afara cimitirului evreiesc. "Act barbar de antisemitism", au proclamat imediat comunitățile evreiești din întreaga lume. Câteva zile mai târziu poliția israeliană, după anchetă, a descoperit adevăratul sens al acestei abjecții: cadavrul atât de rușinos tratat era cel al doamnei Teresa Engelowicz, soția unui evreu, dar de origine creștină. Evreii integriști considerau prezența sa în cimitirul evreiesc ca murdărind puritatea locului iar Rabinul din Rishon Leitzion ceruse deja dezumarea sa.

De ce nici un ziar francez nu a evocat paralelismul? Domnul Germon, al cărui cadavru fusese de asemenea exhumat noaptea și făcuse obiectul sinistrului "montaj" al tragerii în țeapă, era "vinovat", și el, de a se fi căsătorit cu o creștină, iar cadavrul său transportat pe un mormânt vecin, cel al doamnei Emma Ullma, vinovată, și ea, de se fi căsătorit cu un catolic. De ce nimeni nu a reamintit că în Israel, pentru a convinge că Palestina era un "deșert" înainte de înființarea statului Israel, sute de sate au fost rase de pe fața pământului cu buldozerul, cu casele și acareturile lor, cu cimitirele și mormintele lor?

Sursă: Israël Shahak, *Le racisme de l'État d'Israel*, p. 152 și următoarele.

A doua zi după "Ziua democrației", la Universitatea ebraică din Ierusalim studenții evrei au pus punctul pe "i".

«De ce nu s-a protestat când știați că strada Agron din Ierusalim și Hotelul Hilton din Tel-Aviv sunt construite pe cimitire musulmane distruse?»

Sursă: "Studentii Organizației socialiste israelinene: Matzpen", P.O.B. 2234, Ierusalim.

3. Mitul "miracolului israelian": finațarea externă a Israelului

«Forța pumnului evreiesc vine din mînușă de oțel americană care îl îmbracă, și din dolarii care o capitonează.»

*Sursă: Yeshayahu Leibowitz, *Judaisme et Israël*, p. 253.*

În ceea ce privește sumele vărsate de Germania statului Israel, las cuvîntul celui care a fost principalul negociator al cuantumului despăgubirilor, Nahum Goldman, care a relatat în "Autobiografia" sa, pe care mi-a oferit-o amical, cu dedicație, la 23 aprilie 1971, drept mulțumire pentru misiunile pe care le îndeplinisem, la cererea sa, cu doi ani înainte, pe lângă Nasser, după războiul de Șase zile.

«La începutul anului 1951, Israelul a intrat pentru prima oară în scenă adresînd celor patru aliați două note în care revendicările evreiești privitoare la despăgubirile cerute noilor Germanii se ridicau la suma de un miliard și jumătate de dolari, din care o jumătate trebuia plătită de către Germania de Vest și cealaltă jumătate de Germania de Est. Acest total se baza pe următorul calcul:

Israelul primise în jur de 500.000 de Evrei, iar reintegrarea economică a unui fugar costase aproximativ

3.000 de dolari. Salvînd aceste victime ale nazismului, asumîndu-și personal o enormă povară financiară, Israelul se considera în drept să-și impună exigențele în numele poporului evreu, deși fără nici o bază legală, deoarece statul evreu nu exista în timpul regimului nazist» (p. 262).

«În aceste circumstanțe ministrul de externe israelian mi s-a adresat în vara anului 1951 în calitatea mea de președinte al Jewish Agency pentru Palestina și mi-a cerut să convoc într-o conferință marile organizații evreiești din Statele Unite, din țările Commonwealth-ului britanic și din Franța, cu scopul de a sprijini revendicările israeliene și de a găsi un mijloc de a le face acceptate» (p. 263).

«Negocierile pe care le aveam în intenție urmau să fie de o natură foarte specială. Ele nu aveau nici o bază juridică ...» (p. 268).

«Cu mult curaj și multă mărinimie, cancelarul federal a acceptat ca bază de discuție suma de un miliard de dolari, dar știam că se formase deja în sânul guvernului, printre șefii partidelor politice, în lumea băncilor și a industriei o grupare ostilă acceptării unei sume atât de gigantice. Mi-a fost repetat din diferite părți că era inutil să contez chiar pe sume cât de cât apropiate.»

«În prima fază a negocierilor dintre germani și delegația Claims Conference, s-a ajuns la un acord general asupra indemnizațiilor și a legislației care să reglementeze despăgubirile. A fost lăsată pentru o fază ulterioară problema revendicărilor globale ce se ridicau la suma de 500 milioane mărci ...»

«După lungi discuții, această fază a întrevederilor s-a încheiat cu acordul delegației germane, care se angaja să recomande guvernului acceptarea unei revendicări israeliene de 3 miliarde de mărci (cu 25% mai puțin decât cerusem noi)» (p. 272).

«A trebuit să merg din nou la Bonn, la 3 iulie, unde am făcut următoarea concesie: 10% din cele 500 milioane urmau să fie destinate victimelor neevreiești ale nazismului și repartizate chiar de guvernul german» (p. 282).

«...tratatele urmau să fie semnate la 10 septembrie 1952 la Luxemburg; cancelarul va reprezenta Germania, ministrul de externe Moshé Sharett Israelul, iar eu Claims Conference» (p. 283).

«...livrările germane au constituit un factor decisiv în avântul economic al Israelului în acești ani. Nu știu care ar fi fost soarta Israelului în anumite momente critice ale economiei sale, dacă Germania nu și-ar fi ținut angajamentele. Căile ferate, telefoanele, instalații portuare, sistemele de irigație, ramuri întregi ale industriei și ale agriculturii nu ar fi fost în starea lor actuală fără despăgubirile germane. În sfârșit, sute de mii de victime evreiești ale nazismului au primit în acești ultimi ani sume importante în baza legii de despăgubire» (p. 286).

«Când în dimineața sosirii mele am mers la primul ministru israelian David Ben Gurion, acesta m-a întâmpinat cu un aer solemn: "Tu și cu mine am avut fericirea de a trăi două miracole, crearea statului Israel și semnarea acordului cu Germania. Eu am fost responsabil de primul și tu de al doilea"» (p. 284).

Sursă: Nahum Goldman, *Autobiographie*, Ed. Fayard, Paris, 1969.

Într-o altă carte a sa, *The Jewish Paradox*, Nahum Goldman relatează nu numai negocierile sale cu Germania, ci și modul în care a obținut de asemenea "despăgubiri" de la Austria și de la Cancelarul Raab. El îi spune cancelarului: «Trebuie să plătiți despăgubiri evreilor!»

«Dar noi am fost victimele Germaniei!», spune Raab.

Goldman reia: «În acest caz voi închiria cel mai mare cinematograful din Viena și, în fiecare zi, voi proiecta

filmul în care este prezentată intrarea trupelor germane și al lui Hitler în Viena, în martie 1938».

Raab a spus atunci: «De acord, veți avea banii!»

Era vorba de o sumă de ordinul a 30 milioane de dolari. Puțin mai târziu Goldman a revenit: «Trebuie încă 30 milioane!»

«- Dar, spune Raab, căzusem de acord doar pentru 30 milioane!»

«- Acum trebuie să dați mai mult!» a replicat Goldman, și a obținut banii. El va reveni pentru a treia oară, obținând aceeași sumă (31.8507).

Există alte două surse de finanțare a ceea ce unii numesc "miracolul israelian" pe plan economic și, de asemenea, a giganticei înarmări (inclusiv nucleară) a statului Israel, care face derizorie imaginea atât de des utilizată a unui mic David cu praștia sa în fața uriașului Goliat. În războaiele actuale, forța nu se măsoară în numărul soldaților mobilizabili, ci în echipamentul tehnic al armatei: cea a Israelului, grație fluxurilor financiare care s-au revărsat asupra țării, dispune de o putere de lovire infinit superioară celei a statelor arabe reunite.

În afara "despăgubirilor", Israelul dispune de o aprovizionare practic nelimitată, în arme și în bani, venind în principal din Statele Unite, unde atotputernicul său lobby s-a dovedit în mod special eficace; de asemenea, el mai dispune de donații venite din partea "diasporei".

Pinhas Sapir, pe atunci ministru de finanțe al Israelului, a destăinuit în 1967 la Ierusalim, la "Conferința miliardarilor evrei" (sic), că între 1949 și 1966, statul Israel a primit 7 miliarde de dolari.

Sursă: *The Israeli Economist*, septembrie 1967, nr. 9.

Dr. Yaakov Herzog, director general al cabinetului primului ministru israelian, definește astfel scopul acestor reuniuni: «Să examinăm cum putem atrage investiții tot mai importante în Israel, și să implicăm tot mai strâns în

economia israeliană pe deținătorii evrei de capitaluri ce locuiesc în străinătate, astfel încât să aibă un sentiment imediat de responsabilitate și de participare ...Acum planificăm altceva: un soi de dialog măreț despre identificarea Diasporei cu Israelul, în cadrul luptei împotriva asimilării în străinătate.»

Operațiunea s-a dovedit rentabilă, căci organizațiile evreiești americane trimit Israelului în fiecare an, în medie, un miliard de dolari (Acele contribuții, considerate drept "caritabile", se scad din impozitele donatorului, ceea ce înseamnă că ele recad în fapt pe umerii contribuabilului american, chiar dacă ele servesc "efortului de război" al Israelului. Însă grosul vine totuși direct din partea statului american, al cărui "ajutor" se ridică la peste trei miliarde de dolari pe an).

Aproape jumătate din acest ajutor – oficial – constă în donații și în "împrumuturi" care sunt apoi "uite". Restul se adaugă datoriei externe israeliene, care este într-o rapidă creștere, și care se apropie acum de 20 miliarde de dolari – adică o medie, fără precedent, de aproape 5.000 de dolari pe cap de locuitor.

Cea mai mare parte a acestui ajutor anual se constituie în livrări de armament pentru care Congresul, atent să-i limiteze caracterul spectacular și să evite criticile publicului, a prevăzut un mod special de finanțare în acel Arms Export Act, din 1976.

Pentru a aprecia semnificația acestor cifre referitoare la finanțarea externă, este suficient să amintim că ajutorul acordat de planul Marshall, între 1948 și 1954, Europei de Vest, a atins 13 miliarde de dolari, ceea ce înseamnă că statul Israel a primit, pentru mai puțin de 2 milioane de locuitori, mai mult de jumătate din ceea ce au primit 200 milioane de europeni. Adică de o sută de ori mai mult, pe cap de locuitor, decât europenii.

Al doilea element de comparație: media ajutorului anual primit de "țările subdezvoltate" pe parcursul perioadei 1951-1959 nu a depășit 3.164 milioane de dolari, în timp ce Israelul, cu 1,7 milioane locuitori la acea epocă, adică cu mai puțin de o miime din populația "subdezvoltată" a globului, a primit 400 milioane de dolari, deci o zecime din total. Două milioane de israelieni au primit, pentru fiecare locuitor, de o sută de ori mai mult decât două miliarde de locuitori ai Lumii a Treia.

Și tot pentru a oferi comparații clare: 7 miliarde de dolari primiți, în 18 ani, ca donații, de către Israel, reprezintă mai mult decât totalul venitului național al ansamblului muncii țărilor arabe vecine (Egipt, Siria, Liban, Iordania), care era, în 1965, de 6 miliarde.

Dacă se ține cont numai de contribuția americană, se poate observa că între 1948 și 1967, Statele Unite au dat 435 de dolari fiecărui israelian și 36 de dolari fiecărui arab sau, altfel spus, că la 2,5% din populație i-au fost atribuite 30% din ajutorul dat celorlalți 97,5%.

Sursă: După statisticile O.N.U. Apărute în "Le courant international des capitaux à long terme et les donation publiques (1951 - 1959)". Citat de George Corm în "Finances d'Israël" (IPS, 1968).

Dar metodele de finanțare a statului Israel sunt încă și mai ambițioase: ele tind să creeze, în favoarea acestui stat, o rețea financiară mondială căreia să îi orienteze investițiile (în 1967, cu ocazia primei "Conferințe a miliardarilor evrei").

O recentă teză de doctorat, prezentată de Jacques Bendéjac la Universitatea Paris II, și publicată sub titlul "*Les fonds extérieurs d'Israël*" furnizează cifre precise, pe baza unor surse irecuzabile, asupra diferitelor aspecte ale finanțelor israeliene.

Sursă: Jacques Bendéjac, *Les fonds extérieurs d'Israël*, Ed. "Economica", Paris, 1982.

Autorul se oprește în mod special asupra studierii raporturilor între contribuțiile Diasporei și ajutorul direct al guvernului american.

El caracterizează astfel evoluția acestor raporturi: «*Dacă Diaspora era până recent (anii '70) principalul furnizor de capitaluri al Israelului, tendința actuală indică faptul că ajutorul guvernamental american (în jur de 2 miliarde de dolari pe an) depășește cu mult contribuțiile financiare ale Diasporei (în jur de 900 milioane de dolari pe an).*»

Așa se face că, pentru anul fiscal 1980, au fost autorizate în beneficiul Israelului vânzări de armament în valoare de 1 miliard de dolari. Însă imediat după aceste livrări, jumătate din sumă – 500 milioane dolari, conveniți inițial ca împrumut – a fost ștearsă ... iar restul urma să îngroașe datoria Israelului față de guvernul american ... O datorie pentru a cărei rambursare beneficiază de perioade de grație de peste zece ani. În plus, ținând cont de agravarea constantă a situației economice a Israelului după 1973, aceste rambursări sunt fictive, în măsura în care aceste vărsăminte sunt imediat compensate de un nou ajutor anual sporit din partea Statelor Unite.

Sursă: T. Stauffer, Christian Science Monitor, 20 decembrie 1981.

Deja din timpul agresiunii israeliene din 1956 împotriva Egiptului, aportul american în armament era uriaș; sionistul Michel Bar Zohar scrie: «*Începând din luna iunie, cantități enorme de armament au început să curgă spre Israel, în baza unui acord ultra-secret, iar aceste livrări nu erau cunoscute nici la Washington, nici de organismul anglo-franco-american însărcinat să vegheze asupra balanței de forțe în Orientul Mijlociu, nici de Quai d'Orsay, ce se împotriva unei apropieri prea riscante cu Israelul, care ar fi compromis ceea ce mai rămăsese din legăturile Franței cu clientela sa arabă.*»

Sursă: Michel Bar Zohar, Ben Gourion, le Prophete armé,

Ed. Fayard, Paris, 1966, Capitolul 27.

O a doua sursă de finanțare este constituită de Bonurile de stat israeliene, în dolari, vândute în străinătate, dar a căror rambursare și ale căror dobânzi sunt plătite în monedă israeliană.

Aceste bonuri (din care 99,8%, în 1951, erau vândute Statelor Unite, și încă 80%, în 1978) au pus la dispoziția economiei israeliene peste 5 miliarde de dolari.

Sursă: State of Israël Bonds, Jerusalem-New-York, American Jewish Yearbook, 1972, p. 273; 1978, p. 205; 1980, p. 153.

Între "donatii" și "bonuri", statul sionist a primit, între 1948 și 1982, aproape 11,5 miliarde de dolari.

Sursă: Statistical abstract of Israël (anuar) și Bank of Israël, Annual Reports.

O atare eficacitate implică ceea ce Bendélac numește «*cărdășia între putere și lumea finanțelor*» în mișcarea sionistă. Pentru Franța este dată o ilustrare elocventă, în 1982:

«*Guy de Rothschild este președinte al Fondului Social Evreiesc Unit (F.S.J.U.) și al A.U.J.F.;*

David este trezorerul F.S.J.U. și membru francez al Consiliului de administrare al Agenției evreiești;

Alain este reprezentantul Consiliului Reprezentativ al Instituțiilor evreiești din Franța și al Consistoriului Israelit Central;

Elie este președinte al Comitetului executiv al A.U.J.F.;

Edmond este președinte al Organizației Europene a Bonurilor Israelului;

în sfârșit, Alix de Rothschild era președintele mondial al "Alya des Jeunes".»

Sursă: Bendélac, op. cit., p. 76.

Dar dependența este și mai mare încă în privința guvernului american, mai ales după anii '70.

«În momentul războiului de Șase zile, deficitul extern atingea 700 milioane de dolari, și depășea 1 miliard de dolari la începutul anilor '70. Aportul financiar al iudaismului mondial nu mai era suficient pentru a satisface nevoia de capital a economiei israeliene; trebuia deci făcut apel la ajutorul guvernului american, care i-a furnizat mai întâi credite militare, pentru a-și extinde apoi ajutorul și în sectorul economic, după războiul de Yom Kippur. Acest aport de capital al guvernului american s-a tradus într-o creștere spectaculoasă a datoriei externe a Israelului, care va depăși 20 miliarde de dolari în 1982. Astfel, deteriorarea ajutorului financiar al Diasporei, după începutul anilor '70, poate fi analizată în raport cu două aspecte ale dependenței economice a Israelului: ajutorul guvernamental american și povara datoriei externe.»

Sursă: Bendéjac, *op. cit.*, p. 79.

După 1948, ajutorul guvernului american acordat Israelului a atins aproape 18 miliarde de dolari, repartizați în părți egale între împrumuturi și donații, două treimi fiind destinate unor scopuri militare.

Sursă: până în 1977, Trezoreria, Divizia de schimburi externe. Din 1978 până în 1981, Ambasada S.U.A. (Tel-Aviv).

Accelerarea acestui ajutor a fost vertiginoasă: în general inferior sumei de 100 milioane de dolari până în 1975 și apoi sumei de 2 miliarde de dolari până în 1981. În 1985, statul Israel a cerut încă 12 miliarde de dolari pentru 8 ani.

În ceea ce privește datoria externă, ea a crescut de la 6 miliarde de dolari în 1973, la 10 miliarde în 1976, apoi la 17 miliarde de dolari la 1 ianuarie 1981, ajungându-se la cifra record de 4.350 dolari pe cap de locuitor!

Ajutorul s-a mărit cu subcontractele obținute, mai ales pentru aviație (de exemplu, Israel Aircraft Industries a primit contracte pentru a fabrica unele elemente pentru avioanele F-4 și F-15).

În fine, ajutorul economic comportă facilități acordate exporturilor israeliene în S.U.A., beneficiind de tarife preferențiale de "țară în curs de dezvoltare", în jur de 96% dintre acestea (1 miliard de dolari) intrând în Statele Unite fără nici o taxă.

Pe scurt, o singură cifră este suficientă pentru a defini caracterul statului sionist Israel: totalul "ajutorului" oficial american pe care îl primește el singur, înseamnă peste 1.000 de dolari pe cap locuitor, ca bacșiș adăugat venitului său național; de peste trei ori venitul național brut, pe cap locuitor, al Egiptului și al majorității statelor africane.

Profesorul Yeshayahou Leibowitz de la Universitatea ebraică din Ierusalim, care a redactat o operă majoră ca *La foi de Maimonide* (tradusă în franceză în 1992, la Paris, Éditions du Cerf), și a condus timp de 20 de ani redactarea *Enciclopediei ebraice*, în cartea sa *Israël et Judaïsme*, apărută în ebraică, la Ierusalim, în 1987 (și tradusă de Brouwer), rezumă astfel *opinia sa asupra sionismului politic*, din punctul de vedere al unui evreu jignit în credința sa de *sionist religios* care trăiește în Palestina din 1934:

«Sistemul nostru este putred la bază» (p. 255). Și aceasta din două motive:

1. -«Nenorocirea vine din faptul că totul este articulat la problema națiunii și a statului» (p. 182). Dacă statul și națiunea sunt considerate ca un scop în sine, atunci «iudaismul este respins deoarece cel mai important devine statul Israel» (p. 182).

«Naționalismul înseamnă distrugerea esenței omului» (p. 182). «Statul Israel nu este un stat care posedă o armată, ci o armată care posedă un stat» (p. 31).

2.- Dependența acestui stat de Statele Unite. «La noi, prăbușirea totală se poate produce într-o singură noapte:

ROGER GARAUDY

consecință a prostiei totale care face ca întreaga noastră existență să depindă de ajutorul economic american» (p. 225).

«Americani nu sunt interesați decât de ideea de a menține aici o armată de mercenari în uniformă Tsahab» (p. 226). «Forța pumnului evreiesc vine din mânușa de oțel americană care îl îmbracă și din dolarii care o capitonează» (p. 253).

Concluzie

a) — Pentru buna înțelegere a miturilor ca etape ale umanizării Omului

Toate popoarele, chiar înainte de descoperirea scrisului, au elaborat tradiții orale, întemeiate uneori pe evenimente reale, dar având drept caracter comun să dea o justificare adesea poetică originilor lor, organizării lor sociale, practicilor lor de cult, izvoarelor puterii șefilor lor sau planurilor viitoare ale comunității.

Aceste mari mituri jalonează epopeea umanizării omului exprimând, prin nararea faptelor de vitejie ale unui zeu sau ale unui strămoș legendar, marile momente ale ridicării omului ce ia cunoștință de puterile sale și de datoriile sale, de vocația sa de a-și depăși condiția prezentă, prin imagini concrete născute din experiența sa sau din speranțele sale; el proiectează un stadiu ultim al viitorului în care se vor fi împlinit toate visurile sale de fericire și de "salvare".

Pentru a ne limita doar la câteva exemple împrumutate de pe diverse continente, *Ramayana* din India ne dă, de-a lungul expunerii victoriilor și încercărilor la care sunt supuși eroul său Rama și soția sa Sita, cea mai înaltă imagine a bărbatului și a femeii, simțul onoarei lor, al fidelității la exigențele unei vieți fără pată. Însuși numele eroului Rama este apropiat de cel al zeului: Ram. Puterea mitului este, atât de mare, cu mult deasupra povestirii, încât va inspira timp de milenii viața popoarelor, construind o imagine măreață a

omului la izvoarele vieții sale: multe secole după versiunea lui Valmiki, adunând în scris cele mai frumoase tradiții orale, poetul Tulșidas, în secolul al XV-lea va rescrie Ramayana într-o viziune mistică mai profundă, poemul mereu neterminat al ascensiunii umane; și atunci când, murind, Ghandi își va binecuvânta asasinul, numele lui Ram va fi cel care va fi rostit, ultimul, de buzele sale.

La fel se întâmplă și în *Mahabaratha*, culminând în *Bhagavad Gita*, unde prințul Arjuna își pune, în toiul bătăliei de la Kurukshetra, întrebarea ultimă a sensului vieții și a luptelor sale.

Într-o altă civilizație, adică într-o altă concepție a raporturilor omului cu natura, cu ceilalți oameni și cu Dumnezeu, în *Iliada*, ale cărei tradiții orale populare sunt atribuite toate unui autor care le-a dat o formă scrisă, Homer (precum Valmiki pentru *Ramayana*) proiectează cea mai înaltă imagine a omului: personajul Hector mergând, cu pas inflexibil spre o moarte dinainte știută, pentru salvarea poporului său.

La fel "Prometeul" lui Eschyl va deveni, cu peste două milenii mai târziu, în secolul al XIX-lea, împreună cu "Prometeul Dezlănțuit" al lui Shelley, simbolul veșnic al măreției luptelor eliberatoare; ca și apelul Antigonei la acele "legi nescrise" al căror ecou n-a încetat să răsună în mintea și în inima tuturor acelor care înțeleg să "trăiască superior", mai presus decât scrierile, puterile și legile.

Sau marile epopei inițiatice ale Africii, precum *Kaydara*, pe care Hampate Ba le-a făcut să treacă din tradiția orală în opera scrisă, devenind un adevărat Homer sau Valmiki al Africii, ca și autorii anonimi ai Exodului triburilor aztece, sau ca Goethe în care s-a copt, pe parcursul întregii sale vieți "Faust", mitul tuturor dorințelor secolului al XIX-lea european, sau ca Dostoievski, care prezintă în romanul său "Idiotul", sub trăsăturile prințului Mișkin, o nouă versiune a

lui Iisus, dărmător al tuturor idolilor vieții moderne, nemănătoare cu acea altă viață a lui Iisus din aventurile lui Don Quichotte, cavalerul Profet, ce se izbește fără a osteni de toate instituțiile unui secol ce vedea născându-se noua domnie a banului, în care o generozitate fără frică și fără reproș nu putea sfârși decât în derădere și în eșec.

Nu sunt acestea decât exemple ale acestei "Legende a secolelor" ce sună încă o dată, prin Victor Hugo, deșteptarea oamenilor.

Ansamblul lor constituie adevărata "istorie sfântă" a umanității, istoria măreției omului, afirmându-se, chiar de-a lungul tentativelor sale avortate, pentru a depăși cutumele și putințele.

Ceea ce se numește "Istoria", este scrisă de învingători, de stăpânii imperiilor, de generali pustiitori ai pământului oamenilor, de financiarii jefuitori ai bogățiilor lumii ce supun geniul marilor inventatori din știință și din tehnică operei lor de dominație economică sau militară.

Urmele tuturor acestora au rămas înscrise în monumente de piatră, în fortărețe, în arcuiri de triumf, în palate, în scrieri întru gloria lor, în imagini săpate în piatră, ca la Karnak, benzi desenate ale ferocităților lui Ramses, sau în memoriile apologetice ale cronicarilor precum Guibert de Nogent, cântăreț al Cruciadelor, sau în memoriile celor setoși de putere, precum "De bello Gallico" ale lui Iulius Cezar, sau "Le Mémorial de Sainte-Hélène" în care Napoleon slăvește, prin pana îngăduitoare a lui Las Cases, faptele de vitejie prin care a lăsat o Franță mai mică decât o găsisese.

Această istorie nu se dă în lături să pună, în treacăt, în serviciul său miturile, legându-le la carul victoriilor sale.

b) — Mitul deghizat în istorie și utilizarea sa politică

Lectura acestei cărți, *Miturile fondatoare ale politicii Israeliene*, nu trebuie să creeze confuzie, nici religioasă, nici politică.

Critica interpretării sioniste a Thorei, și a "cărților istorice" (în special cele ale lui Iosua, ale lui Samuel și ale Regilor), nu implică în nici un fel o subestimare a Bibliei și a ceea ce ea mărturisește cu privire la epopeea umanizării și a divinizării omului. Sacrificiul lui Avraam este un veșnic model al depășirii de către om a vremelnicele sale gesturi morale și a fragedei sale logici, în numele valorilor absolute care le relativizează. Tot așa cum Exodul rămâne simbolul smulgerii din orice servitute, al chemării irezistibile a lui Dumnezeu către libertate.

Ceea ce respingem este lectura sionistă, tribală și naționalistă, a acestor texte, ce reduce ideea măreață a Legământului lui Dumnezeu cu omul, cu toți oamenii, și a prezenței sale în toți, la cea mai malefică idee a istoriei umane: cea a *poporului ales* de un Dumnezeu parțial și părtinitor (și deci un idol) care justifică dinainte toate dominațiile, colonizările și masacrele. Ca și cum, în lume, nu există altă "Istorie sfântă" decât cea a evreilor.

Din demonstrația mea, ale cărei verigi nu au fost prezentate fără a li se alătura respectivele surse, nu rezultă deloc ideea distrugerii statului Israel, ci doar desacralizarea sa: acest pământ, ca oricare altul, nu a fost niciodată promis ci cucerit, precum cel al Franței, al Germaniei sau al Statelor Unite, în funcție de raporturile de forță istorice din fiecare secol.

Nu este vorba de a reface în mod indefinit istoria cu lovituri de tun, ci doar de a cere, pentru toți, aplicarea unei legi internaționale care nu perpetuează legi ale junglei.

În cazul particular al Orientului Apropiat este vorba doar de a aplica deciziile de partaj adoptate de O.N.U. la sfârșitul ultimului război mondial și rezoluția 242 care excludea încălcarea frontierelor țărilor vecine sau captarea surselor lor de apă, și prevedea evacuarea teritoriilor ocupate. Implantarea, în zonele ilegal ocupate, a unor colonii protejate de armata israeliană și înarmarea colonilor înseamnă în fapt perpetuarea unei ocupații care face imposibilă o pace veritabilă și o coabitare pașnică și durabilă a unor popoare egale și independente, pace care ar fi simbolizată de respectul comun, fără pretenții la posesiunea exclusivă a Ierusalimului, loc de întâlnire a trei religii abrahamice.

*

Tot așa, critica mitului *Holocaustului* nu înseamnă o aritmetică macabră a numărului victimelor. Chiar să nu fi existat decât un singur om persecutat pentru credința sa sau pentru apartenența sa etnică, și tot ar fi fost vorba de o crimă împotriva întregii umanități.

Însă exploatarea politică, de către o națiune care nu exista atunci când au fost comise aceste crime, a cifrelor exagerate în mod arbitrar pentru a încerca să dovedești că suferința unora nu se poate compara cu cea a tuturor celorlalți, și sacralizarea (prin chiar vocabularul religios însuși – cel al "Holocaustului") tind să facă uitare genociduri și mai feroce.

Cei mai mari beneficiari ai tuturor acestor denaturări au fost sioniștii, dându-se drept victime exclusive, creând, ca urmare, un stat al lui Israel și făcând din el victima cvasiunică a hitlerismului, în ciuda celor 50 milioane de morți ai acestui război; plecând de aici, ei au plasat acest stat deasupra oricărei legi pentru a legaliza toate violențele și abuzurile sale comise în afară și în interior.

*

Nu este vorba nici de a acuza de rea credință milioanele de oameni onești care au crezut în aceste mitologii mincinoase propagate de toate mijloacele de informare și pe drept cuvânt indignați, de exemplu, de martirajul camerelor de gazare, sau convinși printr-o lectură literală a Bibliei, ignorând total exegeza modernă, de veracitatea promisiunilor divine făcute unui *popor ales*. Timp de mai bine de un mileniu (din secolul al IV-lea până în vremea Renașterii) creștini pioși au crezut în "*donajia*" unor state ale Papei făcută de împăratul roman Constantin Pontifului roman. Minciuna a domnit vreme de o mie de ani.

Chiar și bunica mea a văzut, cu ochii ei, ca mii de oameni de bună credință, o Cruce de sânge ridicându-se pe cer în noaptea de 2 august 1914. Și a crezut acest lucru până la moartea sa.

Cartea de față nu are alt obiect decât acela de a da tuturor elementele care să le permită să judece faptele criminale ale unei mitologii sioniste care, în mod necondiționat susținută de Statele Unite, a dat naștere deja la 5 războaie și constituie, prin influența pe care o exercită lobby-ul său asupra puterii americane și, prin aceasta, asupra opiniei publice mondiale, o amenințare permanentă pentru unitatea lumii și pentru pace.

c) – Falsificatorii și istoria critică

În sfârșit, este vorba pentru noi – care dăm, pentru cea mai mică informație, sursa și dovada a ceea ce afirmăm – de a ne separa în mod radical de toate falsurile destinate a discredita o religie sau o comunitate și de a chema împotriva ei la ură și la persecuție.

Modelul acestui gen de infamie îl constituie "Proto-coalele înțelepților sionului" căreia i-am demonstrat pe larg, în cartea mea *Palestine, terre des messages divins* (p. 206-214), procedeele polițienesti de fabricare, inspirându-mă din demonstrația irefutabilă făcută de Henri Rollin, în 1939, în *L'Apocalypse de notre temps* (Gallimard, 1939), pe care Hitler a distrus-o în 1940 deoarece spulbera unul din instrumentele favorite ale propagandei antievreiești ale naziștilor.

Henri Rollin a dezgropat cele două plagiate pornind de la care fusese fabricat falsul de poliția ministrului rus de interne Von Plehve, la începutul secolului.

1° - Un pamflet scris în Franța, în 1864, de Maurice Joly împotriva lui Napoleon al III-lea, "*Dialogue aux enfers entre Montesquieu et Machiavel*", din care reproduce, paragraf cu paragraf, toate criticile la adresa dictaturii Împăratului și care se pot aplica oricărei politici de dominație.

2° - Un eseu al unui emigrant rus, Ilya Tsion, îndreptat împotriva ministrului de finanțe rus, contele de Witte, intitulat "*Où la dictature de M. Witte conduit la Russie*" (1895) care, la rândul său, era un plagiat al pamfletelor îndreptate, înainte de 1789, împotriva domnului de Calonne, și care se poate aplica tuturor legăturilor miniștrilor de finanțe cu băncile internaționale. În acest caz particular era o reglare de conturi a lui Von Plehve cu de Witte, pe care îl ura.

Acest roman polițist al genului josnic a fost din nefericire larg utilizat (în special de anumite țări arabe pe care le-am denunțat de mult timp). El dădea astfel ocazia, sioniștilor și israelienilor, să denunțe orice critică a politicii

ROGER GARAUDY

lor în Orientul Apropiat și a grupurilor lor de presiune, asimilându-le cu aceste șarlatanii.

De aceea, cu riscul de a supraîncărca și de a obosi un cititor grăbit să ajungă la concluzii, fără a trece prin truda adesea anostă a probelor, nu am avansat nici o teză fără a-i indica sursele.

*

Să rezumăm ceea ce istoria critică poate spune, fără a o sacraliza cu mituri puse în serviciul unei anumite politici.

Pornind de la ideologia sa rasistă, Hitler, de la primele sale manifestări politice, îi ia pe evrei drept țintă, după comunism, a cărui distrugere era principala sa misiune (ceea ce îi va aduce mult timp indulgența și concesiile “democrațiilor occidentale”, de la livrarea mijloacelor pentru reînarmarea sa de către industriași, până la cedarea unor popoare, prin politica lor, ca de exemplu la München). Primele sale pretexte, în lupta sa împotriva evreilor, erau de altfel contradictorii: pe de o parte pretindea că Revoluția din Octombrie era opera evreilor și că amenința Europa cu instaurarea comunismului, cu complicitatea evreilor, și dezvoltă tema “iudeo-bolșevismului” ca încarnare a comunismului mondial; în același timp, denunța evreii ca încarnarea capitalismului mondial.

Programul Partidului național-socialist proclama deja: “*un evreu nu poate fi un compatriot*”.

Sursă: P.S. 1708.

Exclusea astfel din națiunea germană pe unii din fiii săi cei mai glorioși în toate domeniile culturii, de la muzică la științe, sub pretext că erau de confesiune mozaică și confunda în mod voit religia cu rasă.

Plecând de la această monstruoasă excludere, care-l renega pe poetul Heine și îl alunga pe genialul Einstein, el definea, încă din 1919, într-o scrisoare din 16 septembrie adresată prietenului său Gemlich, ceea ce el numea deja “scopul său ultim” (*letztes Ziel*) “îndepărtarea evreilor”.

Acesta va rămâne “scopul său ultim” până la moartea sa, ca și lupta împotriva “bolșevismului”, care îl va zdrobi.

Această “îndepărtare a evreilor”, una din constantele politicii sale, va lua diferite forme în funcție de vicisitudinile carierei sale.

Îndată ce Hitler a ajuns la putere, ministrul economiei semnează cu Agenția evreiască (sionistă) acordul din 28 august 1933, acord care favoriza “transferul” (“*Haavara*” în ebraică) evreilor germani în Palestina.

Sursă: Broszat, Jacobsen, Krausnick: *Anatomie des S.S. Staates, München*, 1982, vol. II, p. 263.

Doi ani mai târziu, legile de la Nuremberg, din 15 septembrie 1935, dau valoare legislativă articolelor 4 și 5 din programul Partidului, formulat la München la 24 februarie 1920, cu privire la cetățenia Reich-ului și la “apărarea sângelui” (așa cum “regii catolici” ai Spaniei o făcuseră în secolul al XVI-lea, sub pretextul “purității sângelui” – “limpieza del sangre” – împotriva evreilor și a “maurilor”), inspirându-se și unii și ceilalți de la Ezdras și Neemia din Biblie. Aceste legi permiteau excluderea evreilor din funcțiile de stat și din posturile dominante ale societății civile. Ele interziceau căsătoriile mixte și rezervau evreilor statutul de străini. Discriminarea va ajunge curând să devină și mai sălbatică, în 1938, o dată cu Noaptea de cristal, plecând de la un pretext: La 7 noiembrie 1938, consilierul ambasadei de la Paris, Von Rath, este asasinat de un tânăr evreu pe nume Grynspan. Faptul, orchestrat de presa nazistă, a declanșat, în noaptea de 9 spre 10 noiembrie, o veritabilă vânătoare de evrei, jefuirea și prădarea prăvăliilor lor, spargerea vitrinelor – de unde și numele de “Noaptea de cristal”.

Bilanțul a fost sinistru:

«Jefuirea și distrugerea a 815 magazine, a 171 de case, a 276 de sinagogi, a 14 alte monumente ale Comunității evreiești, arestarea a 20.000 de evrei, 7 arieni și 3 străini, 36 de morți și 36 de răniți».

Sursă: Raport al lui Heydrich către Goering din data de 11 noiembrie 1938, Nür. T. IX, p. 554. Document recunoscut ca autentic de Goering și de toți acuzații împotriva cărora fusese produs.

Nu era vorba de o reacție pasională a poporului german, ci de un pogrom organizat de Partidul nazist. O dovedește raportul judecătorului suprem al Partidului național-socialist, Walter Buch, însărcinat să facă ancheta (Doc. P.S. 3063' purtând data de 13 februarie 1939, Nür. T. XXXII, p. 29) și care trebuia să-i judece pe cei 174 de membri ai partidului, arestați după 11 noiembrie, din ordinul lui Heydrich, pentru a fi organizat și participat la acest pogrom.

Dar, printre cei 174, nu figurau decât cadre subalterne ale Partidului.

Guvernul (cu excepția lui Goebbels care aproba crima) și însuși Führer-ul i-au dezavuat. Însă aceasta nu exclude ipoteza directivelor venite "de sus". Cu atât mai mult cu cât Goering a emis imediat trei decrete ce agravau discriminarea:

– primul sancționa evreii germani cu o amendă colectivă de un miliard de mărci (P.S. 1412 Reichsgesetzblatt 1938, partea I, pagina 1579);

– al doilea va exclude evreii din viața economică germană (P. S. 2875 Reichsgesetzblatt 1938, partea I, pagina 1580);

– al treilea hotăra ca rambursarea daunelor provocate în cursul Noptii de cristal să fie făcută de companiile de asigurare statului și nu intereselor evreiești (P.S. 2694 Reichsgesetzblatt 1938, partea I, pagina 1581).

Asemănarea între pretextele și metodele folosite pentru a-i zdrobi pe evrei în Germania și pe Arabi în Palestina este impresionantă: în 1982 un atentat, împotriva unui diplomat israelian, este comis la Londra. Conducătorii israelieni l-au atribuit imediat O.L.P. și au invadat Libanul pentru a distruge bazele O.L.P. de acolo, făcând 20.000 de morți. Beghin și Ariel Sharon, precum altă dată Goebbels, au

avut "Noaptea lor de cristal" cu un număr mult mai mare de victime nevinovate.

Deosebirea este în pretextul declanșării invaziei în Liban, proiectată de conducătorii israelieni de mult timp. La 21 mai 1948 Ben Gurion scria în "Jurnalul" său:

«Călcâiul lui Ahile al coaliției arabe este Libanul. Supremația musulmană în această țară este artificială și poate fi răsturnată cu ușurință; trebuie instaurat un stat creștin în această țară. Frontiera sa de Sud va fi râul Litani.»

Sursă: Michael Bar Zohar, Ben Gurion. Le prophete armé, p. 139.

La 16 iunie, generalul Moshé Dayan precizează metoda.

«Tot ceea ce ne rămâne de găsit este un ofițer, chiar și un simplu căpitan. Trebuie să-l câștigăm pentru cauza noastră, să-l cumpărăm, pentru a accepta să se declare salvatorul populației maronite. Atunci armata israeliană va intra în Liban, va ocupa teritoriile în care va instala un regim creștin aliat Israelului, și totul va merge ca pe roate. Teritoriul de sud al Libanului va fi în totalitate anexat Israelului.»

Sursă: Jurnal al fostului prim ministru al Israelului, Moshé Sharett, publicat în ebraică în 1979.

Ceea ce face încă și mai odioasă crima din Liban, în chiar esența sa (dincolo de masacrele comise sub ochii lui Sharon și pregătite grație lui), este că însuși pretextul ei nu putea fi imputat O.L.P.

Doamna Thatcher a adus, în fața Camerei Comunelor, dovada că această crimă era opera unui dușman declarat al O.L.P. Imediat după arestarea criminalilor și ținând cont de ancheta polițienească, ea a declarat:

«Pe lista personalităților ce trebuiau omorâte, găsită asupra autorilor atentatului, figura numele reprezentantului O.L.P. de la Londra. Acest lucru face să se presupună că agresorii nu aveau, așa cum a pretins Israelul, sprijinul O.L.P. ...Nu cred că atacul israelian asupra Libanului este o acțiune

ROGER GARAUDY

de represalii consecutivă acestui atentat: *Israelienii au găsit doar un pretext pentru a redeschide ostilitățile.*

Sursă: *International Herald Tribune*, 8 iunie 1982.

Această dezmințire adusă propagandei israeliene a trecut aproape neobservată în Franța, deși ea distrugea legenda "legitimei apărări" care servise drept pretext noii agresiuni.

Căci acest război se înscrisa, ca toate agresiunile și abuzurile statului Israel, în logica internă a doctrinei sioniste, așa cum "Noaptea de cristal" se înscrisa în logica internă a rasismului hitlerist.

Situația evreilor, după "Noaptea de cristal", devenea din ce în ce mai dramatică. "Democrațiile occidentale" au întrunit în 1938 Conferința de la Evian, care a reunit 33 de țări (U. R. S. S. și Cehoslovacia nu au fost reprezentate; Ungaria, România și Polonia nu au trimis decât observatori pentru a întreba dacă vor fi debarasate de proprii lor evrei).

Președintele Roosevelt a dat exemplul de egoism, spunând la Conferința de presă de la "Warm Springs" că *"nu era prevăzută nici revizuirea, nici creșterea cotelor de imigrare în Statele Unite"*.

Sursă: Mazor, "Il y a trente ans, la Conférence d'Évian", în *Le Monde Juif*, aprilie-iunie 1968, Nr. 50; p. 23 și 25.

La Evian nimeni nu s-a preocupat de *"a lua în grijă persecutații, sau de a se ocupa în mod serios de soarta lor"*.

Sursă: *Dix leçons sur le nazisme*, Apărută sub îngrijirea lui Alfred Grosser, Paris, 1976, p. 216.

În martie 1943, Goebbels putea încă să ironizeze: *"Care va fi soluția problemei evreiești? Vom crea într-o zi un stat evreu într-un teritoriu oarecare? Vom ști mai târziu. Însă este curios de constatat că țările a căror opinie publică se ridică în favoarea evreilor refuză mereu să-i primească."*

Sursă: Léon Poliakov, *Bréviaire de la Haine*, p. 41.

După înfrângerea Poloniei, o altă soluție provizorie a problemei evreiești a părut posibilă: la 21 septembrie Heydrich, amintind "scopul final" (Endziel) a ordonat șefilor

securității să creeze, la noua frontieră a U.R.S.S., un soi de "rezervație evreiască".

Sursă: Léon Poliakov, *op. cit.*, p. 41.

Înfrângerea Franței a deschis naziștilor noi perspective. Se putea utiliza, pentru problema evreiască, pentru "soluția sa finală", imperiul colonial francez. După armistițiul din iunie 1940 este lansată ideea unei expulzări a tuturor evreilor în Madagascar.

În mai 1940, într-o notă intitulată *"Câteva reflecții asupra tratamentului persoanelor străine în est"*, Himmler scrie: *"Sper să văd noțiunea de evreu definitiv eliminată, grație evacuării tuturor evreilor în Africa sau într-o colonie"*.

La 24 iunie 1940 Heydrich îi scria ministrului de externe Ribbentrop că de acum înainte se lăsa întrevăzută *"o soluție finală teritorială"* (*eine territoriale Endlösung*) a problemei evreiești.

Sursă: Gerald Fleming, *Hitler und die Endlösung*, Wiesbaden-München, 1982, p. 56.

Ca urmare a fost elaborat din punct de vedere tehnic "proiectul Madagascar": la 3 iulie 1940 Franz Rademacher, responsabil cu problemele evreiești la ministerul de externe, elaboră un proiect spunând:

"Victoria iminentă, oferă Germaniei posibilitatea și, după părerea mea, o obligă să rezolve problema evreiască în Europa. Soluția de dorit este: toți evreii afară din Europa ("Alle Juden aus Europa")".

Referatul D III propune următoarea soluție a problemei evreiești: prin tratatul de pace, Franța trebuie să disponibilizeze insula Madagascar pentru soluționarea problemei evreiești și trebuie să transfere și să despăgubească cei aproximativ 25.000 de francezi ce locuiesc acolo. Insula va trece sub mandat german."

Sursă: N.G. 2586-B. Vezi "Documents on German Foreign Policy (1918-1945)", Series D, Vol. X, London, 1957. p. 111-113.

La 25 iulie 1940, Hans Frank, guvernator al Poloniei, confirmă că Fühlerul era de acord cu această evacuare, însă transporturi peste mări de asemenea importantă nu erau realizabile atât timp cât marina britanică deținea supremația mărilor.

Sursă: P.S. 22.33. LM.T. vol XXIX, p. 405.

Trebuia găsită o soluție provizorie de înlocuire.

În procesul verbal se spune:

«*Reichsführerul S.S. șef al poliției germane este cel care va fi responsabil de ansamblul măsurilor necesare soluției finale (Endlösung der Judenfrage), fără restricții de limite geografice.*»

Sursă: N.G. 2586 G.

Problema evreiască se pune de acum la scara Europei, ocupată de către naziști.

Proiectul Madagascar fiind în mod provizoriu amânat, «*războiul împotriva Uniunii Sovietice ne-a permis să dispunem de noi teritorii pentru soluția finală (für die Endlösung). În consecință Fühlerul a decis expulzarea evreilor nu în Madagascar, ci spre est.*»

Sursă: N.G. 5570

Fühlerul declarase într-adevăr la 2 ianuarie 1942:

«*Evreul trebuie să părăsească Europa. Cel mai bine este ca el să meargă în Rusia.*»

Sursă: Adolf Hitler, *Monologues 1941-1944*, Albrecht Krauss Verlag, Hamburg, 1980, p. 241.

O dată cu refluxul armatelor germane sub presiunea armatei sovietice, soluția "problemei evreiești" reclama «*o rigoare nemiloasă*».

Sursă: H. Monneray, *La persécution des juifs dans les pays de l'Est*, p. 91-92.

În mai 1944, Hitler ordonă utilizarea a 200.000 de evrei, încadrați de 10.000 de gardieni S.S., în uzinele de armament sau în lagărele de muncă, în condiții atât de oribile încât epidemiile de tifos au făcut acolo zeci de mii de victime, necesitând multiplicarea cuptoarelor crematorii.

Apoi deportații au fost trimiși să construiască drumuri și ținuți în asemenea condiții de epuizare și de foamete încât majoritatea lor, cu zecile de mii, au sucombat.

Acesta a fost martiriul deportaților evrei și slavi și aceasta a fost ferocitatea stăpânilor hitleriști care i-au tratat ca pe niște sclavi ce nu au nici măcar valoarea umană a muncitorilor utili.

Aceste crime nu pot fi subestimate, nici suferințele inexprimabile ale victimelor. Tocmai de aceea nu era deloc nevoie de a fi adăugate la acest oribil tablou flăcările împrumutate din Infernul lui Dante, nici de a le aduce cautiunea teologică și sacrificială a "Holocaustului" pentru a da socoteală de această inumanitate.

Istoria cea mai puțin emfatică este, ea singură, mai acuzatoare decât mitul.

Și mai ales ea nu reduce amploarea unei adevărate crime împotriva umanității, care a costat 50 de milioane de morți, la dimensiunile unui pogrom față de o singură categorie de victime nevinovate, în timp ce milioane mureau cu arma în mână pentru a face față acestei barbarii.

*

Acest bilanț istoric, repetăm, este încă provizoriu. Ca pentru orice istorie critică și ca pentru orice știință, el poate fi revizuit în funcție de descoperirea unor elemente noi: tone de arhive germane au fost înhățate și transportate în Statele Unite: ele nu au fost încă complet cercetate. Alte arhive însă, în Rusia, la care accesul a fost mult timp interzis cercetătorilor, au început să se deschidă.

O mare muncă rămâne deci de înfăptuit, cu condiția de a nu confunda mitul cu istoria și de a nu pretinde să fie puse concluziile înaintea cercetării, așa cum un anumit terorism

intelectual a pretins să impună până acum: "canonizarea" textelor de la Nuremberg s-a dovedit foarte fragilă.

Istoria, ca și științele, nu poate porni de la un *a priori* de neatins.

Tribunalul de la Nuremberg a promulgat niște cifre dintre care cele mai importante s-au dovedit false: cele "4 milioane" de morți de la Auschwitz au fost reduse la "puțin peste un milion", și chiar "autoritățile" au trebuit să accepte această revizuire și schimbarea plăcilor comemorative ale crimei.

Dogma celor "6 milioane", deja pusă în cauză de apărătorii cei mai intransigenți ai genocidului, precum Reitlinger, care ajungea în cartea sa: *La solution finale* la 4 milioane și jumătate, este de acum exclusă de întreaga comunitate științifică, chiar dacă rămâne o temă de propagandă mediatică în fața opiniei publice și a școlarilor.

Nu este vorba aici, arătând vanitatea acestor *a priori* aritmetice, de a trece la o macabră verificare aritmetică. Este vorba de a arăta în ce măsură voința deliberată de a perpetua o minciună a constrâns la o falsificare sistematică și arbitrară a istoriei.

Pentru a face din martiriul real al evreilor, sub pretextul de a nu îl *banaliza*, a trebuit nu doar să fie trecuți pe plan secund toți ceilalți, precum cei 17 milioane de cetățeni sovietici și cei 9 milioane de Germani morți, dar și de a conferi acestor suferințe reale un caracter sacru (sub numele de *Holocaust*), care a fost refuzat tuturor celorlalți.

A trebuit, pentru a atinge acest obiectiv, să fie violate toate regulile elementare ale justiției și ale stabilirii adevărului.

Trebuia, de exemplu, ca "soluția finală" să însemne exterminare, "genocid", în vreme ce nici un text nu permite această interpretare, fiind vorba întotdeauna de expulzarea evreilor din Europa, spre est mai întâi, apoi într-o rezervație africană oarecare. Ceea ce este deja suficient de monstruos.

A trebuit, pentru aceasta, să fie falsificate toate documentele, să se traducă "transfer" prin "exterminare". În așa fel încât această "metodă" de interpretare permite să se spună orice despre orice text. Ceea ce era un oribil masacru devenea "genocid".

Pentru a nu cita decât un exemplu al acestei manipulări tendențioase a textelor, în cartea sa *Les crématoires d'Auschwitz* (1993), Jean Claude Pressac este atât de grijuliu în a adăuga o oroare suplimentară acestei înspăimântătoare mortalități încât de fiecare dată când întâlnește cuvântul german "*Leichenkeller*", "pivniță pentru cadavre", adică "morgă", îl traduce "cameră de gazare" (exemplu p. 65). Tot aici introduce noțiunea de "limbaj codat", spunând că gâdele (de la numele lui Messing) «*nu ar fi avut curajul să scrie că "pivnița pentru cadavre" era o "pivniță de gazare"*» (p. 74).

Ori ipoteza "limbajului codat", în mod constant utilizată pentru a face textele să spună ceea ce se dorea să spună, nu are nici un fundament, mai întâi pentru că Hitler și complicii săi, așa cum am arătat, nu au încercat niciodată să disimuleze celelalte crime ale lor și le proclamau în mod cinic în limbaj clar, apoi pentru că englezii duseseră foarte departe tehnicile și mașinile de descifrare a codurilor și aveau în clar mesajele, care ar fi trebuit să fie numeroase pentru a pune în operă o întreprindere tehnică atât de uriașă precum exterminarea industrială a milioane de oameni.

Refuzul sistematic de a ține cont de expresia, ce revine atât de des în textele hitleriste, de "soluție teritorială" dovedește în mod egal această voință de a refuza orice analiză care nu justifică concluziile *a priori*: cele "șase milioane" și "genocidul".

A trebuit, în același mod arbitrar, atunci când s-a dovedit că, în ciuda unui număr considerabil de declarații ale unor "martori oculari" asupra existenței "camerelor de gazare", acestea nu existaseră niciodată pe teritoriul german,

să se continue să se considere drept incontestabile mărturiile identice asupra existenței lor în lagărele din est.

În sfârșit, refuzul de a discuta într-un mod științific și public expertizele tehnice, și din contră, de a nu răspunde decât prin represiune și tăcere, un poate decât să întrețină îndoiala.

Nu există rechizitoriu mai eficace împotriva hitlerismului decât stabilirea adevărului istoric.

La aceasta am dorit să contribuim și noi, prin acest dosar.